

ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Περιμένουν τους δικαιούχους

—Είχατε ξεχάσει αυτά τα λεφτά; ρώτησε ο άπεισταλμένος της Τραπεζής την απλόικη γυναίκο. —Ακριβώς, απάντησε εκείνη χαμογελώντας. Όταν η κυρά μου μου τάχε δώσει άλλο-ε, μου είχε πη: «Νά τα βάλης στην Τράπεζα και νά τα ξεχάσεις». Κι' αυτό έκανα κι' εγώ: Τα ξεχάσα, όπως μου είπε.

Κοτίσαν για νά τής δώσουν νά καταλάβη ότι η κυρά της έννοουσε κάτι άλλο: νά μὴν ξεδεψή τα χρήματά, για νά τάχη για τὰ γεράματά της. Κι' η καλή γυναίκο. —Απείστε επιτέλους τις καταθέσεις της, έπειτα, από τόσα χρόνια. —Οι καταθέσεις αυτές αποτελούσαν ένα ελάχιστο μέρος των πόσων που μένουν αζητήτα στις αμερικανικές Τράπεζες, από άγνοια ή αψηφισμά των δικαιούχων. —Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, σε όρισμένες πολιτείες τα χρήματα αυτά γίνονται ιδιοκτησία του Κράτους, όταν δεν τὰ ζητήση κανείς επί πολλά χρόνια. —Η Πενσυλβανία π.χ. έχει όρίσει ως προθεσμία 21 χρόνια, εισπράττει δὲ κάθε χρόνο απ' αὐτή την πηγή περίπου 500 χιλιάδες δολάρια!

Τό ίδιο σύστημα έπεχείρησε νά εφαρμόσει κι' η πολιτεία του Μαϊντλαντ, αλλά οι τοπικές Τράπεζες έξεγέρθηκαν. —Αφού οι καταθέται μὰς έμπιστευθηκαν τὰ χρήματά τους, είπαν, όφείλουμε νά τὰ κρατήσουμε έπ' άπειρον. —Πρόσθεσαν ότι υπάρχει πάντοτε τό ένδεχόμενον ακόμη κι' έπειτα από πολλά χρόνια, νά έμφανισθῇ ένας πελάτης και νά ζητήση τις καταθέσεις του. Και υπενθύμισαν την περίπτωση ένός καταθέτου της Τραπεζής Μετροπόλιταν της Βαλτιμόρης, που είχε αφήσει νά κοιμάται ο λογαριασμός του επί δύο δεκαετίες, κι' όταν τὸν αναζήτησαν και τὸν βρήκαν, είπε μ' έκπληξι: —Τί συμβαίνει; Έπαθε τίποτε ἡ Τράπεζα;... Ξέρω πὼς έχω εκεί τὰ λεφτά μου. Φυλάτε τα, κι' όταν μου χρειαστούν θά τὰ ζητήσω!

Μία όργάνωσις, στην όποία άνήκουν οι μεγαλύτερες Τράπεζες της Αμερικής, διατηρεί ολόκληρο έπιτελείο από ντέκτετιβ, που έχουν

ως κυρία άποστολή τους την άνεζήτηση των δικαιούχων αζητήτων καταθέσεων. Ωστόσο, πολλές φορές, δὲν κατορθώνουν νά βροῦν τὰ ίχνη τους. Μία απ' τις άποτυχίες τους άφορούσε κάποιον άγνωστο, που κατέθεσε την ίδια μέρα (πρὸ 21 ετών) και σε τρεις διάφορες Τράπεζες σεβάστα χρηματικά ποσά. Σήμερα, τὰ χρήματα αυτά έχουν φτάσει τις 25.000 δολάρια. Σε ποιόν όμως άνήκουν; Ο καταθέτης είχε δώσει στις Τράπεζες ψευδώνυμα και ψεύτικες διευθύνσεις. Ίσως νάταν κάποιος γκάνγκστερ, που ήθελε νά κρύψη τὰ χρήματά του απ' την Έφορεία. Άν τὸν σκότωσαν κατόπιν οι έχθροι του και βρήκαν τὰ τραπέζια του βιβλιάρια, δὲν θά τολμήσαν, βέβαια, νά παρουσιάσθουν και νά ζητήσουν τὰ χρήματά...

Σε μία Τράπεζα των Συρακουσών, υπάρχει μία κατάθεσις άρκετών χιλιάδων δολλαρίων. Ο δικαιούχος δὲν παρουσιάζεται νά τὰ ζητήση, γιατί καταζητείται για δολοφονία, κι' έπομένως ἡ Τράπεζα θά είδοποιήση άμέσως την άστυνομία.

Κάποτε, οι τραπεζίτες την παθαίνουν και πληρώνουν χρήματα σε άλλους απ' τους πραγματικούς δικαιούχους. Αυτό συνέβη π. χ. στην περίπτωση κάποιου Πάτρικ Γκόρμλεϋ, που είχε καταθέσει τὸ 1880 862 δολάρια κι' είχε πεθάνει μετά 20 χρόνια, άκληρος και χωρίς διαθήκη. Τὸ 1937, παρουσιάσθηκε μία άνηψιά του με τὰ σχετικά πιστοποιητικά, και πήρε 2.647 δολάρια. Σε λίγο καιρό όμως, ξεκαθιδώθηκε ότι ήταν άνεψιά κάποιου άλλου Πάτρικ Γκόρμλεϋ. Βρέθηκε τότε ἡ πραγματική κληρονομία του καταθέτου και ξαναπληρώθηκαν και σ' αὐτήν τὰ χρήματα πούχε πάρει ἡ ἄλλη.

Υπάρχουν αζητήτες καταθέσεις από ένα αιώνα και πλέον. Κάποιος Χιού Κέννεντυ π. χ. κατέθεσε, τὸ 1847, 5 δολάρια σε μία Τράπεζα της Βαλτιμόρης, κι' έπειτα χάθηκε. Άν βρεθῇ σήμερα ο κληρονόμος του, θά εισπράττει 177 δολάρια.

Τὸ 1864, ένας κάτοικος του Τρόϋ κατέθεσε όλη του την περιουσία, 500 δολάρια, πριν πάη στον πόλεμο. Από τότε, δὲν ξαναφάνηκε. Έτσι, 8.000 δολάρια περιμένουν σήμερα τὸ δικαιούχο τους.

Ένας πλοίαρχος, ο Έρβιν Μπράουν, είχε άνοίξει λογαριασμό σε μία Τράπεζα της Βαλτιμόρης, λίγο πριν απ' τὸν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Κατόπιν τὸ πλοίο του τορπιλίσθηκε κι' αὐτός πνίγηκε. Παρ' όλες τις έρευνές τους, στην Αμερική και στην Εὐρώπη, οι ντέκτετιβ δὲν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν τους συγγενείς του. Μένουν λοιπόν αζητήτα, στο λογαριασμό του, 2.500 δολάρια.

Κάποιος υπάλληλος μιάς Τραπεζής των Συρακουσών άναμφέθηκε κάποτε κατ' άπείργο τρόπο, για τις προσπάθειές του ν' ανακαλύψη ένα κληρονόμο. Μία μέρα, πρὸ ετών, άναγνώρισε ένα όνομα στα βιβλία της Τραπεζής.

—Ξέρω τὸν κληρονόμο αὐτοῦ του καταθέτου, είπε άμέσως. Έχει οικογένεια από όκτώ άτομα και βρίσκεται σε μεγάλη οικονομική δυσχέρεια.

Πραγματικά, πληρώθηκαν στὸν άνθρωπο αὐτό 5.000 δολάρια. Την άλλη μέρα λοιπόν, ο πατέρας του υπαλλήλου — που ήταν γαλατὰς — τὸν είπε:

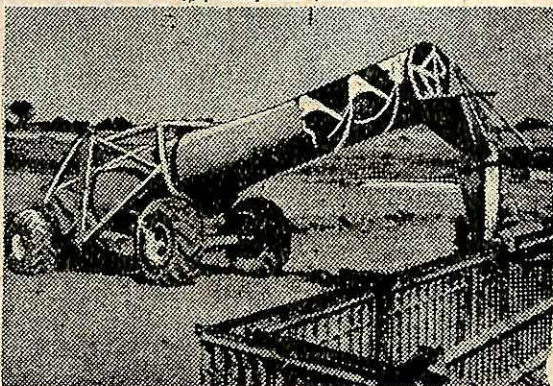
—Ένας πελάτης μου μου χρωστούσε 900 δολάρια και δὲν μπορούσε νά με πληρώσει. Τὰ θεωρούσα πιά χαμένα. Σήμερα όμως μου τὰ δόφλησε όλα!

Ο πελάτης λοιπόν αὐτός δὲν ήταν παρὰ ο κληρονόμος του καταθέτου της Τραπεζής.

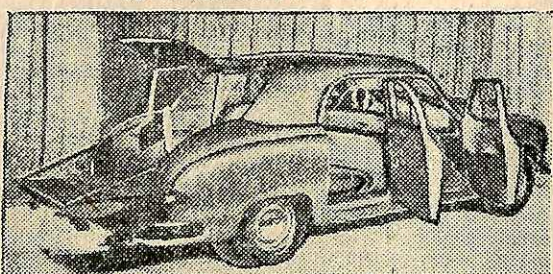
ΤΟ "ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ"

Ένα μεγάλο θέατρο του Λονδίνου παρουσιάζει τὴν με Τζόαν Ρόντς που με κατακληκτική, για τὸ φύλο της, δύναμη, λυγίζει με τὰ χέρια και τὰ δόντια της μία χοντρή σιδερένια ράβδο.

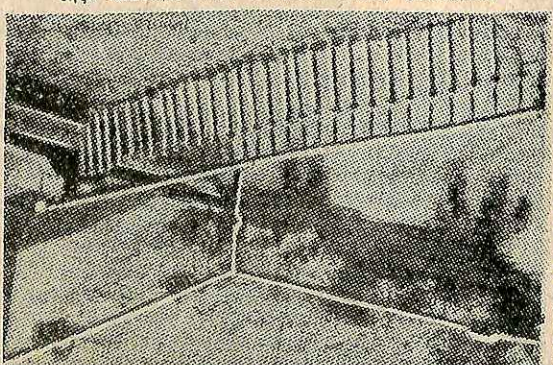
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Μία καναδική ηλεκτρική εταιρία κατασκεύασε τὰ ηλεκτροφόρα αὐτὰ φράγματα, που τοποθετούμενα σε όρισμένα σημεία των ποταμών και λιμνών, θά άπομακρύνουν τὰ ψάρια και θά τὰ έμποδίζουν νά πέψουν σε ύδατοπώσεις και άλλα ύδραυλικά έργα όπου θά κινδύνευε ἡ ζωή τους. Μία γεννήτρια διοχετεύει τὸ φράγμα ἡλεκτρικό ρεύμα που κρατάει τὰ ψάρια σε έπνοοτασι χωρίς νά τὰ σκοτώνη ἢ νά τὰ βλάψῃ.

ΤΟ «ΚΑΪ ΖΕΡ-ΦΡΕΪ ΖΕΡ» ΤΟΥ 1949

Ἡ μεγάλη αμερικανική εταιρία «ΚαΪ Ζερ-Φρέϊ Ζερ» κατασκευάζει ένα νέο μοντέλο αυτοκινήτου, τὸ «Γαϊδιδιώτη», που συνδυάζει τὴ χαμηλή τιμή και τὴ μεγάλη πολυτέλεια. Τὸ πῶς μέρος του νέου αυτοκινήτου άνοιγει πρὸς τὰ έπάνω και τὸ πῶς κούβισμα διπλάζει κάτω από πάτωμα. Έτσι μὲνεί άρκετός χώρος έλεύθερος για τις βαλίτσες και τὰ άλλα είδη τῶν ταξιδιού. Ο «Γαϊδιδιώτης» κοστίζει στην Αμερική 2.088 δολάρια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΧΕΙΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

Μιλήσαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας για τις νέες μηχανές που έτοιμάζουν τοιμήντο για μετὸν σε τεράστιες ποσότητες. Ἡ μηχανή αὐτή τελειοποιήθηκε κατὰ τρόπο ώστε από τὴ μία μεριά νά μπαίνουν τα όλικά και από την άλλη νά βγαίνει συνεχώς μήγμα έτοιμο για χύσιμο.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ Τὸ ναυτικό και τὸ θεωρούσαν ανώτερο του στρατού. Απ' τὰ πανάρχαια χρόνια είχαν δύο είδων πλοία, τὰ πολεμικά και τὰ εμπορικά. Τὰ πρώτα ανήκαν στην πολιτεία και ἡ ναυπήγησης τους και ο έφοπλισμός τους γίνονταν με χρήματα του δημοσίου. Τὰ δεύτερα ήταν ιδιωτικά και ἡ εμφάνισις των ήταν άνάλογο με τὸ γούστο του ιδιοκτήτου τους.

Ο Όμηρος άναφέρει πλοία της βοιωτίας, που έπαιρναν 120 πολεμιστάς. Τὰ πλοία αυτά είχαν ιστόν και ιστία (κατάρτι και πανιά), αλλά όχι και κατάστρωμα. Τὸ πανί ήταν ένα και μόνον και τὸ μεταχειρίζονταν, όταν ο άνεμος ήταν ευνοϊκός. Για νά κινούν τὸ πλοίο χρησιμοποιούσαν περισσότερο τὰ κουπιά.

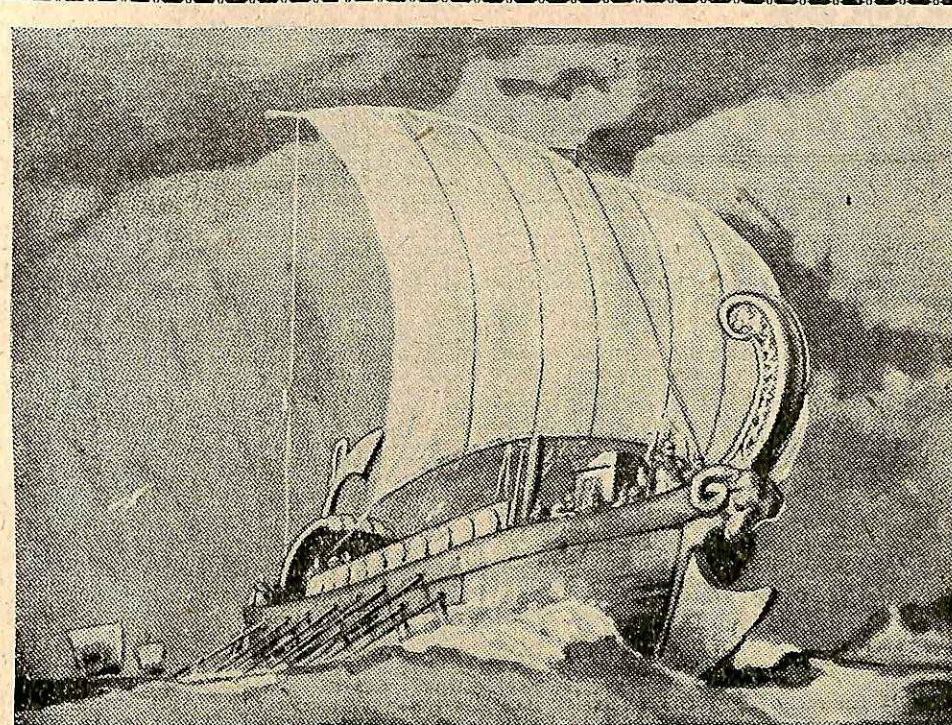
Τὰ πλοία ήταν χρωματισμένα μαύρα, αλλά και με «φοινικία βαφή» και με μίλτο «μηλιτλιφές». Άγκυρες τὸ 1.000 π.Χ. δὲν είχαν, έδεναν όμως τὰ πλοία με πριμάσσες ἢ σε πέτρες ἢ τάβιζαζαν στην ξηρά. Κατὰ τὸ 700 π.Χ. πρώτος ο Κορινθίος Αμεινοκλής ναυπήγησε τριήρεις που είχαν τρεις σειρές κωπηλάτες. Την τέχνη του, που έφερε επανάσταση στην ναυπηγική της εποχής έκεινης τὴν διδάξε και στους Σαμίους. Αλλά για νά ναυπηγηθουν τριήρεις, θάπρεπε νάχαν προηγηθῇ «δήριες», πλοία δηλ. με δύο σειρές κωπηλάτες — έρέτες. Ο Πλίνιος λέει πὼς έφευρέτες των «δήριων» ήταν οι Έρυθραίοι. Τις καινοτομίες αυτές τις παραδέχθηκαν γρήγορα όλοι, γιατί αναφέρεται πὼς και οι Φωκαείς έναυπήγησαν «πεντηκόντορους», που είχαν 50 έρέτες, δηλ. 25 κωπηλάτες από κάθε μεριά του πλοίου.

Ἡ άρχαιότερη ναυμαχία που αναφέρεται, έγινε τὸ 640 π.Χ. περίπου μεταξύ Κορινθίων και Κερκυραίων. Αλλά λεπτομερή πρώτη περιγραφή έχουμε μονάχα της ναυμαχίας μεταξύ των Ιωνικῶν στόλων και του Φοινικικοῦ, που διαδραματίσθηκε στην νήσο Λάδη, που εἶνε κοντὰ στην Μίλητο, τὸ 498 π.Χ. Τότε τὸ ναυτικό των Ιώνων, που είχε κάνει μεγάλες προόδους, άπτελειτό από 350 τριήρεις. Τὸ Φοινικικό ναυτικό, που ήταν στην υπηρεσία της Περσίας, ήταν σχεδόν διπλάσιο. Κατὰ την παραμονή της μάχης οι Ιῶνες παρατάχθηκαν με τέχνη. Στις διαιρέσεις της πρώτης γραμμής άφήκαν διαστήματα, για νά μπορούν νά πλέουν άνάμεσα τους τὰ πλοία της δεύτερης γραμμής.

Οι Πέρσες κατάρθωσαν τότε νά διαιρέσουν προηγούμενος τὸ ναυτικό των συμμάχων. Στις μεταγενέστερες όμως ναυμαχίες, που έγιναν στο Άρτεμίσιο και στην Σαλαμίνα, βλέπουμε πὼς ο Θεμιστοκλής, αντιμεταπίζοντας την εισβολή του Ξέρξη στην Ελλάδα, φιλοδόκησε νά γίνη ο σωτήρας της πατρίδας του στη θάλασσα. Δυό φορές τολμήσε ν' αντιπαρατάξῃ στο ίσχυρό ναυτικό των Περσών τὸν ολιγάριθμο ελληνικό στόλο. Νίκησε πρώτα στο Άρτεμίσιο και ύστερα στην Σαλαμίνα τὸν μεγαλύτερο Περσικό στόλο, όχι με επιτήδειους έλίγμους, αλλά με πονηρία, διαλέγοντας την πιό κατάλληλη θέση για τὴ μάχη.

Περίφημο εἶνε τὸ άνεκδοτο του Σπαρτιάτη Καλλιστρατίδη κατὰ τὴ ναυμαχία μεταξύ Αθηναίων και Σπαρτιατῶν κοντὰ στην Λέσβο τὸ 404 π.Χ. Τότε οι Αθηναίοι είχαν ύπεροχή στο στόλο τους. Πριν γίνη ἡ μάχη ο κυβερνήτης του Καλλιστρατίδη τὸν συμβούλεψε ν' άποχωρήσει, γιατί ήταν βέβαιο πὼς θά νικήθῃ. Μά ο Καλλιστρατίδης του άπάντησε: «Εάν πεθάνω, ἡ Σπάρτη μπορεί νά υπάρξῃ χωρίς έμένα!»

Στ' άρχαία χρόνια δὲν υπήρχαν διάφορες τάξεις ναυτῶν, αλλά οι ίδιοι άνδρες χρησίμευσαν στο νά μάχωνται και στο νά

Ελληνική τριήρης με πανιά και κωπηλάτες.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΑΥΤΙΚΟ

Πὼς έγινε ἡ πρώτη ναυμαχία τὸ 498 π.Χ.

πήρχαν ο στόλαρχος, ο έπιστολεύς (άντιστόλαρχος) και ο τριήραρχος. Είχαν ακόμη άρχικυβερνήτη, κυβερνήτη, κελευστή κ. ά.

Ο μισθός του ναύτη ήταν συνήθως ο ίδιος με του πεζού στρατιώτη, δηλ. δυό όβολοι την ήμερα για μισθό και δυό για συσσίτιο. Όταν έδιναν την τροφή σε είδος, όπως συνήθως γίνονταν, οι τριήραρχοι έπαιρναν τὸ αντίτιμο του συσσιτίου και πρόσφεραν στους άνδρες τους κρίθινο άλεύρι (άλφιτα), τυρί, κρεμμύδια ἢ σκόρδα. Τὸ πρῶζιμι που ζύμωναν, την κουραμάνα νά ποῦμε, ήταν από κρίθινο άλεύρι, άνακατεμένο με νερό και λάδι. Κάπου - κάπου έβριχναν μέσα και λίγο κρασί.

Πριν άρχίσουν τὴ ναυμαχία, τὸ πρώτο έργο τους ήταν νά ελαφρώσουν τὰ πλοία, ρίχνοντας τὰ περιττά πράγματα στην θάλασσα. Έπειτα κατέβαζαν τὰ πανιά και μεταχειρίζονταν μονάχα τὰ κουπιά. Ἡ παράταξις της μάχης άλλαζε άνάλογα με τις περιστάσεις, κάπου - κάπου μάλιστα έπαίρινε και τὸ σχήμα V. Για τὴ νίκη του στόλου τους τὰ πληρώματα παρακαλούσαν τους θεούς, τελούσαν άγώνες και θυσιές στην ξηρά και οι στόλαρχοι επιθεωρούσαν τὰ πλοία, έμβουσιάζοντας τὰ πληρώματα για νά τονώσουν τὸ ἠθικό τους.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Με λίγες γραμμές

Ένας Άγγλος σπουδαστής έκλεψε μία άριθμομηχανή, γιατί — όπως εξήγησε όταν τὸν συνέλαβαν — δὲν τὰ πολυκατάφερε στους λογαριασμούς!

Τὸ έργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγῆς του Όκερ Χιλ της Αγγλίας έχει δυό ψηλούς ψυκτικούς πύργους, οι όποιοι, με τὴ χαμηλή θερμοκρασία τους, προκαλεσαν στην περιφέρεια την πτώσι βροχής... που εξακολούθησε επί ο μήνες κατὰ συνέχαιαν!

Οι λαθρέμποροι που περνούν κρυφά χείρους άπ' την Ολλανδία στο Βέλγιο, τους δίνουν νά πιούν μία μπιρίτσια τζίν, για νά μεθύσουν και νά μείνουν μισοκοιμισμένοι... και σιωπηλοί επί 2 ώρες, όσο δηλαδή νά περάσουν τὰ σύνορα.

Σ' ένα πικ - νικ, που διοργανώθηκε στο Κουήνσλαντ της Αυστραλίας, μία γυναίκα βρήκε τυχαίως τὸ μεγαλύτερο ζαφείρι του κόσμου, μεγέθους αγγού γαλοπούλας και βάρους 1.958 καρατιών. Τὸ ζαφείρι που κρατούσε ως τώρα τὸ ρεκόρ, ζύγισε 1.156 κεράτια και είχε έκτιμηθῇ 94.000 λίρες.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ
Χατζηγεωργίου

ΤΟ ΝΕΟ
ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ

ΜΕΓ.ΚΟΥΤΙ 2.200 ΜΙΚΡΟΚΟΥΤΙ 1.150

●

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ τῆς δυσκοιλιότητος

Ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ θεραπευθῇτε

Ἡ δυσκοιλιότης δὲν εἶνε μιά ἀσθένεια σὰν ὅλες τῆς ἄλλες. Εἶνε πρὶν ὅλα μιά ἀναπηρία τοῦ ὁργανισμοῦ, πού παρουσιάζεται εἰδικά στοὺς πολιτισμένους λαούς. Ἡ γνώμη ὅλων σχεδὸν τῶν ἐπιστημόνων πού ἀσχολήθηκαν μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἡ δυσκοιλιότης ὀφείλεται σὲ μιά χαλάρωσι τῶν κοιλιακῶν μυῶν. Αὐτὴ ὁδηγεῖ βαθμιαία σὲ μιά σχετικὴ ἀνικανότητα ἐκπληρώσεως τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν.

Σὲ πλείους περιπτώσεις δυσκοιλιότητος τὰ διάφορα φάρμακα δὲν φέρνουν συνήθως κανένα ἀποτέλεσμα. Σ' αὐτὲς τῆς περιπτώσεως δὲν πρὶν πρὶν γιὰ μιά παροδικὴ ἀσθένεια, ἀλλὰ γιὰ πραγματικὴ ἀναπηρία τοῦ ὁργανισμοῦ. Ὁ μόνος τρόπος θεραπείας εἶνε τότε νὰ ξαναδώσουμε στοὺς κοιλιακοὺς μὺς τὴ δραστηριότητά τους. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχωμε μὲ τὴν κατάλληλὴ γυμναστική.

Ἐνὰς Γάλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Λαζάρντ, ὑποδεικνύει σχετικῶς μιά σειρά ἀσκήσεων, πού ἀποβλέπουν στὴ βαθμιαία ἀναζωογόνησι τῶν κοιλιακῶν μυῶν καὶ πού ἀποτελοῦν τὸ καλὺτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον μέσον θεραπείας τῆς δυσκοιλιότητος.

Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τῆς ἀσκήσεως εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Ἀσκήσις 1η. Ξαπλωθῆτε στὴ ράχη καὶ ἀνεβάστε τὰ δύο πόδια ὥστε νὰ σχηματίσουν ὀρθή γωνία μὲ τὸ σῶμα. Τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν πρέπει νὰ εἶνε τεταμένα. Ἄν δυσκολεύεστε νὰ κάνετε αὐτὴ τὴν ἀσκήσι, μπορεῖτε νὰ σηκώσετε διαδοχικὰ τὸ ἓνα πόδι καὶ κατόπιν τὸ ἄλλο. Οἱ μὺς τῆς ἀποχέουσιν ἔτσι τὴν ἀπαιτούμενη εὐκαμψία καὶ θὰ μπορέσετε κατόπιν νὰ σηκώσετε καὶ τὰ δύο πόδια μαζί. Ἡ ἀσκήσι αὕτη, πού πρέπει νὰ γίνῃ 20 φορές μέσῃ σὲ 40 περίπου δευτερόλεπτα, συντελεῖ κυρίως στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν τόνωσι τῶν κοιλιακῶν μυῶν. Ἐστὶ ἀποφυγέται ἡ γαστροεντερικὴ πτώσις, ἐνῶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ πτώσις τῶν νεφρῶν καθίσταται ἀδύνατη, δεδομένου ὅτι αὐτὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τὸ στρώμα τῶν ἐντέρων.

Ἀσκήσις 2η. Ξαπλωθῆτε στὴ ράχη καὶ κάμψτε διαδοχικὰ τὰ δύο πόδια σας, καὶ ὕστερα καὶ τὰ δύο μαζί ὥστε τὰ γόνατα νὰ πλησιάσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο στὸ στήθος. Θὰ κάνετε αὐτὴ τὴν ἀσκήσι 20 φορές γιὰ τὸ καθὲ πόδι μέσῃ σὲ 25 περίπου δευτερόλεπτα.

Ἡ ἀσκήσις αὕτη ἀναπτύσσει τοὺς κοιλιακοὺς καὶ ὀσφυακοὺς μὺς καὶ συντελεῖ στὴν καταπολέμησι τῆς δυσκοιλιότητος, λόγω τῆς διαδοχικῆς συστολῆς τῆς μάζης τῶν ἐντέρων.

Ἀσκήσις 3η. Στάσις ὀρθία. Τὰ χέρια στὴ μέση. Ἀνασηκώθητε στίς μύτες τῶν ποδιῶν. Κάμψτε κατόπιν τὰ γόνατα καὶ ταυτοχρόνως κατεβάστε ὅλο τὸ κορμὶ πρὸς τὰ κάτω. Σ' αὐτὴ τὴν κίνησι ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν μηρῶν πρέπει ν' ἀκουμπᾷ στὸ γαστροκνήμιο.

Ἡ ἀσκήσις αὕτη ἀναπτύσσει τοὺς ὀσφυακοὺς καὶ κοιλιακοὺς μὺς καὶ προκαλεῖ μιά σειρά συσπάσεων στὰ ἔντερα. Θὰ τὴν κάνετε 10 φορές στὴ σειρά μέσῃ σὲ 20 περίπου δευτερόλεπτα.

Ἀσκήσις 4η. Καθῆστε καταγής, μὲ τὰ πόδια τεταμένα πρὸς τὰ ἔμπροσθ. Κάμψτε κατόπιν τὸ κορμὶ καὶ τεταμένα τὰ χέρια σας, ὥστε νὰ ἐγγίσετε τῆς ἄκρας τῶν ποδιῶν σας. Ἀνασηκώθητε ἔπειτα καὶ φέ-

μετε τὰ χέρια σας σὲ κατακόρυφὴ θέσι. Ἐκπνῶν κατὰ τὴν κάμψι τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἐκπνῶν κατὰ τὴν ἀνύψωσι.

Αὕτὴ ἡ ἀσκήσις θὰ γίνῃ 10 φορές μέσῃ σὲ 25-30 δευτερόλεπτα.

Ἀσκήσις 5η. (Εἰδικὴ γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς δυσκοιλιότητος). Καθῆστε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ σας. Τὰ πόδια σας ἀνοιχτά, σὲ ἀπόστασι 70-80 ἐκατοστῶν τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἀκουμπήστε τὴν πάλαι μὴ τοῦ δεξιῦ χεριοῦ (τὸ χερί θὰ εἶνε τεταμένο, ἀλλ' ὄχι ἀκαμπτο) πάνω στὴν κοιλία σας καὶ ἀρχίστε νὰ διαγράφετε μ' αὐτὸ κύκλους γύρω στὸν ὀμφαλὸ πού θὰ σὰς χρησιμεύῃ ὡς κέντρον. Σ' αὐτὴ τὴν περιτροφικὴ κίνησι ἡ ἀκολουθήσετε τὴ διεύθυνσι τοῦ μεγάλου ἐντέρου. Ὁ ἀρχίσετε, δηλαδή, ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ, θὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ, θὰ περάσετε κάτω ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ καὶ θὰ ξαναγυρίσετε στὴν ἀρχικὴ σας θέσι.

Αὕτὴ ἡ περιτροφικὴ κίνησις θὰ γίνῃ 8-10 φορές σὲ 10 περίπου δευτερόλεπτα. Μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε πολλὰς φορές τὴν ἡμέρα.

Ἐξαίρετα ἀποτελέσματα ἀποδίδει ἐπίσης τὸ καλούμενο «συνθηκὴ μασάζ». Ἡ κίνησις ἀκολουθεῖ τὴ φορά τῆς προηγούμενης ἀσκήσεως. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀπλῆς ἐπαφῆς, γίνονται μικρὰ τσιμπήματα μὲ γρήγορο ρυθμὸ.

Ἀσκήσις 6η. Φορὰ ὁμοία πρὸς ἐκείνη τῆς ἀσκήσεως 5. Ἀκουμπήστε τὸ δεξιὸν καὶ τὸ μεσοδὶ δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ πάνω στὴν κοιλία. Θὰ τὰ περιφέρετε ἀρχὰ γύρω στὸν ὀμφαλὸ, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸν τοῦ δεξιῦ χεριοῦ θὰ δίνετε μικρὰ κυττήματα στὸ χῶρον πού περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν δύο δακτύλων τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Τρεῖς ἢ τέσσερις κύκλοι εἶνε συνήθως ἀρκετοί.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ γίνονται τακτικὰ καὶ, μάλιστα, σὲ ὠρισμένες ὥρες τῆς ἡμέρας. Θὰ ἀποτελέσουν, δηλαδή, ἓνα κανόνα γιὰ τὴ ζωὴ σας. Θὰ χρειασθῇ, ἐξ ἄλλου, νὰ ἔχετε ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Μὴν περιμένετε θαύματα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἐκδηλωθῶν ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ θὰ σὰς καταπλήξουν. Θὰ καταλάβετε τότε ὅτι, στὴν πραγματικότητά, δὲν ὑποφέρετε ἀπὸ καμμιὰ ἀσθένεια. Ἡ δυσκοιλιότης σας ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀτονίας τῶν κοιλιακῶν μυῶν, πού ἦταν ἀνικανοὶ νὰ προκαλέσουν τῆς ἀπαραίτητες συσταλτικὰς κινήσεις τῶν ἐντέρων. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυθῆτε στὰ ἀποτελέσματα πού ἐπιτύχατε, ὅσον ἐξαίρετα καὶ ἂν εἶνε αὐτά. Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ συνεχίσετε αὐτὲς τῆς ἀσκήσεις. Ἐκτός τοῦ ὅτι συντελοῦν στὴν καταπολέμησι τῆς δυσκοιλιότητος, ἔχουν ἐπίσης εὐεργετικὴ ἐπίδρασι καὶ στὸ σύνολο τῆς υγείας σας.

Οἱ πιθανοὶ στὸ ἀεροπλάνο

Κατὰ τὴν ἀφίξι ἐνὸς ἀεροπλάνου ἀπ' τὴν Καλκούτα στὴ Ν. Ὑόρκη οἱ ρεπόρτερ πού βρίσκονταν στὸ ἀεροδρόμιο, ἔσπευσαν νὰ ἐξακριβώσουν μὴπως ὑπῆρχε κανεὶς ἐπίσημος ἐπιβάτης. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπλήξι τους, ὅταν, ἀντὶ γι' ἀνθρώπινον πρόσωπον, εἶδαν στὰ παράθυρα... καίμουδες!

Τὰ ζῶα αὐτὰ μεταφέροντο μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Σὲ ἀπόστασι ὅμως 400 μιλίων ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ν. Ὑόρκης, κατέφθον νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ κλουβιά τους καὶ νὰ διασκορπισθῶν μέσῃ στὸ ἀεροπλάνο, ὅπου τάκαναν γὰρ Μαδιάμ! Εὐτυχῶς πού ὁ πιλότος εἶχε προλάβει νὰ κλεισθῇ στὴν καμπίνα του, κι' ἐστὶ ἐμεινε ἀνεμόλητος.

«Διάσημα» κατοικίδια ζῶα!

Ἐνα κιλὸ γάλα τὴν ὥρα!

Οἱ «μεγάλοι» μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἐκεῖνοι πού κάνουν μεγάλα ἔργα. Καὶ τὰ «μεγάλα» μεταξὺ τῶν ζώων εἶνε, λοιπόν, ἐκεῖνα πού ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ κοινὸ ἐπίπεδο τῶν ὁμοίων τους καὶ κάνουν κατὶ τὸ ἀσυνήθιστο ἢ τὸ καταπληκτικόν.

Ἀλλὰ τὰ ζῶα δὲν ἀσχολοῦνται οὔτε μὲ τὴν πολιτικὴ, οὔτε μὲ τὸν πόλεμον (κατὰ τὸν τρόπο τῶν ἀνθρώπων τουλάχιστον), οὔτε μὲ τῆς ἐπιστήμης, οὔτε μὲ τῆς τέχνης. . . Δὲν πρέπει, λοιπόν, ν' ἀναζητήσωμε τὰ μεγαλουργήματα τῶν πρὸς αὐτὲς τῆς κατεξουσίσεως, ἀλλὰ στὸ πεδίο τῶν διαφορῶν ἀποδόσεων τους.

Ἄν τὰ ἄλογα εἶχαν δική τους ἱστορίαν, τὸ ὄνομα τοῦ «Κίτς» θὰ βρισκόταν, χωρὶς ἀμφιβολία, γραμμένον σ' αὐτὴν μὲ πολὺ μεγάλα γράμματα. Αὐτὸ τὸ ἄλογο ἀνῆκε τὸ λατρεδὸ Βάνισιτρετ καὶ πραγματοποίησε τὸν καταπληκτικὸ δρόμον νὰ διατρέξῃ 183 χιλιόμετρα μέσῃ σὲ διάστημα 2 ὥρῶν 57' καὶ 23". Ἡ μέση ταχύτης του ἦταν δηλαδή 60 χιλιόμετρα (γιὰ τὴν ἀκρίβειαν κατὶ παραπάνω) τὴν ὥρα. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάμε ὅτι ἐνὰ αὐτοκίνητον, γιὰ νὰ τρέξῃ μ' αὐτὴ τὴν ταχύτητα, πρέπει νὰ βρίσκεται σ' ἓνα δρόμον σχετικὰ ὁμαλὸ καὶ νὰ μὴ συναντήσῃ σοβαρὰ ἐμπόδια στὴ διαδρομὴ του.

Ἀλλὰ νὰ ἔνα καταπληκτικὸν ρεκόρ. Πρόκειται γιὰ τὴν Ὁλλανδικὴ ἀγέλαδα «Κατιούσκα», πού ἔδωκε μέσῃ σ' ἓνα χρόνον 180 κοιλιντάλια, δηλαδή 9.000 κιλά γάλατος. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό; Ἐνῶ χιλιάδες κιλά γάλατος μέσῃ σ' ἓνα χρόνον μᾶς κάνουν κατὶ περισσοτέρον ἀπὸ 24 κιλά τὴν ἡμέρα, δηλαδή 1 κιλὸ τὴν ὥρα!

Τὰ ζωολογικὰ ὅμως χρονικά ἀναφέρουν καὶ μερικὰ ἄλλα ἀξιοσημείωτα ρεκόρ.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν τῆς «Μπελτζεμπού», μιάς γεωργιανῆς ροβατίνης, πού ἔδωκε κατὰ τὸ ἐτήσιον κοῦρεμά της 18 κιλά μαλλιών. Μιὰ ἄλλη ροβατίνα ἦταν ἡ «Αουσονία», πού ἀνῆκε σ' ἓνα χωρικὸ τῶν Ἀμβρουζίων. Αὕτὴ ἡ ροβατίνα γέννησε ἓνα ἀρσενικόν, πού, στὸ τέλος τοῦ δευτέρου μηνός, ζύγισε 19 κιλά.

Στὴν περιοχὴ τῶν Ἀμβρουζίων ἐξ ἄλλου, ἔνα βῆδι, ὁ «Μενέλαος», ἔφτασε, σὲ ἡλικία δύο χρόνων, τὸ βάρος τῶν 300 κιλῶν.

Περίφημα ἔχουν ἀπομείνει ἐπίσης τὰ δύο γουρούνια τῆς Ντιζόν, πού ἔφθασαν, μέσῃ σὲ 11 μῆνες τὸ βάρος τῶν 280 κιλῶν τὸ καθένα! Αὐτὰ τὰ δύο γουρούνια ἦταν ἀληθινὰ τέρατα κι' ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι, ὅπου τὰ πρωτόβλεπε κανεὶς, ὅτι ἦταν μεγάλα βῆδια.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κόττες ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τῆς ἡρωϊδούς τους. Δυὸ ἰδίως εἶνε ἀξίες ἰδιαίτερης μνείας. Ἡ μία πού ἀνῆκε σὲ μιά χωρική τῆς Ἀυστρίας καὶ πού τὴν ἔλεγαν «Μαρία - Ἀννα», γέννησε μέσῃ σ' ἓνα χρόνον 300 αυγά, βάρους 70 γραμμαρίων τὸ καθένα, ὡς ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἑνὸς τῶν ἡμερῶν. Ἡ ἄλλη ἀνῆκε σὲ μιά χωρική τῶν Πυρηνίων καὶ γέννησε μέσῃ σ' ἓνα χρόνον 123 αυγά, ἀλλὰ βάρους 85-110 γραμμαρίων τὸ καθένα.

Καὶ ἡ μακροβιότης, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶνε σπανία μεταξὺ τῶν ζώων. Ἀξιωματικὴν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψή, εἶνε ἡ περίπτωση τοῦ «Καίσερ» ἐνὸς ταξιδιωτικοῦ περιστορίου, πού συμπλήρωσε, πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες, τὴν ἡλικία τῶν 31 χρόνων. Ὁ «Καίσερ» ἀνῆκε στὸν ἰταλικὸ στρατὸ καὶ υπηρέτησε κατὰ τὰ δύο τελευταῖα χρόνια τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ὡς «στρατιωτικὸς ἀγγελιαφόρος». Στὸν τελευταῖο πόλεμον, τὸν παρέλαβαν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ τὸν χρησιμοποίησαν σὲ πολλὰς ἐπικίνδυνες ἀποστολὰς ὅταν γίνονταν οἱ σκληρὲς καὶ φονικὲς μάχες, στὸ Μόντε Κασσίνο. Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος ἡ Ρώμη παραχώρησε στὸν «Καίσερ» ἓνα χαριτωμένο σπιτάκι, ὅπου περνάει τώρα τὰ γηρατιὰ του. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ «συμπολεμισταὶ» του δὲν τὸν ἡλεόνησαν. Καὶ τὸν στέλνουν κάθε τόσο δέματα μὲ σπόρους, γλυκίσματα, λιχουδιὰς κτλ.

Ἐνα ἄλλο μακρόβιο περιστέρι ζοῦσε ἄλλοτε στὸ Παρίσι. Τὸ εἶχαν ἐπωνομάσει «Βετεράνος» (παλαιόμαχος) καὶ ἀξίσε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Πρόσφερε πολυτίμητες υπηρεσίας στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1848, καὶ διακρίθηκε στὴ μάχη τοῦ Σολεφρίνο. Εἶχε ὅμως τὴ θλιβερὴ μοῖρα νὰ φέρῃ στοὺς Παρισίους τὸ ἄγγελμα τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' στὸ Σεντάν. Χάρις σ' αὐτό, οἱ Παρισίνοι κατάρχοντο νὰ ἀνακόψουν τὴν αἵμωνα τῆς πραυτενύσεως καὶ ν' ἀνακόψουν — ὄχι ὅμως γιὰ πολὺ — τὴν προέλασι τῶν γερμανικῶν στρατιῶν. Ὁ «Βετεράνος» πέθανε τὸ 1871, σὲ ἡλικία 33 χρόνων. Ὅσο ζοῦσε εἶχε ἐκτελέσει 384 «πολεμικὰς πτήσεις» κι' εἶχε τραυματισθῇ μιά μόνον φορὰ στὸ ἓνα του φτερό.

Γὸ παράπονόν του

Ὁ «Γιῶργος Μ...» ὅπως ὑπογράφεται μὲ ψευδώνυμο, μᾶς ἐκθέτει γιὰτὶ παράπονον τῆς γυναίκας του: «... Πήγαινα σπὶτι κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά μου κι' εὐρισκα διαρκῶς τὴ γυναίκα μου ἀχρευστὴ ἀνυγυριστὴ. Λερωμένη ἀπὸ τὴν κοιλία, καὶ ἀντὶ νὰ ἐνδιαφερόμην γιὰ τὰ δικά μας πράγματα, διαρκῶς μού κοουδενιόσε τί της εἶπε ἢ μιά, τί της εἶπε ἢ ἄλλη καὶ τί της εἶπε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ γειτονία. Ἐτοί μὲ τὰ φερματά της, μ' ἔδωκε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὴν ἄφρα, βρῆκα κι' ἐγὼ μίαν ἄλλην πού μὲ ξεκουράζει ψυχικῶς».

Αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονόν τοῦ παντρεμένου. Κι' ἔχει δικαίον. Οἱ περισσότερες κοπέλλες, μετὰ τὸ γάμνον τους, παραμελοῦν τὸν ἑαυτοῦ τους. Ἡ ἀξία τῆς γυναίκας δὲν εἶνε πῶς νὰ τυλιγῇ ἑνὸς ἀνδρός, ἡ ἀξία της εἶνε πῶς θὰ τὸν κρατῇ. Καὶ δὲν χρειάζεται μεγάλη τέχνη: Ἐνα χαμόγελο, ἡ καθαριότης τοῦ σώματος, ἡ ὥραια καὶ ἀπλή ἐμφάνισις, ἓνα καθαρό καὶ συνηθισμένον σπῆτι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν ἄνδρα της, σὲ τὴν συμπεριεχὴ στοὺς πόρους καὶ στίς χαρές του.

Ἡ ἀξία ὁ ἀνδρὶς: Σοῦ ἔγραψα ἰδιαίτερος.

«Κολοκυθιά τοῦ Χ. Ὁρίου: Προτιμῶμεν νὰ τὸν περιμένετε νὰ γυρίσῃ».

«Καλό γράμμα: Παρ' ὅλο πού τὸ γράμμα σὰς εἶχε 17 σελίδες, τὸ διάβασα μιά ἄλλη βὰ μού τὰ γράμματα ὅλα σὰς 3 σελίδες. Δὲ βρῆκα ὅμως σ' αὐτὸ κατὶ πού νὰ σὰς δώσω λίγο βάρος γιὰ τὰ σκεδιά σας. Δυὸ παιδιὰ ἀμυαλά εὐσησκῶν μὰ εὐκολὴ εὐχαρίστησι. Ἐκείνος συνῆλθε, πήρε μιά ἀπόφασι θετικὴ, λογικὴ. Ἐκείνη βρῆκε καὶ θὰ βρῆκεται στὴ νηπιότητι κατὰστασι. Γιατὶ, παλληκαριὰ δὲν εἶνε οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε τὸ μωσατορι. Αὐτὰ τὰ δύο σημαίνουν δειλία πρὸς τὴ ζωὴ, ἀδυναμία γαρκατῆρος. Συνελάθετε, ὅπως ἔκανε κι' ἐκεῖνος ἀντιμετωπίζοντας τὴ ζωὴ μὲ βάρος».

Κι' ἡ Γιαννινοπούλου: Ἀπάντημα ἰδιαίτερος.

«Πληγὴν μὲνην Πασαλιμάνι τοῦ ποσοῦ λα: Γιατὶ νὰ ἐκπλαγῇτε; Ὅταν μού γράφουν κατὶ τέτοια περὶ μὲν πάντοτε τὸ ἴδιο τέλος. Γι' αὐτὸ καὶ πάντοτε συμβουλεύω ἀπὸ ὑπάρχον οἱ αὐτοῦτες ἀρχὲς σὺ σπῆτι, νὰ μὴν ἐκτίθενται οἱ κοπέλλες στὰ μωστικὰ ραντεβῶ καὶ ποσάτων ν' ἀποφένουν ὅποιον βρῆκε προφάσεις καὶ δὲν σέβεται τὴν ἀξιοπρέπεια μιάς κοπέλλας. Ἄν τὴ σέβονταν καὶ τὴν ἀγαποῦσε, δὲν θὰ εὐρίσκει προφάσεις. Δὲν ἀξίζει τοι κόπον νὰ τὸν σκεπτεσθε».

«Ταμερλάνοι: Εἶνε ὁσχημο νὰ καταγράψετε τὴν ἐμπιστοσύνην πού σὰς περιβάλλει. Μὴν οὐνεχέτε τὰ συγγενικά ἢ φιλικὰ ἀσθένια μὲ τὸν ἑαυτὸν. Ὁ πῶς καὶ νὰ φερθῇτε θὰ εἶνε εἰς βάρος σας. Κρατῆστε τὴν ψυχικὴ καὶ συγγενικὴ ἐπαφὴ καὶ βγάλετε ἀπὸ τὸ μυαλὸ σας τὸν ἑαυτὸν».

«Πιστὴν Πηνελόπεια: Νομίζω πῶς δὲν εἶνε ἡ κατάλληλη στιγμὴ, ἀπὸ ἐκεῖνος βρῆκεται σὲ μὲτρον νὰ σκεπτεσθε ὅτι μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε ἓνα οἰκονομικὸν σὰς φίλον. Σὰς βεβαίως πῶς θὰ γυρίσῃ ἀλλοτινότερον. Καὶ ἂν ἔχετε καὶ σὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό, θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία πού σὰς στέλνουν τὸ παρελθόν».

«Σπουδαστὴν Μηνχά: Ἐκείνη μπορεῖ

νὰ μὴν ἔξερῃ τὴ διεύθυνσί σας. Ἐπιτρέπεται ὅμως σ' ἓνα ἄνδρα πού ἀγαπᾷ νὰ μὴν ἔξερῃ πού κάθεται ἡ ἀγαπημένη του: Ἀδυνατὸ νὰ σὰς δώσω τὴ διεύθυνσι τῆς Νέας ἀπὸ τὸν Πειραιά, γιὰτὶ δὲν κρατῶ τὰ νοσήματα».

«Ἐνα Χριστιανὸν 14»: Δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ ὑποφέρετε. Πληροφόρηθητε γιὰ τὸ σπῆτι της, τὸ χαρακτῆρα της, γινώριστε τοὺς γονεῖς της. Ἄν σὰς δώσω πᾶνὰ πραγματικὰ πρέπει νὰ ἀναγῇ νὰ γίνῃ χριστιανή. Ἀποκλείεται γιὰ σὰς ν' ἀλλάξετε θρησκείαν. Συνήθως ἀνεβαίνει κανεὶς, δὲν κατεβαίνει.

«Εὐθυμὴν Πρεβεζιάνα»: Στελεῖτε μου τὴν διεύθυνσί σας νὰ σὰς στείλω ἐκεῖνο πού θέλω. Γράψτε μου πῶς τὸ καταλάβατε ὅτι σὰς ἀγαπᾷ. Γιατὶ οἱ «ἐγχεῖς» δὲν εἶνε πολλὰς φορὲς δειγμὰ ἀγάπης.

«Ἀπελπισμένον μωροῦ ποσοῦ λα: Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸν σκεπτεσθε, ἀπὸ ὑδὲν ἔξοδος τὸ ἀπαιτούμενον σεβασμὸν ἀπέναντί της».

«Κοῦρεμὲνην νύδα σ' ἄν ψεῖ ἡ κασιδία»: Αὐτὸ πού ἔχω νὰ σὰς συμβουλεύω εἶνε νὰ μὴ τὸν κάνετε δυστυχῇ. Ἀγαπᾷτε τὸν ἥσυχο, γιὰτὶ θάνηι διπλὴ τὴν πίκρα του. Ἐκτός ἀν σὺνκατατίθενται οἱ γονεῖς σας νὰ σὰς βοηθήσουν.

Βασίλειον Γεωργίου: Δὲν παραμείνω κανένα, ἀπάντησέ με ὅλους. Ἀδικο τὸ παράπονόν σας. Πιθανόν ἡ ἀπάντησι νὰ μὴ δημοσιευθῇ ἀκόμα. Τώρα, ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας, ἔχω τὴ γνώμη πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀλλάξετε ἀπὸ τὰ βασίδια. Εἰσθε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ κανένας νομὸς δὲν σὰς ἀπαγορεύει νὰ τὴν παντρευθῇτε. Εἰδοποιήστε τοὺς δικαίους σας νὰ σὰς βγάλουν τὰ χαρτιά, παίρνετε καὶ μιά ἀδεία καὶ τὴν παντρευθεσθε. Ἄς μείνῃ σπῆτι σας ὡς πού ν' ἀπολυθῇτε.

Θ. Ζούκην Π. Σ. Μ. Σ.: Δὲν πρέπει γάγετε πᾶς ἐμπιστοσύνην σ' αὐτὴν. ἔστω κι' ἂν μεταμελήσῃ. Φάνηκε τόσο ἐπιπολαιὴ πού εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀξία συντροφίας τῆς ζωῆς σας.

«Εὐέλπιστον, Ευφροσύνη 9. 16. 12»: Καὶ ἐκείνη, ὅπως βλεπῶ, ἐνδιαφέρεται, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερὰ της σὰς φερθῇκε εὐγενικὰ. Λοιπόν, ὅλες αὐτὲς τῆς σκεπτεῖτε καὶ τὰ σκεδιά σας νὰ τὰ γράψετε στὴν ὑπερὰ της καὶ στὴν ἴδια. Εἰσθε βεβαίως πῶς θὰ σὰς ἀπάντησῃ εὐνοικῶς, ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖτε.

«Χιλιόπονον μωρον ποσοῦ λα - Κ. Ε.Υ.Β.»: Ἐγραφα ἰδιαίτερος.

«Γιόλαν 12»: Οἱ διαβέσεις του μπορεῖ νὰ ἴσων καλὰς, ἀλλὰ φαίνεται περισσότερο ἐπιπολαιὸς ἀπὸ σὰς. Νομίζετε πῶς τὸν ἀγαπᾷτε, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ καὶ μοναδικὸς συντροφός τῆς ζωῆς σας. Ἀκολουθήστε τῆς συμβουλῆς τῶν γονεῶν σας.

«Δύο πονον μωροι φιλοῖν, Στυλίδαι 11»: Βεβαίως πρῶν φύγετε ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσετε. Ἀπὸ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ ὑποφέρετε πρέπει νὰ βρῆτε ἓνα μέσον νὰ ἐπικοινωνήσετε. Τὸ μόνον μέσον — ἐπειδὴ ὅπως καταλαβαίνετε θέλετε νὰ τὴν πᾶρετε γυναίκα σας — εἶνε νὰ γράψετε στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ τακτοποιήσῃτε. 2) Σεις, πάλι, ζοῦσατε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶνε αἰώνιος δική σας. Ἀπὸ ὅμως ἀγαπᾷτε ἄλλον, πρέπει νὰ θεωρήσετε τὸν ἑαυτὸν σας εὐτυχῇ πού αὐτὸ ἔγινε τώρα καὶ φάνηκε ὁ χαρακτῆρας της, πῶς ἂν γινώταν αὐτὸ μετὰ τὸ γάμον σας. Ξεναστε τὴν.

«Πορφυρίτικον μελάνο ποσοῦ λα: Δὲν εἶνε ἔνοχον ἐκεῖνο πού θὰ σὰς ὁδηγήσῃ στὴν πλήρη εὐτυχία. Ἀναβέσατε σὲ κείνον νὰ διεκπεραιώσῃ τὴν ὑπόθεσι τόσο μὲ

τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὅσο καὶ μὲ τοὺς γονεῖς σας.

«Ἐναν στρατιώτην Β. Ε. Τ. 902: Εἰσθε πολὺ λογικός. Γιατὶ τότε νὰ τὴν ἀναφέρετε; Γιατὶ μού τὰ ἀναφέρετε; Ὅταν εἰσέτε ὅτι τὰ κορίτσια ὑπολογίζουν πάρα πολὺ στὸ γάμον. Διατηρήσετε λοιπόν, μιά φιλικὴ καὶ ἀξιοπρεπὴ ἀλληλογραφία, χωρὶς ὑπονοούμενα κι' ὅταν γυρίσετε καὶ ἀπολυθῇτε ἀναμετρήσετε τῆς οἰκονομικῆς σας δυνάμεις καὶ τότε ἀποφασίζετε τελικὰ.

Θαρίον
ΠΟΥΛΟΣ
ΕΞΩΣ ΑΚΟΗΣ
(δου δώρου) Τηλ: 53-876

75

Τό ύπουλότερο δπλο

Πώς εξουδετερώνονται οι νάρκες

Όπως απέδειξε ο τελευταίος πόλεμος, το αποτελεσματικότερο μέσον άμυνας κατά των τάνκς είναι οι νάρκες. Έλαφρές, φτηνές κι εύκολες στην τοποθέτησή τους, χρησιμοποιήθηκαν κατά εκατομμύρια απ' όλους τους έμπολέμους.

Τα τάνκς δεν μπορούν να περάσουν από ένα ναρκοπέδιο, αν δεν ξεκαθαρίσει πρώτα το μηχανικό ένα διάδρομο. Οι νάρκες κατά των τάνκς είναι συνήθως χαλύβδινοι κυλίνδροι, με διάμετρο 40 πόντων και πάχος τοιχωμάτων 10 πόντων, περιέχουν δέ 5 κιλά τροτίλης (ισχυροτάτης έκρηκτικής ύλης). Για να εκραγούν, χρειάζονται δυνατή πίεση. Ένας άνθρωπος λοιπόν μπορεί να περάσει άκινδυνος πάνω απ' το μέρος που είναι θαμμένες, το τάνκς όμως, με το βάρος του, προκαλεί την έκρηξη της νάρκης και καταστρέφεται.

Εφόσον η κάθε νάρκη δεν είναι μεγαλύτερη από ένα πιάτο, χρειάζονται χιλιάδες απ' αυτές για την προστασία μιας εκτάσεως. Το γεωμανικό μηχανικό ξέθαψε κάποτε 25.000 νάρκες μπροστά από μια μόνον όχυρωμένη ρωσική θέση.

Η εξουδετέρωση των ναρκών είναι έκνευριστική κι επίκινδυνη δουλειά, γίνεται δε είτε με περισυλλογή, είτε με ομαδική καταστροφή τους. Για να τις μαζέψουν όμως οι στρατιώτες, πρέπει πρώτα να τις βρουν, κι αυτό είναι δυσκολώτατο, γιατί τα κρύψιμο τους γίνεται με όλη την τέχνη του καμουφλάζ, στο χόμα, στην άμμο, στο χιόνι, στους θαμνούς κλπ. Ένα ηλεκτρομαγνητικό μηχανήμα βοηθεί στην ανακάλυψή τους, παρα-

γοντας ένα χαρακτηριστικό θουητό όταν βρεθεί πάνω από μια θαμμένη νάρκη. Αυτό όμως μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για την έγκαιρη ναρκοπέδισαν σε περιοχές απ' όπου έχει φύγει πιά ο έχθρος.

Τα πράγματα είναι πολύ δυσκολώτερα, όταν ο στρατός προχωρή εξουδετερώνοντας τον έχθρο μπροστά του — ιδίως δε αν η μετακίνησή γίνεται τη νύχτα, ενώ τα έχθρικά πολυβόλα είναι έτοιμα ν' αρχίσουν το «γάωμα», στον παραμικρό θόρυβο. Η παλαιότερη κι ασφαλέστερη μέθοδος είναι να χώνη ο στρατιώτης την εφόλογχη του στο έδαφος, κοντά- κοντά. «Αν η μύτη της συναντήσει μια σκληρή μεταλλική επιφάνεια, πρόκειται συνήθως για νάρκη.

Τότε ο στρατιώτης πρέπει να την εξουδετερώσει. Σκάβει ολόγυρά της, την ξεσκεπάζει με προσοχή, εξετάζει τον πυροσώληνα της, και τον «αφοπλίζει» με τον κατάλληλο τρόπο, χώνοντας μια καρφίτσα ή ξεβιδώνοντας ένα παξιμάδι... «Αν κάμει κάποιο λάθος, θα το πληρώσει με τη ζωή του!

Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι Γερμανοί είχαν ειδικευθεί κατά τον πόλεμο στην επίνοση νέων «τρύκ», για να ξεγελούν τους ναρκοσυλλέκτες. Έθιζαν π. χ. δυο νάρκ μαζι, τη μια πάνω απ' την άλλη, ένωμένες μ' ένα λεπτό σύρμα. «Αν ανασήκωνε κανείς την πρώτη, έσκαζε η δεύτερη.

Δεύτερος τρόπος εξουδετερώσεως των ναρκών — που τον προτιμούσαν βεβαίως οι στρατιώτες — ήταν η ομαδική καταστροφή τους. Μια «βόμβα μπανγκάλα», άποτελουμένη από ένα κοινό σιδηρένιο σωλήνα μήκους 6 μέτρων, γεμάτο με τροτίλη κι εφωδισμένο με πυροσώληνα, έσκαζε και προκαλούσε την έκρηξη όλων των ναρκών δόγυνά της. «Ετσι δημιουργείται ένας διάδρομος ελεύθερος από νάρκες.

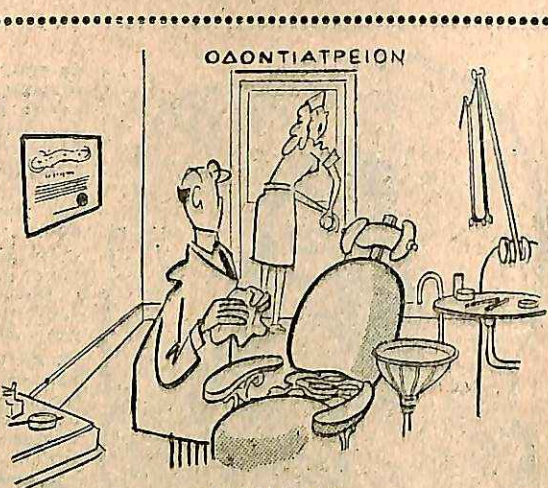
Ο στρατηγός Ράμμελ επένεψε μια συντομότερη μέθοδο, για να μπούν τα στρατεύματά του στο Τσμπρούκ. Έβαλε κάμπουσα γερμανικά αεροπλάνα να βομβαρδίσουν τα ναρκοπέδια που περιέβαλλαν αυτό το φρούριο, και να δημιουργήσουν έτσι ασφαλείς διαδρόμους απ' όπου περσσαν κατόπιν τα τάνκς κι οι στρατιώτες. Μ' αυτό το τέχνασμα, η κατάληψή του Τσμπρούκ έγινε άστρα-πιαία.

Εκτός της νάρκης για τα τάνκς, υπάρχει και μια άλλη, μικρότερη: η νάρκη προσωπικού, προσωρισμένη για την εξόντωση του πεζικού. Την πρωτοχρησιμοποίησαν οι Γερμανοί το φθινόπωρο του 1939, στο δάσος του Άρντ.

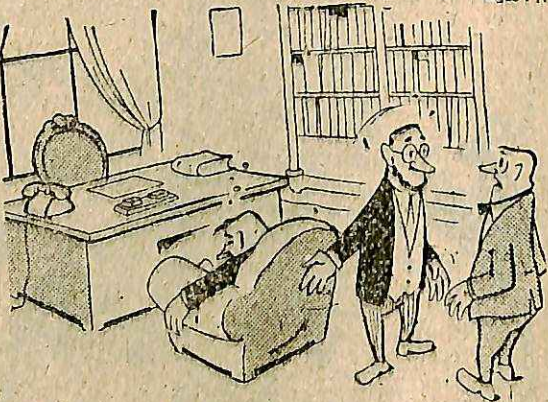
Οι Γάλλοι είχαν παρατηρήσει τότε ότι πολλές περίπολοι τους δεν ξαναγύριζαν απ' τις άνιχνεύσεις τους. Έπειτα από μέρες, βρίσκονταν τα πτώματα των στρατιωτών τους, κατακομματιασμένα. Η μυστηριώδης παγίδα που τους εξάντωνε μ' αυτό τον τρόπο, είχε έπονομασθή απ' τους Γάλλους «σιωπηλός στρατιώτης».

Τέλος, μια μέρα, έπεσε ένας «σιωπηλός στρατιώτης» στα χέρια των Γάλλων. Ήταν μια νάρκη καινούργιου τύπου, που έσκαζε όταν κάποιο άπορσεκτο πόδι τραβούσε ένα λεπτό σύρμα της, κρυμμένο στα χόρτα. Πριν εκραγή όμως, τινάζονταν ψηλά με ειδικό μηχανισμό, ούτως ώστε η έκρηξή της γινόταν στο ύψος της μέσης ενός ανθρώπου και τα άποτελέσματά της ήσαν καταστρεπτικώτερα.

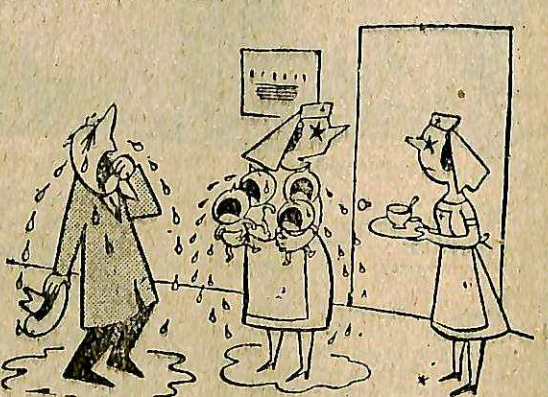
Για να καθαρίσουν το δάσος απ' τις διαβολικές αυτές νάρκες, οι Γάλλοι σοφίσθηκαν ν' απολύσουν κοπάδια χοίρων, που προκαλούσαν την έκρηξη καθώς έψαχναν για τροφή.

ΔΕΙΛΙΑΣΑΝ — Κλείδωσαν οι πελάτες την πόρτα απ' έξω!

Ο ΥΙΑΤΡΟΣ: 'Υπέφερε απ' την καρδιά του και υπέκυψε μόλις άκουσε το ποσόν που του ζήτησα για την εξέτασι!...

Δεν υπάρχει αμφιβολία, αυτός είναι ο πατέρας!

Εσείς είστε η κυρία που είχε τη γλάστρα στο παράθυρο;

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Μια παράξενη επίσκεψις

Με φυσικότητα και αυτοπεποίθηση, σαν να βρισκόταν στο σπίτι του, ο νέος μπήκε άδιστακτα και κύταξε γύρω του, με το ύφος του ανθρώπου που γυρίζει από ταξίδι μακρινό και που θέλει να διαπιστώσει ότι δεν άλλαξε τίποτε κατά την άπουσία του.

«Αν δεν απατώμαι, ο κύριός σας δεν είν' εδώ, είπε στον υπηρέτη δίνοντας του το καπέλλο και τα γάντια του. Σας παρακαλώ λοιπόν να με αναγγείλετε στην κόρη του. Μαάλιστα, κυρία. Ποιός είστε;

«Τί θα πη «ποιός είμαι»; φώναξε ο νέος δείχνοντας κατάπληξη. «Αμέσως όμως χτύπησε με το χέρι του το μέτωπό του, σαν κάτι ναχε θυμηθεί, και πρόσθεσε: «Έχετε δικήν, Τζέιμς! Ξεχνούσα ότι δεν με ξέρετε, και μάλιστα ότι δεν μ' έχετε ίσως ξαναδεί ποτέ...

«Ασφαλώς, κύριε! Ο επισκέπτης ήθελε προφανώς να διατηρήσει το ινγκνιτο και συγχρόνως να κάνει τον καλό Τζέιμς να σαστίσει. Πρόσθεσε λοιπόν, χαμογελώντας: «Εγώ όμως σας ξέρω τόσο καλά, ώστε, αν είχα τώρα καιρό και διάθεσι, θα μπορούσα να σας διηγηθώ, μέρα με την ημέρα, όλη την ιστορία σας, από τότε που σώσατε τη ζωή του κόμητος Ουίλιαμ Μπρούμ, του αφοεντικού σας...

Μά μην κάνετε τέτοια μούτρα, Τζέιμς! Είναι πολύ φυσικό να ξέρω την ιστορία σας. Είμαι παλιός φίλος του αφοεντή σας, που μούχει μιλήσει συχνά για σας. Αυτό είν' όλο! «Ας τ' άφισουμε όμως αυτά. Πηγαίνετε να με αναγγείλετε, γιατί διάζομαι να ιδω την κόρη του κόμητος. Πέστε της μόνον ότι ένας παλιός φίλος του πατέρα της την περιμένει στο γραφείο, για να της μιλήσει για πολύ σπουδαία πράγματα.

Κι' ο επισκέπτης θέλησε να αγοράσει... ΑΓΟΡΑΖΩ... ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΣ - ΤΑΠΗΤΕΣ - ΕΝΔΥΜΑΤΑ... ΜΟΥΣΑΜΑΔΕΣ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ... Ο ΣΑΜΟΥΕΛΙΑΝ... ΤΗΛ. 28-847...

ραία κοπέλλα της σκάλας. Βλέποντας την, ο νέος υποκλίθηκε μ' ευγένεια και της είπε, με υπερβολική τυπικότητα: «Έχω την τιμή να μιλώ με τη δεσποινίδα Μαρκέλλα Μπρούμ;

«Αντί να του απαντήσει άμέσως, η κοπέλλα φρόντισε να κλείσει καλά την πόρτα. «Επειτα έτρεξε κοντά του και του είπε ζωηρά: «Είμαστε μόνοι στο σπίτι. Κανείς δεν θα μ' άνοχη. Μπορείτε να μιλήσουμε ελεύθερα!

Με το στόμφο του ανθρώπου που απαγγέλλει κάτι που έχει άποστηθίσει, ο επισκέπτης πρόσθεσε: «Είμαι ο παλαιότερος, ο στενότερος, ο πιστότερος φίλος του πατέρα σας. Έπείμειν να με δεχθήτε απόψε, παρ' όλη την προχωρημένη ώρα, γιατί έχω να σας κάμω μερικές σπουδαίες άποκαλύψεις πού...

«Αλλά η νέα δεν τον άφισε να προχωρήσει. «Έλα, έλα, τον διέκοψε, σου είπα πως είμαστε μόνοι και πως μπορείς να μιλήσεις ελεύθερα. Ο νέος την κύταξε, σαν να μη καταλάβαινε τί τούλεγε. «Μά, ναι, πρόσθεσε εκείνη, οι υπηρέτες βόσκονται όλοι στην άλλη πλευρά του σπιτιού. Κανείς δεν μπορεί να μ' άκούση. Μίλησε ελεύθερα!

«Μά είνε εκπληκτικό! μουρμούρισε ο νέος. «Όλα τα περίεργα, εκτός από μια τέτοια ύποδοχη. Δεν καταλαβαίνω... «Εγώ, μάλλον δεν καταλαβαίνω! φώναξε η Μαρκέλλα. Μήπως είχατε την άπαίτησι να πείσω στην άγκαλιά σου; Ξέρεις πως μ' έχεις άφισει μια ολόκληρη βδομάδα χωρίς είδησις σου; Τί τρόπος είν' αυτός...

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τίποτε... έπέμεινε ο νέος, που φαινόταν τώρα πραγματικά... «Μπρεξ, ιστορίες... Τό πανταλόνι...

Μή ρωτάς τί έπαθα, άρχισε να μου διηγηθεί ο φίλος μου ο Παναγιώτης. Τί σου συνέβη, Παναγιώτη; Άγορασά προχθές ένα καινούργιο πανταλόνι, έτοιμο. Μου έπεσε λίγο μακρύ. Τό μέτρησα και είδα ότι έπρεπε να κοντύνω δέκα πόντους.

Δεν τό δίνεις στη γυναίκα σου; Αυτό έκανα, αλλά η γυναίκα μου εκείνη την ώρα περίμενε τη μανικιουρίστα της και μού είπε πως δεν μπορεί... Την έδρισα βέβαια... Άς τό δίνεις στην πεθερά σου... Τό δώσα στην πεθερά μου και της είπα να μού τό κόψη δέκα πόντους. Ξέρεις τί μού απάντησε; «Σίγα τώρα να μη σου κανάμε και τό ραφτί...

Την έδρισε βέβαια κι' αυτήν... Την έδρισα λέει; Της τό πια χύμα... Και στο τέλος είπα της υπηρέτριάς μου να τό κοντύνει... Η υπηρέτριά μου όμως μαγείρευε εκείνη την ώρα και μού άρνήθηκε... Την σκούβρισα κι' αυτήν... κι' έφυγα έξω φρενών από τό σπίτι... Και τό πανταλόνι; Τί άπείνε; Στάσου να δής. Την άλλη μέρα τό πρωί, ξαναπαρακαλώ την γυναίκα μου. Εκείνη, χωρίς αντίρρηση, τό παίρνει άμέσως και τό κόβει δέκα πόντους, τό στρίφνει ύστερα και μού τό δίνει. Κάνω να τό φορέσω, έφτανε ως τό γόνατο...

Γιατί; Δέκα πόντους δεν της έλειπε να στο κόψη; Δέκα τό έκοψε. Άλλά στο μεταξύ, η πεθερά μου και η καμαριέρα μου, μετανιωμένες γιατί μού είχαν άρνήσει και τις έδρισε, για να με περιποιηθούν, τό είχαν κοντύνει χωρίστα ή κάθε μία από δέκα πόντους!...

ΖΗΤΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΗΤΗΤΙΚΗ

Τό πρωτόπορό έν Έλλάδι σύστημα «ΖΗΤΗΤΙΚΟΥ» έγγυαται την έπιστημονική κατάρτισήν σας. Διά τας άπόρους τάς διδάκτρας ήλαττωμένα.

ΑΘΗΝΑΙ: 'Υπερείδου 3 (Σύνταγμα). ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων.ν. 73. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Πρίγκ. Νικολάου 32.

Νέες Τιμές

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ	
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	
Γυν. Μπαρολέ	4.000
Γυν. Μεταξέ	6.000
Γυν. Μεταξέ	9.000
Ζωική Έστρα	19.000
Γυν. Τ. Τσερκίας	15.000
Κομπινάζον	6.000
» ζέρσευ	9.000
» σάτιν	20.000
Κασκορέ	19.000
Κυλόττες άντοχής	2.500
Κυλόττες ζέρσευ	5.300
Νυκτική Έστρα	32.000
Σοσόνια	1.600
Προσώμια	3.000
Κομπινάζον ζέρσευ	6.000
Καλές άνδρικές και γυναικείες με μικρόν ελάττωμα στη μισή τιμή	

Μαλακός

ΑΘΗΝΑΙ: 1 Χρυσόσηληαίσθησις 1 ΑΡΧΑΓΓΕΛΙΟΥ ΠΑΝΙΟΝ ΑΙ ΜΑΡΚΟΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΦΟΝΗΙ ΑΓΟΡΑ Ναυαρίνου 28 (ΠΑΝΙΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ)

Μπρεξ, ιστορίες

Τό πανταλόνι... Μή ρωτάς τί έπαθα, άρχισε να μου διηγηθεί ο φίλος μου ο Παναγιώτης. Τί σου συνέβη, Παναγιώτη; Άγορασά προχθές ένα καινούργιο πανταλόνι, έτοιμο. Μου έπεσε λίγο μακρύ. Τό μέτρησα και είδα ότι έπρεπε να κοντύνω δέκα πόντους. Δεν τό δίνεις στη γυναίκα σου; Αυτό έκανα, αλλά η γυναίκα μου εκείνη την ώρα περίμενε τη μανικιουρίστα της και μού είπε πως δεν μπορεί... Την έδρισα βέβαια... Άς τό δίνεις στην πεθερά σου... Τό δώσα στην πεθερά μου και της είπα να μού τό κόψη δέκα πόντους. Ξέρεις τί μού απάντησε; «Σίγα τώρα να μη σου κανάμε και τό ραφτί...

χειριού του, σαν νάθελε να σβύσει έτσι τα ίχνη μιας απήδιστικής έπαφης.

Εμειναν για λίγο άμιλητοι κι' οι δυο, ακίνητοι ό ένας άντικρυ στον άλλον, προσπαθώντας του κάκου να καταλάβουν. Ήταν φανερό πως δεν έπρόκειτο για ένα άθωο άστειο. Η Μαρκέλλα καταλάβαινε επιτέλους ότι μια θαυραία και πραγματική άλλαξη είχε συμβή στον άγαπημένο της.

Αναζήτησε μ' άπελπισία μια εξήγηση, μια πολύ πρόσφατη ατία — γιατί, όταν ό νέος είχε φτάσει πρό όλίγου κι' είχε μιλήσει με τον υπρέτη, ήταν ακόμη ήρεμος και προσχαρως όπως συνήθως, κι' ακόμη περισσότερο μάλιστα. Είχε αλλάξει μόνον άφ' ότου άντλήαζε τις πρώτες φράσεις από της.

Εφερε στο νου της τά λίγα λόγια που του είχε πη άφου μπήκε στο γραφείο. Μά του κάκου άναζητούσε κάτι που μπορούσε να τον τραβήξει ή να τον πληρώσει. Δεν δρική τίποτε, άπολύτως τίποτε που να δικαιολογή τη συμπεριφορά του.

Τί του είχε συμβή λοιπόν; Γιατί δεν μιλούσε; Γιατί δεν έδινε μια εξήγηση; Γιατί την κτύπαζε έτσι έχθρικά;

Προσπάθησε ν' άντιδράσει στον άόριστο τρόπο που την κυριεύε, πλησίασε πάλι το νέο και ξανάρχισε να του μιλάει, μαλακά και διστακτικά, σαν να φοβόταν ένα καινούργιο ξέσπασμα του.

— Μά γιατί; Γιατί; πρόφε-

ρε ίκετευτικά. Με φοβίζεις... Πες μου τί έχεις, Χουάν!

— Χουάν... Χουάν... πρόσφερε ό νέος. Και πρόσθεσε ξαφνικά, σαν νάχε ξυπνήσει από ένα όνειρο: — Ναι, αυτό είναι... Χουάν... — Μά τί έχεις, πρόσ Θεού; ξέσπασε ή νέα, άνίκανη ν' άνθέξει περισσότερο σ' ένα τέτοιο μαρτύριο. Πες μου επιτέλους τί σου συμβαίνει, τί σε βασανίζει. Ποτέ δεν σ' έχω ξαναδ ή έτσι. Γιατί με κάνεις ν' αγωνιώ; Απάντησε μου. Εξηγήσου!...

— Συχώρεσέ με, Μαρκέλλα, πρόσφερε ό νέος, μ' ένα ύφος άφορημένο, σαν να τον άπασχολούσαν άλλες σοβαρότερες σκέψεις. Δεν μπορείς να καταλάβεις έσύ, δεν μπορείς να ξέρεις τί συνέβη... Μη με ρωτάς τίποτε, πες ίκετεύω, γιατί δεν θά μπορούσα να σου άπαντήσω... Δεν ξέρω τίποτε κι' εγώ... Όχι, δεν σε κοροϊδεύω! Είσαι πάντα τό πρόσωπο που αγαπάς πη πολύ από κάθε άλλο στον κόσμο... Μά μη με ρωτάς τίποτε παραπάνω...

Σταμάτησε και τέντωσε τ' αυτό του, ακούγοντας ένα έυσισμο στην πόρτα που έβλεπε προς τον κήπο. Φάνηκε άμέσως πως καταλάβαινε, τό πρόσωπο του φωτίσθηκε για μια στιγμή. Επειτα προχώρησε προς την πόρτα εκείνη και την άνοιξε. Ένα μεγάλο κοκκινωπό λυκόσκυλο ώρμησε μέσα στο δωμάτιο.

— Φυλάξου! φώναξε ή Μαρκέλλα στον έπισκεπτή, κι' έκανε μια κίνηση για να τρέξει και να πιάσει τό σκύλο.

Σταμάτησε όμως άμέσως, καθισχυασμένη και κατάπληκτη συγχρόνως.

Αντί να χυμψη πάνω στον ξένο, τό ζώο είχε σταθή απότομα, κυττάζοντας τον μ' άπορία κι' άμηχανία. Πήγε έπειτα κοντά του, με δισταγμό. Τέλος, σαν νάχε άναγνωρίσει ένα παλιό κι' αγαπητό του γνώριμο, άνασκήωθηκε κι' άκούμπησε τά μπροστινά του πόδια στους ώμους του, γλύφοντας χαρούμενα τό λαιμό του και τό πρόσωπό του.

Ο νέος χαμογελούσε θλιμμένα, τό χείδε και προσπαθούσε ν' άποφύγει αυτές τις έκδηλώσεις του.

— Φρόνιμα, Γκάριαν! τού λέγε μαλακά. Ναι, εγώ είμαι! Ήσυχασε όμως τώρα!

Αφού συνήλθε άπ' τη συγκίνηση και την έκπληξη που είχε δοκιμάσει, ή Μαρκέλλα έπιασε τό λυκόσκυλο άπ' τό περιλαίμιο, τώβγαλε διά της δίας στον κήπο και ξαναγύρισε κοντά στο νέο, με μια καινούργια λάμψη στα μάτια.

— Φτάνουν πιά τά μυστήρια! είπε. Σε παρακάλεσα να μιλήσεις, σε ίκετεύα να μου εξηγήσεις τό λόγο της έπισκέψης σου και τη συμπεριφορά σου. Τώρα πιά δεν παρακαλώ, δεν ίκετεύω. Απαίτώ να μου πεις άμέσως τους σοβαρούς λόγους που σ' έφεραν εδώ, όπως είπες, και ν' άπαντήσεις στις έρωτήσεις μου.

— Η ύπομνη μου έχει τά όρια της! Αφ' ότου πρωτομπήκες άποψε σ' αυτό τό σπίτι — γιατί είναι ή πρώτη φορά που πατάς τό πόδι σου εδώ μέσα — ή συμπεριφορά σου μου φάνηκε παράξενη... Η κουβέντα σου με τον Τζέιμς... γιατί τ' άκουσα όλα άπ' τό κεφαλόσκαλο... αυτά που ξέρεις για τον καρμάρη μας χωρίς εγώ να σου έχω μιλήσει γι' αυτόν... και

τώρα ή οικείότης σου μ' αυτό τό σκυλί, που γεννήθηκε μέσα στο σπίτι μας και δεν βγήκε ποτέ από δω... μ' αυτό τό άγριο ζώο που δεν γνωρίζει κανένα έξω άπ' τ' άφεντικά του και τούν υπηρετές. Τί σημαίνουν όλ' αυτά; Τί είν' αυτή ή κωμωδία;

Ο νέος φάνηκε ότι έδιωχνε τις σκέψεις που τον ένοχλούσαν. Την κτύπαζε στα μάτια μ' έκφραση θαυρά πονεμένη, και άπάντησε:

— Σου είπα, Μαρκέλλα, ότι δεν πρέπει να με ρωτάς τίποτε, γιατί δεν ξέρω κι' εγώ, δεν μπορώ να σου πώ τίποτε! Συχώρεσέ με, καλή μου, κι' έχε έμπιστοσύνη σε μένα! Ίσως βλέπουμε ένα άσχημο όνειρο, κι' αύριο θα ξυπνήσουμε και θά βρούμε πως δεν έχει αλλάξει τίποτε άπ' όσα ξέραμε πρίν... Θά ξαναγίνω σίγουρα ό άνθρωπος που ήξερες και που αγαπούσες, και τίποτε πιά δεν θά ταραξή στο μέλλον τη γαλήνη και την ευτυχία μας. Μά τώρα άσε με σε παρακαλώ! Ας μη βασανίζομαστε άδίκως. Ας μη παραπετινουμε αυτή τη συνομιλία, που στενοχωρεί και τους δυο μας!

— Έννοια σου, θά ξανάρθω αύριο. Σου τό υπόσχομαι. Η, αν μπορείς, θά συναντηθούμε κάπου άλλου, έξω, και θά ξεκαθαρίσουμε ήσυχά - ήσυχά όλο αυτό τό μυστήριο. Μά τώρα πρέπει να φύγω. Είν' άργά πιά!

Εβγαλε συγχρόνως άπ' την τσέπη του τό ρολόι του, με μια

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ένστικτη κίνηση. Μά, πρίν άκούμ κυττάξει την ώρα, τό ξανάκρυψε βιαστικά, σαν νάχε καταλάβει ξαφνικά ότι έκανε μια γκάφα.

Μά ή κοπέλλα είχε προσέξει την κίνηση του εκείνη. Αποφασισμένη πιά να μάθει την αλήθεια, με κάθε θυσία, τον άρπαξε άπ' τό μπράτσο και του έπια, άργά αλλά σταθερά, χωρίς να τρέμη πιά ή φωνή της:

— Χουάν, προσπαθείς να μου κρύψεις κάτι και καταλαβαίνω πως ζητάς να με ξεγελάσεις. Μά φτανει πιά! Μίλησε με ειλικρίνεια. Έχε έμπιστοσύνη σε μένα, πές μου τά όσα. Θά φανώ δυνατή, αν χρειαστεί... Μά πές μου τά όλα!... Εί δ α, Χουάν!

— Τί θές να πής, αγαπητή μου; Δεν καταλαβαίνω... προσπάθησε να ξεφύγει ό νέος, που φαινόταν πως είχε ξαναδ ή όλη την ψυχραιμία του μπροστά στον άμεσο κίνδυνο.

Ελευθέρωσε μαλακά τό χέρι του, ώπισθοχώρησε ένα βήμα κι' άκούμπησε, τυχαίως δ'ήθεν, πάνω στο γραφείο, στο μέρος όπου υπήρχε ένα κουμπή ήλεκτρικού κουδουνιού. Πάτησε με τρόπο αυτό τό κουμπή, ενώ ή κοπέλλα, που δεν τό είχε άντιληφθή, τούλεγε:

— Ναι, Χουάν! Θέλω να δω από κοντά τό ρολόι. Καταλαβαίνεις...

— Τό ρολόι; πρόσφερε ό νέος, μιλώντας άργά, για να κερδίσει καιρό. Μά τί παράξενη ιδέα!... Τα ταργιμένα νεύρα σου σε κάνουν να βλέπεις παντού μυστήρια, άποψε. Πρός Θεού, μη δίνεις τά πράγματα περισσότερη σημασία άπ' όσην έχουν! Λογικέφου, σε παρακαλώ...

Κάποιος χτύπησε την πόρτα του γραφείου. Ο νέος γύρισε άμέσως και φώναξε:

— Εμπρός!

Η πόρτα άνοιξε και παρουσίασθηκε στο κατώφλι ό υπρέτης. Πρίν προλάβει να έπείδη ή Μαρκέλλα, ό νέος τού είπες:

— Θά φύγω, Τζέιμς. Μου δίνεις, σε παρακαλώ, τό καπέλο μου.

Κι' έπαφελούμενος άπ' την έκπληξη της κοπέλλας, βγήκε άπ' τό δωμάτιο με τό κεφάλι σκυμμένο, χωρίς να της ρίξει ούτε μια ματιά, χωρίς καν να την άποχαισιστήσει, βιαστικός σαν τον άνθρωπο που θέλει ν' άποφύγει κάποιο θανάσιμο κίνδυνο.

Η Μαρκέλλα έτρεξε ως τό κατώφλι. Θάθελε να τού φωνάξει να σταματήσει, να γυρίσει πίσω... να κάνει κάτι τι για να τον συγκρατήσει. Αλλά την έμυδίαζε ό άόριστος φόβος μιας άλήθειας τραγικής... Ανίκανη να κάνει τό παραμικρό, για να συγκρατήσει τον άνθρωπο που αγαπούσε και που τον έχανε Ίσως για πάντα, έμεινε ακίνητη, κυττάζοντας τον ν' άπομακρυνεται, ως που χάθηκε στη σκοτεινή αλλέα του κήπου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μία δακρυκτική συνομιλία

Αναστατωμένη ακόμη από την άπροσδόκητη έπίσκεψη, την παράξενη συμπεριφορά, κι' ακόμη περισσότερο τη βιαστική άναχώρησή του άρραδωνιστικού της, ή Μαρκέλλα είχε ξαναγυρίσει από λίγα λεπτά μέσα στο γραφείο, όταν χτύπησε κάποιος την πόρτα.

Ήταν ό υπρέτης.

— Δεν σε χρειάζονται Τζέιμς,

του είπες ή κοπέλλα. Μπορείς να πας να κοιμηθής.

—Με συγχώρητε, άπάντησε εκείνος, αλλά κάποιος κύριος έπιμένει να σας δ ή.

Μία άχτίδα έλπίδος φώτισε για μια στιγμή τό πρόσωπο της νέας. Ίσως είχε ξαναγυρίσει ό Χουάν!... Ίσως έρχόταν για να δικαιολογηθή, να της εξηγήσει...

Αλλά ή χαρά της κράτησε μια στιγμή μόνο. Γιατί ό έπισκεπτής είχε κι' όσας έμφανισθή στο κατώφλι, χωρίς να περιμένει την άπάντησή της. Βλέποντάς τον, ή κοπέλλα σκυθρώπασε και πάλι. Δεν είχε ξαναδ ή ποτέ αυτόν τον άνθρωπο, δεν ήξερε ποιος ήταν.

— Σας ζητώ συγγνώμη για την έπιμονή μου και για την άκατάλληλη ώρα, πρόκειται όμως για κάτι σοβαρό! είτε ό άγνωστος, προχωρώντας μέσα στο δωμάτιο.

Εδείξε τον Τζέιμς και πρόσθεσε:

— Ο υπρέτης σας μου είπες ότι ό κύριος κόμης, ό πατέρας σας, άπουσιάζει. Γι' αυτό ζήτησα να με δεχθίτε σεις.

— Αν δεν έπρόκειτο για κάτι σοβαρό, όπως λέτε, θα σας συνιστούσα να περιμένετε την έπιστροφή του. Έφθον όμως έπιμένετε, πείτε μου τί θέλετε, κύριε...

— Έκάρ, συμπλήρωσε ό έπισκεπτής με μια υπόκλιση. Είμαι ό δόκτωρ Σκάρο.

— Σας άκούω, πρόσθεσε ή κοπέλλα, άφου έδωξε τον Τζέιμς.

— Πρόκειται για ένα ζήτημα λεπτό, για τό οποίο θάπρεπε να μιλήσω προσωπικά με τον πατέρα σας... Θάταν άδιακρισία μου, αν σας ρωτούσα πού βρίσκεται τώρα;

— Κάθε άλλο! Έχει πάει από λίγες μέρες στην έξοχή, όπου τον φιλοξενούν κάποιοι φίλοι του.

— Σε ποιο μέρος ακριβώς; — Δεν ξέρω. Δεν μου είπες... — Και λείπει από πολύν καιρό;

— Όχι. Πέντε μέρες μόνο.

— Ξέρετε τουλάχιστον πότε θά γυρίσει;

— Δεν έχω ιδέα.

— Μά δεν σας είπες, πρίν φύγει, πόσον καιρό σκόπευε να λείψει;

— Όχι! Έφυγε ξαφνικά, χωρίς να πη τίποτε, χωρίς καν να προειδοποίηση κανένα. Εγώ τώμαθα άργότερα, άπ' τό τηλεφώνημα ενός γνωστού του, που είχε αναλάβει να με ειδοποίηση.

— Κι' από τότε δεν είχατε πιά ειδήσεις του;

— Όχι. Γι' αυτό ακριβώς περιμένω την έπιστροφή του, από μέρα σε μέρα.

— Με συγχώρητε για την έπιμονή μου. Θά μπορούσατε να μου πητε αν είναι ή πρώτη φορά που φεύγει έτσι ό πατέρας σας, χωρίς προειδοποίηση, ή αν αυτό γίνεται συχνά;

Κοπτική-Ροπτική ΠΑΡΙ - ΣΙΚ

Μεθώνης 7 Ίπποκράτους

Ταχεία εκμάθησις Κοπτικής

Ροπτικής διά συστήματος

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟ

Με 500.000 δρχ. και με

εύκολίας πληρωμή.

Η καινούργια αυτή έρώτησι κίνησε τις ύποψεις της Μαρκέλλας, γιατί δεν προερόταν βέβαια από άπλη περιέργεια, αλλά είχε κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Η νέα κτύπαζε στα μάτια τό συνομιλητή της.

—Μά, κύριε, τού είπες, δεν πιστεύω να σας ενδιαφέρουν αυτές οι λεπτομέρειες για τις συνήθειες του πατέρα μου... ούτε και να σας άφορουν! Όπως σόδηποτε, έπειδή μου άπευθύνετε μια τέτοια έρώτησι, σας παρακαλώ να μου πητε ειλικρινώς για ποιο λόγο και με ποιο σκοπό με ύποβάλλετε σ' αυτή την άνακρισι!

— Έχετε δίκιο, παραδέχθηκε σοβαρά ό άγνωστος. Είναι σωστό να σας εξηγήσω επιτέλους τό λόγο της έπισκέψης μου. Υποσχεθήτε μου όμως ότι δεν θ' άνησυχήσετε.

— Ν' άνησυχήσω; Για ποιο λόγο;

— Νά... Δεν ξέρουμε ακόμη τίποτε θετικό... Τίποτε δεν έχει άποδειχθή. Για την ώρα, πρόκειται για μια άπλη ύπονοια... Φαίνεται όμως ότι συνέβη κάτι τί στον πατέρα σας.

— Τί δηλαδή; μουρμούρισε ή κοπέλλα, χλωμιάζοντας.

— Η ξαφνική του άναχώρησις κι' έπειτα ή άπουσία του που παρατείνεται, δεν είναι διόλου φυσικές...

— Πείτε μου... πείτε μου ό,τι ξέρετε!

— Μά είν' ελάχιστα αυτά που ξέρω. Ήρθα εδώ ακριβώς για να κάμω τις πρώτες έρευνες.

— Έρευνες;... Μά τότε είσαστε...

— Ναι. Δεν σας τό είπα προηγουμένως, για να μη σας τρομάξει κι' γιατί έλπιζα πως δεν θα χρειάζοταν. Μά τώρα πιά είναι περιπτώ να σας τό κρύψω. Ναι, είμαι άστυνομικός της Ασφαλείας.

— Πείτε μου τά όλα, σας έξορκίζω! Συμβαίνει τίποτε σοβαρό;

Ο άστυνομικός κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Πολύ σοβαρό!

— Μήπως... ό πατέρας μου...

— Σας είπα ότι δεν ξέρουμε ως τώρα τίποτε θετικό. Λάβαμε μόνο μίαν άώνυμη καταγγελία, που δεν μπορούσαμε άκούμ να την εξελέγξουμε. Όσοσο, αν πιστεύουμε σ' αυτήν, ό πατέρας σας, είναι...

— Νεκρός;!

Ο άστυνομικός ξαγακούνησε τό κεφάλι του, με ύφος που δεν άφινε άμφιβολίες.

— Φαίνεται πως δολοφονήθηκε, πρόσφερε.

— Θεέ μου!... τραύλισε ή κοπέλλα, σκεπάζοντας τό πρόσωπό της με τά χέρια της.

— Σας έπαυλαμάρνω ότι δεν έχει άποδειχθή ακόμη τίποτε! έσπευσε να προσθέσει ό άστυνομικός, προσπαθώντας να την έμψυχώσει, δίνοντάς της ακόμη κάποιες έλπίδες. Ίσως πρόκειται μόνο για ένα κακόγούστο άστειο. Μά γι' αυτό ακριβώς πρέπει να συνεχίσω την έρευνά μου και να σας ύποβάλω κι' άλλες έρωτήσεις.

— Ό,τι θέλετε! είπες ή Μαρκέλλα με τρεμουλιαστή φωνή.

— Είχα ζητήσει να μάθω αν ό πατέρας σας συνήθιζε ν' άπομακρυνεται άπ' τό σπίτι χωρίς προειδοποίηση, ή αν αυτό δεν είχε ξανασυνβή ποτέ άλλοτε.

— Είχε τύχει κι' άλλοτε να φύγει ξαφνικά και ν' άπουσιάζει μερικές μέρες, πάντοτε όμως μόνον τηλεφωνούσε πρίν άπ' την άναχώρησή του, ή μούγραφε την επομένη μέρα.

— Πού πηγαινε συνήθως;

— Στο έξοχικό κτήμα μας, ή στο κυνήγι, είτε σε άλλες

πόλεις για δουλειές του.

— Τό κυνήγι άποκλείεται τώρα, γιατί δεν έχει άρχισεί ακόμη ή εποχή του.

— Μά ούτε και στο κτήμα μας μπορεί να πηγε, γιατί προ τριών ήμερών — τη Δευτέρα, αν δεν κάνω λάθος — τηλεφώνησα στον έπιστάτη και τον ρώτησα, αλλά μου άπάντησε ότι δεν τον είχε ιδ ή καθόλου.

— Μά δεν μου είπατε ότι τον φιλοξενούσαν κάποιοι φίλοι του; Πως πιστεύατε λοιπόν ότι μπορούσε να τον βρήτε στο κτήμα σας;

— Δεν πιστεύα να τον βρώ. Είχα σκεφθή μόνον ότι μπορεί να μενε εκεί μιά - δυο μέρες, στο γυρισμό του. Έπειδή όμως, από δυο μέρες, κάποιος τηλεφωνούσε συνεχώς στο σπίτι μας και τον ζητούσε, έκανα ό,τι μπορούσα για να τον βρώ.

— Η πληροφορία αυτή μπορεί να είναι πολύ σπουδαία, είπες ό άστυνομικός. Ξερετε τί τον ήθελε ό άνθρωπος που τηλεφωνούσε;

— Όχι ακριβώς. Πιστεύω όμως πως έπρόκειτο για κάποιον άκρόασι στο Υπουργείο Γερμανίας... ή για κάτι τέτοιο.

— Και δεν σας άνεθεσαν καμμία παραγγελία, για την περίπτωση που θα γυρίσει ξαφνικά;

— Ναι, τώρα θα μάρμαι! Αύτός ό άγνωστος άφισε τη διεύθυνσή του και τον αριθμό τηλεφώνου του. Τά σημείωσα εγώ ή ίδια...

Αφού έψαξε λίγο ανάμεσα στα χαρτιά, τά σκορπισμένα πάνω στο τραπέζι, ή κοπέλλα έδωσε στον άστυνομό ένα σημείωμα. Έκείνος τούρριξε μια ματιά κι' έπειτα πήρε στο τηλέφωνο τον αριθμό που είχε γράψει ή Μαρκέλλα.

Ευτυχώς, ό άνθρωπος που ζητούσε, ήσαν στο σπίτι του κι' έδωσε ευχαρίστως εξηγήσεις στον άστυνομικό. Πρό δυο ήμερών, στις 17 Μαΐου, ό κόμης έπρόκειτο να παρουσιασθή στον Υπουργό, που τού είχε όρισει άκρόασι για μια σπουδαία ύπόθεση.

Ο άστυνομικός ρώτησε αν ό κόμης είχε προειδοποιηθή έγκαιρως γι' αυτή την άκρόασι. Κι' ό άλλος τον θεώρϊσε ότι τον είχε πληροφορήσει ό ίδιος, κι' ότι μάλιστα έπρόκειτο να συναντηθή μαζί του την προηγούμενη μέρα, για να συζητήσουν ώρισμένες τεχνικές λεπτομέρειες.

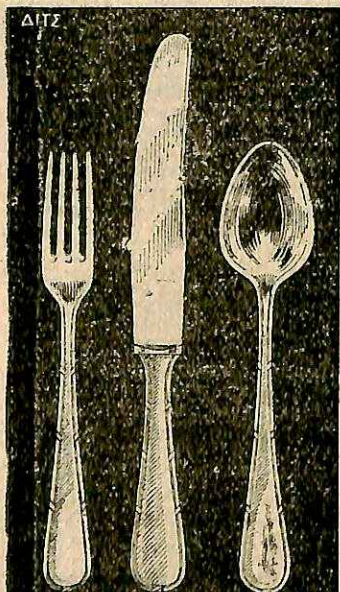
— Καθώς φαίνεται, συμπέρανε ό άστυνομός γυρίζοντας στην κοπέλλα, έπρόκειτο για ύποθεσι πολύ σπουδαία. Τό γεγονός λοιπόν ότι ό πατέρας σας δεν πηγε στην άκρόασι, ενισχύει τις ύποψεις μου... δεδομένου μάλιστα ότι είχε σημειώσει ό ίδιος την ήμερομηνία της.

Κι' έβειξε στη Μαρκέλλα ένα επιτραπέζιο ήμερολόγιο που είχε φυλλομετρήσει, ενώ τηλεφωνούσε και που είχε γράμμενες, δίπλα, στην ήμερομηνία της 17ης Μαΐου, ή υπογραμμιμένες με κόκκινο μολύδι τις

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ

Hobbys

ΔΙΤΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΧΡΩΜΕ

ΑΛΠΑΚΑ

ΑΝΟΞΕΙΩΔΗ

ΕΠΑΡΓΥΡΑ

Τιμμή χαμηλή

Λ. ΝΗΣΙΟΤΗΣ

Σταδίου 9 Κοζομορώνης

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRELA VIGNE

DAYDOY FILS

ECOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Αν. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙΝΙΚΗΣ 84

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΝΤΙΝΟΥ 80

ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΡΜΙΘΕΑΣ

Δύο θαύματα

Ο ΤΟ ΧΑΙΡ-ΤΟΝΙΚ-ΟΙΛ ΚΟΛΑΣ άποκρύπτει τας ΛΕΥΚΑΣ ΤΡΙΧΑΣ χωρίς να τας ΒΑΦΗ. Είναι ό πλέον ιδεώδης και μοντέρνος τύπος ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗΣ. ΤΟΝΩΝΕΙ τά μαλλιά. Κάνει ώραίο και ΣΤΑΘΕΡΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ. ΔΕΝ ΛΕΡΩΝΗ. Διαιτρητ την ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Ο ΤΟ ΙΑΜΠΟΥΑΝ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΣ είναι τό μόνον ΛΑΝΟΛΙΝΟΥΧΟΝ σαμπούν. Σας εξασφαλίζει από ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ και ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗΝ. Προσφέρει ευχάριστη και άρωματικό ΛΟΥΣΙΜΟ. Κάνε τά μαλλιά ΟΗΤΥΛΕ. ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΕΙ τό ΧΡΩΜΑ των μαλλιών. Στιάζονται και μαλακώνει τά τρίχμηνα.

ΝΡΙ ΔΙΑ ΣΑΦΗ ΜΑΛΛΙΑ. Ν° 2 ΔΙΑ ΚΑΣΤΑΝΑ. Ν° 3 ΔΙΑ ΜΑΥΡΑ

COLA X RAW MAT. PROD. IN U. S. A.

μια κάποια αλήθεια στην ανώ-
νυμη καταγγελία. Έξ άλλου ο-
μως, οι πληροφορίες αυτές δεν
είχαν διαφωτίσει καθόλου τα
γεγονότα. Απεναντίον μάλι-
στα, τα είχαν κάμει πιο άκα-
τανότατα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μια παράξενη σύμπτωση

Όταν η Λίδια Στράϊ, η λε-
πτοκαμμένη, εύλογιστη, ζωη-
ρη και ξανθή φιλενάδα της
Μαρκέλλας, είδοι την ανήλικη
φωκίτικη απ' το Τζέιμς, έφτασε
στη βίλλα Μπρόμπ, κατάλαβε
άμεσα, απ' την ασυνήθιστη
ενατάραχη κι απ' το φοβισμέ-
νο ύφος των υπηρέτων που εί-
χαν μάζευτη στο χώλλ, ότι θα-
χε συμβη κάτι το πολύ σοβαρό.
Και πραγματικά, λίγα λε-
πτά αργότερα, έμαθε απ' τη
φίλη της όλες τις λεπτομέρειες
της διπλής συμφοράς που την
είχε χτυπήσει. Όταν η Μαρκέ-
λλα τελείωσε τη θλιβερή της ά-
φηγση, η Λίδια της είπε:

—Θάθελα πολύ να κλάψω
κι' εγώ μαζί σου. Άλλα δεν
θα έφελευσε σε τίποτε. Άλ-
λωστε, έχουμε πάντα καιρό για
άπελπισίες. Καλλίτερα ως λο-
γικευθούμε λιγάκι.

«Στο κάτω - κάτω, έκτος απ'
την ανώνυμη καταγγελία, που
μπορεί νάναι ψεύτικη, τίποτε
δεν δικαιολογεί τις υποθέσεις
και τα συμπεράσματα της α-
στυνομίας. Το γεγονός ότι δεν
ξέρει κανείς που βρίσκεται τώ-
ρα ο πατέρας σου, δεν αρκεί
βεβαίως για να συμπεράσουμε
ότι τον δολοφόνησαν. Επίσης
η κάπως παράξενη συμπεριφο-
ρά του Χουάν απεναντί σου δεν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρός τον Οίκον Κοπτικής - Ραπτικής ΚΟΡΑ

Κας ΜΕΧΤΙΔΟΥ

Απόλλωνος 19, Σύνταγμα
ΑΘΗΝΑΙ

Κυρία Μεχτίδου,

Μετά από το όλιγον χρονί-
κον διάστημα που εργάσθηκα
στον τόπο μου, με την μικρο-
χρόνιον παρακολούθησιν της
μεθοδου σας που μου επέτρε-
ψε να μάθω όλες τις λεπτομέ-
ρειες της λεπτής σας τέχνης,
ρίχτηκα στη δουλειά με νέες
δυνάμεις ώστε ευθύς από το
πρώτο φόρεμα που έγραψα εις
την κυρίαν του καλλιτέρου έμ-
πόρου μας, η κοινωνία της πό-
λεώς μας με περιέβαλε με έ-
ξαιρετικήν εμπιστοσύνην.

Αυτό το όφειλω σε σας Κυ-
ρία Μεχτίδου γιατί και εγώ ή-
μουν ράπτρια με είκοσι ετών
πείρα, αλλά η άφαστη κοπι-
κή σας και η καλή διδασχά μου
άνοιξαν νέους ορίζοντας στην
εργασίαν μου. Γι' αυτό δεν
μπορώ να μη σας ευχαριστή-
σω και δημοσίως.

Με εκτίμησιν
ΒΑΣΙΛ ΦΩΜΑΔΑΚΗ
Αρχανάι, Ήρακλείου, Κρήτης

άποδεικνύει ότι έκαμε ένα έγ-
κλημα.

—Πιστεύεις λοιπόν...; μου-
μούρισε η Μαρκέλλα, έμφυχω-
μένη λίγο απ' αυτά τα λόγια.

—Δεν πιστεύω τίποτε. Λέω
μόνον ότι, αντί να περιμένουμε
να φανερωθ' η μόνη της ή αλή-
θεια, θάπρεπε να προσπαθή-
σουμε να ξεκαθαρίσουμε το
γρηγορότερο αυτή την άσχημη
ιστορία.

—Τι να κάνουμε δηλαδή;

—Πρώτα - πρώτα, έχω τη
γνώμη να είδοποιήσουμε το
Μαξ. Αυτός μπορεί να ξέρη, ή
τουλάχιστον να φαντασθ' ή τι
συνέβη στο Χουάν. Άλλωστε,
με τις γνώσεις του και με το
μυαλό του, ο Μαξ αξίζει όσο
δεκα άλλοι μαζί, σε μια τέτοια
περίπτωση.

Ο Μαξ Άλτον ήταν ένας
νέος από παλιά κι' αριστοκρα-
τική οικογένεια. Ο πατέρας
του είχε πεθάνει από καιρό,
αφού πρώτα είχε χάσει όλη του
την περιουσία σε άποτυχημέ-
νες επιχειρήσεις. Προηγουμέ-
νως, ήταν φίλος του κομπίτος
Ουίλλιαμ, απ' τα νεανικά τους
χρόνια.

Να γιατί ο κόμης δεχόταν
με πολλή ευχάριστη στο σπίτι
του το Μαξ, που εκτιμούσε
το χαρακτήρα του και τα πνευ-
ματικά του χαρίσματα. Έδλε-
πε με καλό μάτι τη φίλια του
με τη Μαρκέλλα, την ξηγούσε
με τον τρόπο του κι' όνειρευ-
όταν να ενώθουν οι δυο οικο-
γένειες.

Στην πραγματικότητα, τα
πράγματα ήταν έντελως δια-
φορετικά απ' ότι είχε φαντα-
στή κι' ελπίζει ο κόμης... Μα
γι' αυτό θα μιλήσουμε αργό-
τερα.

Όπωςδήποτε, η εμπιστοσύ-
νη της Λίδιας Στράϊ στο Μαξ
Άλτον δεν ήταν υπερβολική —
μολονότι την υπαγόρευε ιδίως
η καρδιά της.

Όστόσο, η κοπέλλα δεν είχε
λάβει υπ' όψιν της τα άπρόσ-
πτα που κατέχουν τόσο βέσι
στη ζωή ενός δημοσιογράφου,
όπως ήταν ο Μαξ... Πράγματι,
όταν τηλεφώνησε μια σύνταξη
της έφημερίδος του, κάποιος
συνάδελφος του την πληροφο-
ρησε ότι ο Μαξ είχε φύγει ξα-
φνικά, προ όλίγων ωρών, με εί-
δικη αποστολή στο εξωτερικό.

Απ' την πανσόν όπου κα-
ταικούσε ο νέος, η νυσταγμένη
καμριέρα που απάντησε στο
τηλέφωνο, επιβεβαίωσε την εί-
δησι της αναχώρησης του
Μαξ. Κι' επειδή η Λίδια επέ-
μενε να μάθ' κάτι παραπάνω,
της είπε ακόμη ότι είχε φύγει
βιαστικά, χωρίς ν' αφήσ' καμ-
μία παραγγελία.

—Ας ελπίσουμε, είπε η Λί-
δια στη φίλη της, ότι δεν τον
έχουν στείλει στην άκρη του
κόσμου... Όπωςδήποτε, θα ί-
δουμε τι μπορούμε να κάνουμε
στο μεταξύ έμεις μόνες μας.

—Έχεις κανένα σχέδιο;

—Πρώτ' απ' όλα, ας βαλου-
με σε ταξί τις ιδέες μας. Εί-
πες ότι είχες επτά μέρες να
δής το Χουάν;

—Ναί, τον είδα για τελευ-
ταία φορά την περασμένη Πέμ-
πτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΙ-ΜΣ ΤΖΕΙ-Ζ

Το Μυστήριο των 12 ΚΙΝΕΖΩΝ

10ον — Πήγαινε το Μίλ-
λερ στο Νούλεν και
πές του να τον κρύ-
ψη, ως που νάρω να
τον πάρω για να τον παραδώ-
σω στην αστυνομία.

Ο Σχέιφερ έδενε κι' όλες τη
βενζινακάτο. Βγήκαν όλοι στην
αποβάθρα. Μόλις πάτησε το
πόδι του στην ξηρά, ο Φέννερ
διέκρινε τη γνώριμη μαύρη
κούρσα, κρυμμένη στη σκιά.
—Πέστετε χάρη, γρήγορα!
ούρλιασε.

Απ' τη μία πόρτα του αυ-
τοκινήτου, ένα πολυθρόνο άρχι-
σε να ξερνάει αστραπές και
σφαίρες. Ο Φέννερ πυροβόλη-
σε τρεις φορές με το όπλο που
κρατούσε.

Οι άλλοι είχαν πέσει κατα-
γής, έκτος του Μίλλερ, που ή-
ταν σε αστασιμένους, σαν αποβλα-
κωμένος. Μια ριπή, μέσ' απ'
το αυτοκίνητο, του ώργωσε το
στήθος. Και σωριασθηκε κάτω,
σαν άψυχος όγκος.

Ο Σχέιφερ, που ζήτησε κι'
αυτός να κρυφ' κάπου, έβγα-
λε ξαφνικά μια φωνή αγωνίας
και κλονίστηκε. Μια ακόμη ό-
μοβροντία μέσα απ' το αυτοκί-
νητο τον άποτελείωσε.

Ο Σκαλφόνι τινάχτηκε ξα-
φνικά όρθιος, έτρεξε προς τ'
αυτοκίνητο κι' έριξε την τε-
λευταία βόμβα του. Συγχρόνως
έφερε το χέρι στο λαιμό του
και σωριάστηκε στη μέση του
δρόμου.

Η βόμβα έπεσε σε κάποια
άποστασι απ' τ' αυτοκίνητο.
Άλλα ή τρομερή έκρηξη το ά-
νασώκωσε και το πέταξε δίπλα.

Ο Φέννερ σηκώθηκε, ούρλια-
ζοντας σαν τρελλός, και διέ-
σχιζε το δρόμο, πυροβολώντας.
Τρεις άνθρωποι σύρθηκαν έξω
απ' τ' αυτοκίνητο. Ο ένας απ'
αυτούς κρατούσε ένα όπλοπο-
λυθόλο. Φαινόταν κι' οι τρεις
χαλσιμένοι απ' την έκρηξη.

Ο Φέννερ πυροβόλησε εκεί-
νον με το όπλοπολυθόλο και τον
άβισε στον τόπο. Έπειτα
χύμισε πάνω σ' ένα απ' τους
δυο άλλους, κυλίστηκε κάτω
μαζί του και του τσάκισε το
κεφάλι.

Ο τελευταίος πυροβόλησε

από κοντά το Φέννερ και τον
πληγωσε έλαφρά στο μάγουλο.
Μα ο ντέτεκτιβ δεν το κατάλα-
βε καν. Πυροβόλησε κι' αυτός
και σκότωσε το γκάγκστερ.

Κύτταξε ποιοι απ' τους άν-
θρώπους του άπόμειναν ζωντα-
νοί.

Ο Άλεξ κι' ο Καμερίνσκι
είχαν ξαναγυρίσει στη βενζι-
νακάτο. Ο δεύτερος άρχισε να
ρίχνει με τ' όπλοπολυθόλο του.
Οι αστραπές των πυροβολι-
σμών έσκίζαν το σκοτάδι.

Ο Φέννερ σκέφθηκε πώς ή-
ταν καιρός πια να φύγη. Έ-
πρεπε, με κάθε τρόπο, να πάη
στο σπίτι της Γκλόριας.
Χώθηκε σ' ένα κοντινό δρο-
μακι.

Άκουσε μακρινά σφυρίγμα-
τα άστυνομικών, κι' άπομα-
κρόνθηκε γρήγορα προς την
αντίθετη διεύθυνσι.

Όταν βγήκε στο μεγάλο
δρόμο, σταμάτησε ένα περα-
στικό τραί κι' άπήδησε μέσα.
Φώναξε στο σωφέρ να στα-
μάτησ', λίγο πριν φτάσ'
στο σπίτι της Γκλόριας. Κα-
τέβηκε και πήγε τρέχοντας ως
έκει.

Τα έμπροσ δωμάτια ήταν
φωτισμένα. Κάθως ο Φέννερ
περνούσε τη μικρή κυκλική
«άλλεα» του κήπου, είδε κά-
ποιον στην πόρτα του σπι-
τιού.

Ήταν ένας μικρός τηλεγρα-
φικός διανομέυς.

—Είσθε ο κύριος Φέννερ;

—Ναί. Έχεις τίποτε για
μένα; είπε ο ντέτεκτιβ.

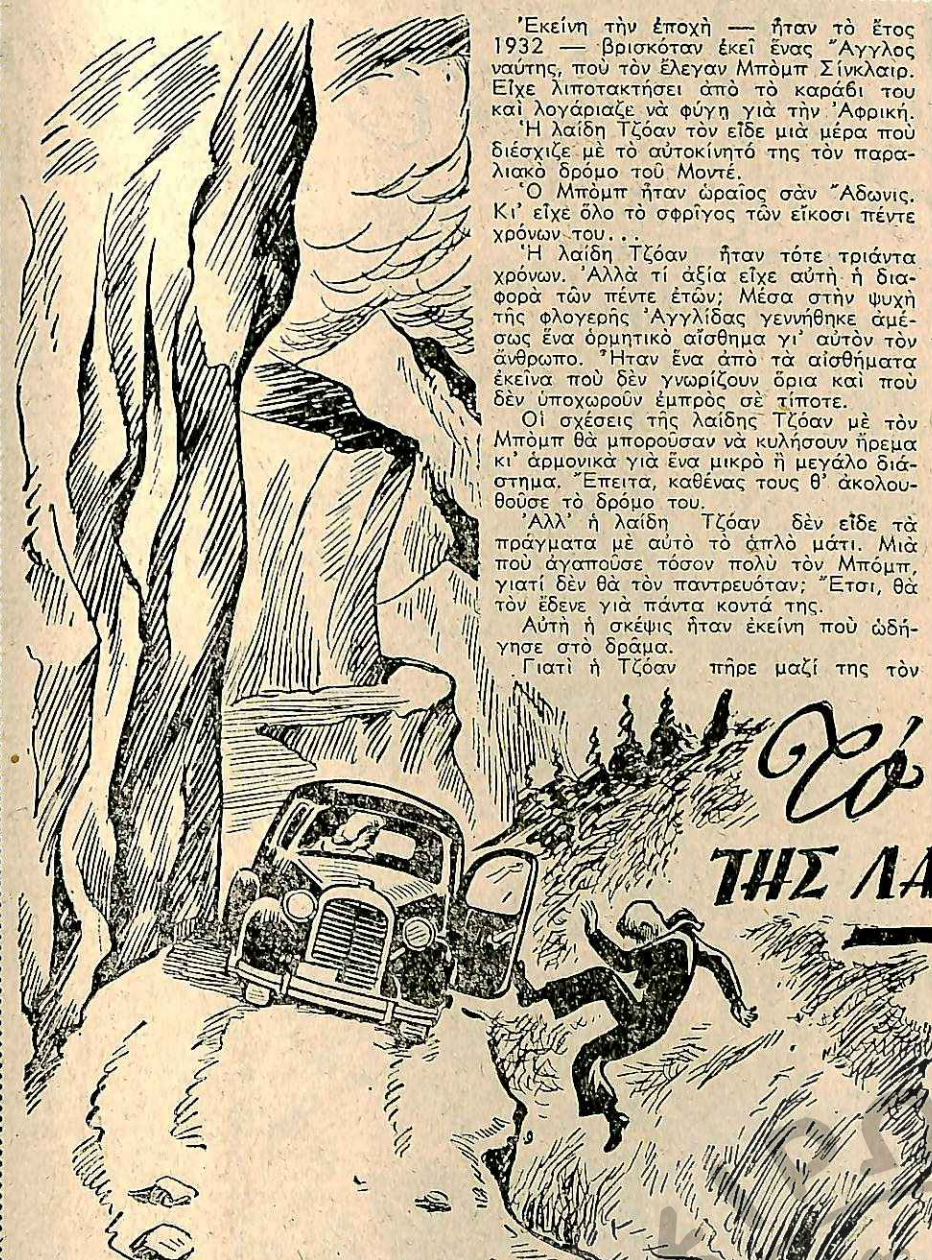
Το παιδί τούδωσε ένα τη-
λεγράφημα.

Έκείνος τώχωσε στην τσέπη
του, ανέθηκε την εξωτερική
σκόλα και μπήκε στο σπίτι.
Το χώλλ ήταν άδειανό. Μέ-
σα στο σαλόνι όμως, δρ'ηκε το
Μπουγκσέυ έσπλωμένον στο
χαλί, με μια μικρή λίμνη αί-
ματος γύρω απ' το κεφάλι
του. Τα μικρά μάρτια του, μι-
σοκλειστά, κύτταζαν το Φέννερ
δίχως να τον βλέπουν.

Ο Φέννερ έμεινε άκίνητος
μια στιγμή, με τ' αυτί τεντω-
μένο. Άλλα δεν άκουσε τίποτε.
Έπειτα άβισε το πτώμα του
Μπουγκσέυ εκεί που βρισκόταν
και ξαναγύρισε στο χώλλ, με
το πιστόλι στο χέρι. Άφουγ-
κράστηκε μια στιγμή ακόμη.
Κατόπιν μπήκε στην κρεββατο-
κάμαρα.

Ο Τάυλερ καθόταν σε μια
μικρή πολυθρόνα. Το πρόσωπό
του διατηρούσε μιαν έκφραση
έντονης εκπλήξεως. Λίγο ξερό
αίμα κατέβαινε απ' το στόμα
του ως το πουκαμισίδι του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η πόρτα τ' αυτοκινήτου άνοιξε με έρ-
μή και ο Μπόμπ τινάχθηκε στο κενό...

Η Λαίδη Τζόαν Ράνκλινφ, από την
πλευρά του πατέρα της καταγόταν
από τους Βούγκιγχαμ και από την πλε-
υρά της μητέρας της από τους Ουάιτσα-
πελ. Αυτά τα δύο όνοματά δείχνουν ότι
ήλινε σε μια από τις παλαιότερες και
μεγαλειότερες οικογένειες της Άγγλιας.
Και ήταν «σκανδαλωδώς ώραία» κατά την
έκφρασι ενός συμπατριώτου της δημοσιο-
γράφου, που μάς δίνει γι' αυτή την ά-
κολουθη περιγραφή: «Είχε λεπτή μέση,
άριμονικές καμπυλότητες, υπέροχο λαιμό
και ήδυπαθές στόμα. Τα μάτια της ήταν
μεγάλα και βαθεία σαν άβυσσος... Η
γοητεία που έβγαυε απ' αυτά είχε κάτι
στο συναρπαστικό. Η λάμψις τους υπνώ-
τιζε...»

Στο Μάυφαρ, την αριστοκρατική συ-
νοικία του Λονδίνου, την έλεγαν «ή αγχό-
νη». Γιατί η λαίδη Τζόαν είχε παντρευτή
πέντε φορές κι' είχε στείλει στον τάφο
τους τέσσερες από τους συζύγους της.
Οι κακές γλώσσες φιθύριζαν πώς είχαν
πεθάνει από τη θερμότητα των περιπτώ-
ξιών της... Ο πέμπτος είχε γλυτώσει.
Άλλ' είχε καταντήσει αληθινό ράκος.

Η λαίδη Τζόαν τον είχαν έγκαταλείψει
τότε κι' αφού συνεννοήθηκε με το δικηγό-
ρο της για την έκδοσι του διαζυγίου,
έφυγε για την Κιανή Άκτιη.

Εκείνη την εποχή — ήταν το έτος
1932 — βρισκόταν εκεί ένας Άγγλος
ναύτης, που τον έλεγαν Μπόμπ Σινκλαίρ.
Είχε λιποτακτήσει από το καράδι του
και λογάριζε να φύγη για την Άφρικη.

Η λαίδη Τζόαν τον είδε μια μέρα που
διέσχιζε με το αυτοκίνητό της τον παρα-
λιακό δρόμο του Μοντε.

Ο Μπόμπ ήταν ώραίος σαν Άδωνις.
Κι' είχε όλο το σφρίγος των είκοσι πέντε
χρόνων του...

Η λαίδη Τζόαν ήταν τότε τριάντα
χρόνων. Άλλα τί αξία είχε αυτή ή δια-
φορά των πέντε ετών; Μέσα στην ψυχή
της φλογερής Άγγλίδας γεννήθηκε άμέ-
σως ένα όρμητικό αίσθημα γι' αυτόν τον
άνθρωπο. Ήταν ένα από τα αίσθήματα
έκείνα που δεν γνωρίζουν όρια και που
δεν υποχωρούν έμπρος σε τίποτε.

Οι σχέσεις της λαίδης Τζόαν με τον
Μπόμπ θα μπορούσαν να κυλήσουν ήρεμα
κι' άρμονικά για ένα μικρό ή μεγάλο διά-
στημα. Έπειτα, καθέννας τους θ' άκολου-
θούσε το δρόμο του.

Άλλ' η λαίδη Τζόαν δεν είδε τα
πράγματα με αυτό το άπλο μάτι. Μια
που άγαπούσε τόσο τον Μπόμπ,
γιατί δεν θα τον παντρευόταν; Έτσι, θα
τον έδενε για πάντα κοντά της.

Αυτή ή σκέψις ήταν εκείνη που ώδη-
γησε στο δράμα.

Γιατί ή Τζόαν πήρε μαζί της τον

μασμό που προκαλούσε.

Η ματαιοδοξία και ο εγωϊσμός τον
παρέσυραν σε λίγο πολύ μακριά. Και άρ-
χισε να προδίη τη λαίδη Τζόαν, ξεχνών-
τας ότι σ' αυτήν ώφειλε τα πάντα. Είχεν
έξελιχθ' πια σ' έναν άκατανόηστο γυ-
ναϊκοκατακτητή.

Άλλ' η λαίδη Τζόαν δεν άργησε να
μάθ'η τα πάντα. Κι' ο πόθος της έκδική-
σεως φούντωσε μέσα στην ψυχή της. Κα-
τάλαβαινε πια πώς δεν θα μπορούσε να
κρατήσει τον Μπόμπ για τον έαυτό της,
όπως είχεν όνειρευθ'. Άλλα τότε δεν θα-
πρεπε ν' άνήκη ούτε σε καμιά άλλη...

Ένα βράδυ έφυγαν μαζί κατά τις έν-
τεκα από το Σπόρτινγκ.

Η λαίδη Τζόαν κάθησε στο βολάν του
αυτοκινήτου της. Ο Μπόμπ πήρε θέσι
πλάι της.

Σε λίγο, είχαν βγ' από το Μοντε κι'
άκολουθούσαν το δρόμο που έφερνε προς
το Σαιν - Ζαζέφ, σχηματίζοντας μια άτε-
λείωτη σειρά από κορδέλλες.

Από το ένα μέρος του δρόμου ύψων-
ταν ένα γρανίτιο τείχος από βράχους.
Κι' από το άλλο άπλωνόταν ή άβυσσος.

Η λαίδη Τζόαν οδηγούσε με σταθερό
χέρι το αυτοκίνητο.

Άλλα, ξαφνικά, συνέβη κάτι το άπροσ-
δόκητο.

Σε μια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε με

Το Έγκλημα της ΛΑΙΔΗΣ ΤΖΟΑΝ

Γιά να έκδικηθ' ήν άπιστία του άγαπημένου της

όρμη προς το μέρος όπου ήταν καθισμέ-
νος ο Μπόμπ κι' όπως το αυτοκίνητο έ-
γερνε για να περάσει τη στρόφη, το σώ-
μα του δυστυχισμένου τινάχθηκε στο κε-
νό κι' έπειτα κατρακύλησε στο βάθος της
άβυσσου.

Όλα αυτά είχαν γίνει μέσα σ' ένα
δευτερόλεπτο.

Η λαίδη Τζόαν σταμάτησε τότε το
αυτοκίνητο κι' έβγαλε με προσοχή ένα
μικρό σύρμα, που ήταν δεμένο στο χε-
ρούλι της πόρτας. Αυτό το σύρμα της
είχεν έπιτρέπει να την άνοίξη στην κα-
τάλληλη στιγμή...

Το πτώμα του Μπόμπ βρέθηκε την άλ-
λη μέρα κομμάτιασμένο στα βράχια.

Ο θάνατος του ώφειλετο σε έγκλημα
ή ήταν άποτέλεσμα δυστυχίματος;

Τα πράγματα είχαν γίνει τόσο άρι-
στοτεχνικά, ώστε καμμία σοβαρή κατη-
γορία δεν μπορούσε να διατυπωθ' ένα-
ντίον της Τζόαν. Γι' αυτό, οι άστυνομι-
κές και δικαστικές αρχές άπόφυγαν τη
σύλληψι της. Τι θα χρησίμευε; Το δικα-
στήριο που θα την δικάζε δεν μπορούσε
παρά να την άθωώσει.

Άλλ' αν ή δικαιοσύνη των ανθρώπων
ήταν άνίκανη να κάμη το παραμικρό έ-
ναντίον της, ή θεία δικαιοσύνη άγρυπνού-
σε.

Η λαίδη Τζόαν κατάντησε σε λίγο
τρελή. Και ζούσε μέσα σε τρομερούς
εφιάλτες, που δεν την άφηναν να ήσυχάση
ούτε στιγμή... Κάπου - κάπου, κατά τη
διάρκεια των κρίσεων, άφήγειτο σε όλες
της τις λεπτομέρειες την τραγική σκη-
νή... Πώς είχε δέσει το σύρμα στο χε-
ρούλι της πόρτας, πώς το είχε τραβήξει,
τον τρόπο που ζωγραφίστηκε στο πρό-
σωπο του Μπόμπ, καθώς έπεφτε...

Άλλ' όλα αυτά ήταν παραληρήματα
τρελλής... Και δεν μπορούσαν ν' άπο-
τελέσουν άποδείξει έναντίον της...

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ ΡΗΕΝΙΧ
ΜΕ ΜΙΣΗ ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΕΚΤΑΣΙΣ ΑΝΩΤΕΡΟ ΓΥΑΛΙΣΜΑ

Ταξιδιούδια του θανάτου

ΑΦΟΥ διέσχισε την πλατεία του Άλκαζάρ, η Ντολорές μπήκε αποφασιστικά στο μέγαρο των δικαστηρίων, έπεσε κλαίγοντας μπροστά στα πόδια του δικαστού και φώναξε:

— Είμαι μεγάλη ένοχος κι' έρχομαι να σάς εξομολογηθώ το έγκλημά μου!

— Επειτα άρχισε την αφήγησή της, με φωνή κομμένη κάπου - κάπου από λυγμούς: — Έδώ κι' ένα μήνα, μια Κυριακή, περνούσα έμπρός απ' το Άλκαζάρ, μαζί με τη γρήα παραμύθια μου, τη δόνα Πεπίτα. Άνασαινα άπολαυστικά το μυρωμένο άέρα της ώμορφης Σεβίλλης μας. Ξαφνικά, ένοιωσα την έντύπωσι πώς μια έντονη ματιά ήταν καρφωμένη άπάνω μου. Μου ήρθε μια άόριστη ζάλη, ένας πέπλος άπλώθηκε μπροστά στα μάτια μου, κάτι μούκαιγε βαθεία την καρδιά. Κτύπαξα πίσω μου κι' είδα ένα ξένο, ένα Γάλλο λοχαγό, που με παρακολουθούσε με τα μάτια, καθώς άπομακρυνόμουν.

— Διέκοψα τόν περίπατό μου και γύρισα στο σπίτι, μ' όλες τις φωνές της Πεπίτας πούλεγε πώς δεν μπορούσε να καταλάβη τα καπρίτσια μου.

— Φαντασθήτε τώρα την έκπληξί μου, όταν μπήκα σε λίγο στο σαλόνι μας κι' αντίκρισα το Γάλλο με τη φλογερή ματιά! Καθόταν μαζί με τους γονείς μου, που τόν περιποιόνταν πολύ. Ο πατέρας μου μου τόν σύστησε: Ήταν ο λοχαγός Ζάκ Βενσάν, που είχε έρθει στην Άνδαλουσία για να γνωρίσει τις φυσικές καλλονές της και τη ζωή της. Είχε συστάσεις παλιών φίλων του πατέρα μου, ο όποιος τόν παρακάλεσε να θεωρήσει το σπίτι μας σαν δικό του.

— Δεν ξέρω τι είπα, εκείνη τη στιγμή... Ήμουν όμως πολύ συγκινη-

Δραματικό διήγημα

Είχα ανάγκη ν' άνακουφισθώ, φανερώνοντας σε κάποιον το μεγάλο μου μυστικό! Το εξομολογήθηκα λοιπόν στην αγαπημένη μου αδελφούλα, απ' την όποια δεν κρατούσα τίποτε κρυφό...

— Γίνε γρήγορα καλά, της είπα, για να δης το Ζάκ! Είπε τόσο ευγενής, τόσο ώμορφος! Έχει ματία υπέρο-

«Η Κοντίτα κι' ο Ζάκ με περιποιήθηκαν για να συνέλθω...»

γλυκύτερη απ' τη δική μου. Τα μαλλιά της απλώνονται στους ώμους της σαν εβένινος μανδύας... Όλα της είνε όμορφα!... Όταν βρίσκειται απ' τη μπροστά, εγώ σβύνω τελείως... Κι' ωστόσο είμαι πάλι ευτυχισμένη... γιατί αγαπώ πολύ την αδελφούλα μου, δεν μπορώ να τη ζηλέψω και θα μάλλον μ' όποιον θα τολμούσε να μη τη θαυμάσει!

— Τι μου τ'ά λέτε, δ'α' αυτά; άπάντησε ο Ζάκ. Έγώ θα την αγαπήσω γιατί είνε αδελφή σας. Μά όλες της οι ώμορφιές δεν μπορούν να κάνουν τίποτε στην καρδιά μου, που έχει γεμίσει έντελώς από σας! Η Ντολорές σήπασε κάμποσες στιγμές, σ'ά να ξαναζούσε όλη την περιπέτειά της. Άστερα συνέχισε:

— Ήμστε μόνι, εκείνη τη στιγμή, στο σαλόνι. Με τράβηξε κοντά του. Τα χείλη του άγγιξαν τα δικά μου. Έδγαλα μια

τι φωνή! Μου φαινόταν πώς η ψυχή του περνούσε μέσα στη δική μου, κι' αίσθανθήκα πώς τόν αγαπούσα σαν τρελή!

— Του μίλησα για την Κοντίτα, του είπα πόσο ποθούσα να τη γνωρίση.

— Είπε άξιολάτρευτη! πρόσθεσα. Η φωνή της είνε

φωνή και λιποθύμωσα απ' τη συγκίνηση. Άκούγοντας τη φωνή μου, η αδελφή μου μπήκε στο σαλόνι, άν και δεν είχε άκομη άποφασίσει να παρουσιασθή εκείνη την ήμερα.

— Η Κοντίτα κι' ο Ζάκ με περιποιήθηκαν για να συνέλθω. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, με κρατούσαν κι' οι δυο απ' τα χέρια και με κύτταζαν μ' άνησυχία. Ποτέ δεν είχα δ'η την Κοντίτα τόσο ώμορφη, όσο την ήμερα εκείνη, έτσι που ήταν συγκινημένη εξ αίτίας μου... Ο Ζάκ θα τη

πή γι' αυτό που αίσθανόμουν, προχώρησα και βγήκα στη βεράντα. Το βραδυνο άεράκι μούφερε όλα τ' άρώματα του κήπου. — Ντολорές, μου φώναξε η αδελφή μου. Τι κάνεις μόνη σου εκεί έξω; Έλα ν' άκούσης κάτι ενδιαφέρον που μου διαβάζει ο Ζάκ... Κύττα τόν ούρανό! Όλ' αυτά τ'ά σύννεφα που μαζεύνονται, δείχνουν πώς θα ξεσπάση τρομερή μπόρα... Έλα μέσα λοιπόν, Ντολорές, είνε τρέλλα να στέκεσαι έξω!

«Την κύτταξα μ' ένα τρόπο που σήμαινε: «Πλάνα! Ψεύτρα! Τι σε μέλλει έσένα, εν με μουσική ή νεροποντή, άν με κίση ή κεραυνός; Τι σε μέλλει, έσένα που δεν δίστασες να ματώσης την καρδιά μου, κι' άς σου την είχα άνοίξει έντελώς, κι' άς είχα άφίσει να διαδύσες όλα της τα μυστικά;»

— Η Κοντίτα χαμήλωσε τα μάτια κι' ήρθε κοντά μου. Μά εγώ ήθελα να μείνω μόνη, είχα ανάγκη να βρεθώ μέσα στη θύελλα, για να ξεχάσω κάπως το μαρτύριο που υπέφερα.

— Πήγαίνε μέσα, της είπα, κάθισε έσύ, ήσυχη κι' ευτυχισμένη, κι' άκουσε τ'ά άρώα λόγια που σού διαβάζει ο κ. Ζάκ!

— Και πραγματικά, καθισμένοι οι δυο τους σ' ένα ντιβάνι, στο βάθος του σαλονιού, ξεχάσαν τη θύελλα και τη σιωπή Ντολорές!

— Κατέβηκα τότε τα σκαλοπάτια της βεράντας και, χωρίς να λογασιάζω τη μπόρα που λυσσομανούσε τώρα, χώθηκα μέσα στο δάσος που τριγυρίζει τόν κήπο μας. Οι εστράπες που αλάκωναν τόν ούρανό, σαν φωτεινά φείδια, ο τρομακτικός κρότος του κεραυνού, οι καταρρακτές της βροχής! δεν μούκαναν καμμία έντύπωσι, μ' άφιναν τελείως άδιάφορη...

— Δεν ένοιωθα τίποτε. Με κατείχε μ'ά μια φθορά σκέψι: «Δέν μ' αγαπάει πιά! Άν δέν την είχε δ'η, θα μ' αγαπούσε άκ-

μη! Άν δέν την έδλεπε πιά, θα ξαναγύριζε κοντά μου!»

— Άχ, γιατί να μου ξεριζώση την ψυχή μου ή Κοντίτα, που την άγαπούσα τόσο πολύ; Τι της έκανα, για να γίνω θύμα της; Μά έπρεπε ν' άφίσω να με θυσιάσουν σαν άκακο άρνάκι;... Όχι, όχι! Δυστυχία σ' εκείνη που μου συντρίψε την καρδιά και κατέστρεψε σε μιά στιγμή όλο μου το μέλλον!...

— Μέσα στους κεραυνούς και τ' άστρα-πόβροντα, έφτασα σε μιά καλύβα γέρων ξυλοκόπων. Έβαλαν φωτιά στο τζάκι, για να ζεσταθώ και να στεγνωσω. Μά η φωτιά δεν κατάρθωνε να μου ζεστάνη την παγωμένη μου καρδιά.

— Έπλαθα χίλια δυο σχέδια, για να μείνω μόνη μου, μόνη με το Ζάκ... Και, στο τέλος, πήρα την άπόφασι να στείλω στην αδελφή μου, έτσι σαν άποχαριςτιτήριο άνάμνησι, ένα μπουκέτο!...

— Καθώς πέρασε από μπροστά της, όλη αυτή η σκηνή, η Ντολорές έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια και ξεσπάσε σ' άναφυλλητά. Ο δικαστής την έδλεπε τώρα συντρίμνη και συλλογιζόταν πόσο θα υπέφερε αυτή η γυναίκα.

— Επειτα η Ντολорές συνέχισε τη διήγησή της, με φωνή γεμάτη σπαραγμό:

— Ένα πένθιμο μπουκέτο όμως, από λουλούδια που θα τη μεθούσαν με τ' άρώμα τους και που θα τη σκότωναν συγχρόνως, γιατί θάχα ρίξει μέσα στους κάλικές τους λίγη απ' τη σκόνη εκείνη, το κεραυνόβολο δηλητήριο, που μούχε δώσει κάποτε κρυφά η Πεπίτα!...

— Μήπως άλλωστε εμείς οι Άνταλούζες δεν μεταχειριζόμαστε πάντα στίλιετα ή δηλητήρια;...

— Έστειλα το μπουκέτο. Ευχόμουν να τ'ό πετάξη ή Κοντίτα, να μ'η τ'ό μυρίση. — Τι δέν θαδινά να μ'η τ'ό είχα στείλει! Η άγωνία μου με πνίγει. Μετανοιώνω, μά τώρα πιά είν' άργά.

— Άχ! άμυαλη, Κοντίτα! Πώς μόρεσες να μου σπαράξης έτσι την καρδιά! Καί, σύ, Ζάκ, που την αγαπάς!

— Η Ντολорές ζούσε τώρα μέσα σε μιά παραίσθησι. Τα λόγια της έδγαιναν άσυνάρτητα:

— «Ω! Ζάκ! Ζάκ! γιατί με παρήτησες, γιατί με προδώσες; Άλλοίμονο! ή Κοντίτα δεν θα γίνη δική σου! Είχαμε τ'ό ίδιο αίμα. Μας είχε ενώσει ως την ήμερα αυτή η πιό τρυφερή άγάπη! Και ύστερα, ήρθες, έσύ, Ζάκ!... Θεέ μου!... Κοντίτα! πέταξε μακριά τ'ά φαρμακερά λουλούδια. Μ' άκούς, Κοντίτα; Θα τρελλαθώ! δεν ξέρω τί λέω!...

— Ηρέμησε κάπως, ενώ ο δικαστής την κύτταζε με συμπόνοια. Σε λίγο, η άμοιρη γυναίκα συνέχισε με πνιγμένη φωνή:

— Η Κοντίτα δέχθηκε άνυπόπτη τ'ό δροσερό μπουκέτο. Μολις τ'ό μύρισε, χύθηκε στο πρόσωπό της η χλωμάδα του θανάτου. Έγυρε στην άγκαλιά του Ζάκ, και τ'ά ώρνια βελούδινα ματία της έκλεισαν για να μη ξανανοιξουν πιά!...

— Τώρα ο Ζάκ πλανιέται στο νεκροταφείο. Έχει χάσει τα λογικά του, φωνάζει άδιάκοπα την Κοντίτα, άγκαλιάζει την κρύα πλάκα του τάφου της. Κι' εγώ κλαίω και λυπάμαι για τ'ό έγκλημά μου!...

— Ο δικαστής κύτταζε τη Ντολорές μέσ' στα μάτια σ'ά ναδ'ελε να μαντέψη τι γινόταν μέσα στην ψυχή της. Είχε συγκινηθ' απ' την ιστορία της σαν άνθρωπος, μά συγκράτησε τόν εαυτό του για να μ'η φανερώση τ'ά συναισθήματά του. Η νέα γυναίκα, σήκωσε τ'ό κλακμένο πρόσωπό της προς αυτόν και ψιθύρισε:

— Θεέ μου!

— Ήσυχασε! Αυτός που έπικαλείσαι θα κρίνη την πράξί σου και θα σε συχωρέση. Μά ή Δικαιοσύνη των ανθρώπων να σε τιμωρήση για τ'ό έγκλημά σου. Πρέπει ν'ε λογοδοτήσεις σ' αυτήν!

— Καί γυρίζοντας φώναζε δυο «αλγκουαζίλ» (χωροφυλάκες) και τους διέταξε:

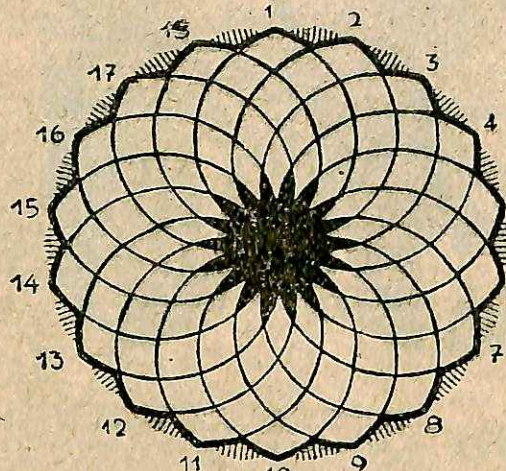
— Οδηγήστε αυτή τη σενονίρα στη φυλακή του Σάν Χουάν ν'ι' Ούλα!

ΠΕΡΟΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λέξεις προς όλες τις κατευθύνσεις

Δεν είναι δύσκολο να έννοηθώ πως πρόκειται να συμπληρωθεί το σημειώμα σταυρολέξο. Στον κάθε αριθμό αντιστοιχούν δυο λέξεις. Η μία θα τοποθετηθεί προς τα δεξιά και η άλλη προς τα αριστερά. Όλες οι λέξεις, τις εξηγήσεις των οποίων θα βρείτε πιο κάτω, αποτελούνται από πέντε γράμματα.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1. Προστατεύει ένα λιμάνι.
2. Έχασε προσφιλή του πρόσωπο.
3. Το σώμα μας έχει πολλά, έδω μόνον ένα.
4. Νησί της Δωδεκανήσου.
5. Τρώγεται με ψωμί.
6. Απαίσιος πτηνό.
7. Δίχως.

Τα τραίνα

Δυο τραίνα ξεκινούν απ' την ίδια πόλη προς την ίδια κατεύθυνση. Το δεύτερο φεύγει 48 λεπτά μετά το πρώτο, ταξιδεύει 10 χιλιόμετρα την ώρα γρηγορότερα και προφτάνει το πρώτο τραίνο σε 4 ώρες. Ποιά είναι η ταχύτητα του κάθε τραίνου;

Τα κολλημένα ποτήρια

Αν, μετά το πλύσιμο δύο λεπτών ποτηριών, τα βάλετε το ένα μέσα στ' άλλο, και κολληθούν έτσι, πως θα μπορούσατε έπειτα να τα ξεκολλήσετε;

Διαιρέσεις με ψηφία

Στην παρακάτω διαίρεση, οι αριθμοί έχουν αντικατασταθεί με ψηφία. Ο ένας απ' τους αριθμούς είναι 0. Οι υπόλοιποι είναι όλοι ζυγοί. Μπορείτε τώρα να βρείτε ποιους αριθμούς θ' αντιπροσώπευαν τα ψηφία Γ και Η;

$$\begin{array}{r} \text{ΖΘ} \overline{) \text{ΒΔ}} \\ \underline{\text{ΑΘ}} \quad \text{Β} \\ \text{ΒΚ} \end{array}$$

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Έλατε, λοιπόν, Γιώργο, Μαρία, Πελοπίδα και Ανδρέα! Όποιος από σας μου τόνωσε ως μου το ιώση να φύγω...
— Ποιό καλέ;
— Μην καλέτε τον κουτό... Ξέρετε καλά παιδιό κι' εγώ άλλου σας το είπα.

Τί το κοινόν;

Τί το κοινόν έχουν μεταξύ τους:
1) Η μάχη του Υπο, η μάχη του Βερντέν, η μάχη του Σόμ, η μάχη της Αμιένης, εκτός του ότι είναι όλες μάχες;

8. Ποσότης φαγητού.
9. Θα ξεδεχτούν πολλά τώρα το Πάσχα.
10. Έπίρρημα που σημαίνει επανάληψιν.
11. Νησάκι του Σαρωνικού.
12. Γνήσιος (δημ.).
13. Πρέπει να συνοδεύη την όμορφη στη γυναίκα.
14. Τίτλος σε πολλές χώρες της Ανατολής.
15. Παράγγελμα στη γυμναστική.
16. Φωτιστικό όργανο.
17. Δεν παρομοιάζει ούτε την παραμικρότερη ανωμαλία (ουδ.).
18. Χώρα της Αμερικής.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1. Σημείο αριθμητικής.
2. Κενή έκταση.
3. Φρούτο.
4. Γάλλος συγγραφέας άστυνομικών μυθιστορημάτων (επών.).
5. Τέρμα.
6. Βασιλεύς της Περσίας.
7. Συνοδεύεται πάντοτε από μουσική.
8. Κουτός.
9. Θα το βρήτε στο κεφάλι πολλών ζώων.
10. Όλουργα.
11. Γόης της αρχαιότητας.
12. Σφαίρα πυροβόλου (καθ.).
13. Μ' αυτά κάνουμε τις δουλειές μας.
14. Η στιγμή που διαβάζετε τις γραμμές αυτές.
15. Υποχρέωσις (μεταφορ.).
16. Όψις.
17. Δίνει κάθε εβδομάδα απ' τη στήλη του πολύτιμες συμβουλές.
18. Φτωχός.

Α. Δ.

Μη σας ξαπατά το σμόκιν αυτού του κυρίου. Παρ' όλο το κομψό του ντύσιμο επιδίδεται σε διάφορα

σπόρ, τα οποία πρέπει να βρήτε προσέχοντας τη στάσι του και τη θέση των χεριών και των ποδιών του.

Οι λύσεις στη σελ. 93

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ 'ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Γιατί τα στυλό με πέννα γίνονται άχρηστα πάνω σ' ένα αεροπλάνο;

Αυτό οφείλεται στην ατμοσφαιρική πίεσι. Η μελάνη που περιέχεται μέσα στο «ρεζερβουάρ» βρίσκεται σε ισορροπία λόγω της διπλής επίδρασης δύο πιέσεων: εκείνης που προέρχεται από τον μέσα στο «ρεζερβουάρ» αέρα και εκείνης του περιβάλλοντος. Όταν ανεβαίνουμε, λοιπόν, σ' ένα αεροπλάνο, αυτή η δεύτερη πίεσις ελαττώνεται. Η ισορροπία διακόπτεται τότε και έπειδή η πίεσις που περιεχομένου μέσα στο «ρεζερβουάρ» αέρος ενε μεγαλύτερη από την εξωτερική, η μελάνη τρέχει από την πέννα και σε λίγο το στυλό μας αδειάζει. Γι' αυτό, όταν ταξιδεύουμε με αεροπλάνο, πρέπει να παίρνουμε την πρόνοια ν' αδειάζουμε προηγουμένως το στυλό μας από τη μελάνη που περιέχεται μέσα σ' αυτό. Τα στυλό με μπίλλια δεν παρουσιάζουν αυτό τον κίνδυνο.

Η ταχύτης των αυτοκινήτων μπορεί ν' αυξηθῇ ἐπ' άπειρον;

Θεωρητικά, το πράγμα είναι δυνατόν. Χάρis στους πυραυλοκινήτους κινητήρες, το αυτοκίνητο μπορεί ν' αποκτήση, όπως και το αεροπλάνο, υπερηχητική ταχύτητα. Αλλά μία τέτοια ταχύτης και μάλιστα πολύ μικρότερη (π. χ. 500 χιλιόμετρων την ώρα) δημιουργεί για το αυτοκίνητο κινδύνους πολύ μεγαλύτερους παρ' ό,τι για το αεροπλάνο. Ο σοβαρότερος απ' αυτούς είναι η απόσπασις των τροχών λόγω της καταπληκτικής κεντρομόλου δύναμεις που θα αναπτύχθῃ από μια τέτοια ταχύτητα. Θα πρέπει, εἰς άλλου, να δημιουργήσωμε ειδικούς δρόμους και να τους συντηρούμε πάντοτε σε άριστη κατάσταση, γιατί η παραμικρή ανωμαλία του εδάφους θα είναι αρκετή για ν' ανατρέψῃ ένα υπερηχητικό αυτοκίνητο.

Καίγεται το διαμάντι;

Το διαμάντι καίγεται, όπως και τα κάρβουνα και μάλιστα καλύτερα απ' αυτά, γιατί αποτελείται από άνθρακα χημικώς καθαρό. Αυτό το πράγμα δεν πρέπει να φανῇ παράξενο. Γιατί το διαμάντι, όπως και τα διάφορα είδη κάρβουνων, είναι αλλοτροπικές ποικιλίες ενός και του αυτού στοιχείου, του άνθρακος. Το διαμάντι είναι άνθραξ που κρυσταλλώθηκε, το βρίσκουμε δε στη Φύσι σε κρυστάλλους σκορπισμένους μέσα στην άμμο ή σφηνωμένους σε άργιλλωδη ή σχιστολιθικά πετρώματα.

Μπορούμε να δημιουργήσωμε μέσα στο εργαστήριο ένα κενό έμμο με το διαπλανητικό;

Όχι. Και με τις σύγχρονες ακόμη «παγίδες μορίων», που χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία «υπερ-κενών», μας διαφεύγουν κατά κυδικό εκατοστόμετρο χιλιάδες μορίων, ενώ στο διαπλανητικό κενό δεν υπάρχει περισσότερο από ένα μόριο κατά κυδικό εκατοστόμετρο.

Ποιά είναι η ανώτερη θερμοκρασία που μπορούμε να παραχάγωμε τεχνητά;

Ο ήλιακός κλίβανος, που στηρίζεται στη συγκέντρωση των ήλιακών ακτίνων σε μια ελαχίστη επιφάνεια μπορεί να μας δώση θερμοκρασία 4500 βαθμών, που είναι η ανώτερη από όλες γνωρίζουμε ως σήμερα. Σ' αυτήν ένα κομμάτι σιδήρου, βάρους 10 γραμμαρίων, εξατμίζεται μέσα σε λίγα λεπτά. Χάρis στις σύγχρονες τελειοποιήσεις για την κατασκευή των φακών ελπίζεται ότι θα φθάσωμε πολύ γρηγορά στη θερμοκρασία των 6000 βαθμών.

Σε ποιά θερμοκρασία ένας κολυμβητής θα συγκρατηθῇ ευκολότερα στην επιφάνεια του νερού;

Ένας κολυμβητής θα χρειασθῇ να καταβάλῃ μικρότερες προσπάθειες για να συγκρατηθῇ στην επιφάνεια, αν το νερό όπου κολυμπάει ἔχῃ θερμοκρασία 4 βαθμών παρὰ αν ἔχει διαφορετική θερμοκρασία (μεγαλύτερη ή μικρότερη). Αυτό συμβαίνει για τον ἑξῆς λόγο: Όλα τα υγρά διαστέλλονται όταν θερμαίνονται και συστέλλονται όταν ψυχνώνται. Η πυκνότης των γίνεται, λοιπόν, μικρότερη στην πρώτη περίπτωση και μεγαλύτερη στη δεύτερη. Το νερό, όμως, είναι ιδιότυπο υγρό και ἔχει τη μεγαλύτερη πυκνότητά στους 4 βαθμούς. Άνω ή κάτω από τους 4 βαθμούς, η πυκνότης του γίνεται μικρότερη. Ο κολυμβητής θα συγκρατηθῇ, λοιπόν, ευχερέστερα στην επιφάνεια του νερού που είναι πυκνότερο. Και αυτό είναι το νερό που ἔχει θερμοκρασία 4 βαθμών.

Το κόκκινο αυγό

Τὸ παρχμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένα κοριτσάκι που το λέγαμε Μαρούλα. Ήταν όρπανο κι' η μανούλα του ξενοδούλευε για να ζήσουν. Η Μαρούλα όλη μέρα καθόταν στο σπιτάκι της, έρραβε και μπάλωνε, σκούπιζε και σφουγγαριζε, γιατί όλα τα ήθελε να λάμπουν. Ποτέ δεν βαρύνταν και όταν δούλευε τραγουδούσε σαν καλή νοικοκυρά. Η φωνή της ήταν πάντα λυπημένη. Ένα βράδυ, παραμονή του Πάσχα, ένας γεροντάκος που άκουσε το θλιβερό σκοπό της, χτύπησε την πόρτα κι' η Μαρούλα του άνοιξε άμέσως.

— Έρχομαι από πολύ μακριά και τα πόδια μου δεν άντέχουν, της είπε. Μ' άφηνει να ξεκουραστώ εδώ;

— Πέρασε μέσα παπούλη και κάθισε όσο θέλεις, αποκρίθηκε το κοριτσάκι. Αν πεινάς, δεν ἔχω πολλά πράγματα να σε φιλέψω. Θα φάμε όμως μαζί, γιατί η μανούλα μου λείπει κι' είμαι μόνη.

— Και πού είναι η μανούλα σου; ρώτησε ο γέρος.

— Ξενοδουλεύει, παπούλη! Τρέχει από σπιτί σε σπιτί για να κερδίση το ψωμάκι μας. Απόψε όμως θα γυρίση νωρίς για να πάμε μαζί στην Ανάστασι.

Η Μαρούλα, μπήκε στην κουζίνα για να ετοιμάσῃ μία χορτόσουπα, μα όταν γυρίσε μέσα ο γέρος ἔχει χαθῇ. Λυπημένη που την άφησε κι' ἔφυγε, κάθισε σε μία γωνία κι' ἄρχισε να κλαίει. Ξαφνικά εἶδε πάνω στο τραπέζι ένα κόκκινο αυγό. Μόλις όμως ετοιμάσθηκε να το πάρη στα χέρια, της φάνηκε πως άκουσε μία γλυκεία φωνή να της λέη:

— Μαρούλα, Μαρούλα! Πρόσεχε μη με σπάσης!

Το κοριτσάκι σαστισμένο λίγο, ούτε το άγγιξε. Άρχισε όμως να το κυττάζῃ τόσο πολύ, που σιγά-σιγά κουράστηκε κι' ἔνοιωσε τα βλέφαρά της να κλείνουν. Την πήρε ένας ύπνος γλυκός κι' ἔγειρε το κεφάλάκι της στην άκρη του τραπεζιού. Και τότε βρέθηκε σ' ένα θαυμάσιο τόπο. Ένας χαρούμενος και ολόχρυσος ήλιος ἔλαμπε στον ούρανο. Καταπράσινα λειβάδια ἀπλώνονταν τριγύρω, μυριόχρωμα λουλούδια και πουλιά κελαηδούσαν με πρωτόγνωστη φωνή. Ένα ρυάκι κυλούσε κελαρυστά το κρυστάλλινό του και τα δέντρα φορτωμένα από τον πλούσιο καρπό τους βάραιναν ως τη γῆ. Παντού τέλος βασιλεύε γλυκεία ἁρμονία και ἀφθαστη ὁμορφία.

Η Μαρούλα τὰ ἔχασε. Και σώπαινε, μη βρίσκοντας λόγια να ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό της. Τη στιγμή εκείνη, εἶδε από μακριά έναν γεροντάκο να κατεβαίνει προς το μέρος της. Το κοριτσάκι μόλις τὸν εἶδε χάθηκε, γιατί ἦταν ἐκείνος που ἔχει ἔρθει στο σπιτί της. Άμέσως ἔτρεξε κοντά του.

— Αχ, παπούλη, του εἶπε. Γιατί ἔφυγες χωρίς να καθήσῃς να φάς; Μη θυμώσῃς πού σ' ἄφησα μόνο;

— Εἶχα πολλές δουλειές κι' ἔπρεπε να φύγω, ἀπάντησε ο γέρος. Πές μου όμως, βρήκες τὸ κόκκινο αυγό;

— Αχ, τί ὁμορφὸ που εἶνε! φώναξε χαρούμενο τὸ κοριτσάκι. Σ' ἐχάριστώ, παπούλη για τὸ δώρο!

— Σου ἀξίζει γιατί ἔχεις καλή καρδιά, εἶπε ο γέρος. Δεν με γνώριζες και μὲ εἶδες τὴν πόρτα σου. Πεινούσα και μὲ ἔδωσες να φάγω. Από τη στιγμή αὐτή ἡ ζωὴ σου θ' ἀλλάξῃ. Η μανούλα σου δεν θα σου ἀρᾷ πιά και σὺ θὰ εἶσαι πάντα χαρούμενη. Τὸ κόκκινο αυγό ποῦ

σου χάρισα, ἔχει μέσα τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ θὰ σὰς προστατεύουν και θὰ σὰς εὐλογοῦν. Πρόσεχε όμως Μαρούλα, μὴ το σπάσῃς γιατί δεν θὰ μπορᾷς να σὲ βοηθῶ πιά. Και τώρα, ξύπνα!

Η Μαρούλα ἔτριψε τὰ μάτια της κι' ὅταν τ' ἄνοιξε βρισκόταν ξαπλωμένη σ' ἕνα κατάσπρω κρεβάτακι. Η καρδούλα της χτυπούσε ἀκόμα. Πάνω της ἦταν γυμνὴ ἡ γλυκεία της μανούλα, που την κυτούσε με χαμόγελο. Τὸ φτωχὸ της καλὺδι, εἶχε μεταβληθῇ σε μικρό, ἀλλὰ πλούσιο ἀρχοντικό. Παντοῦ ὑπῆρχαν ὁμορφα ἔπιπλα, χαλιά και κάδρα που παρίσταναν ὠραίες κυρίες. Και στη μέση της σάλλας, ἕνα μικρό στολισμένο τραπέζι με λογιών-λογιὸν φαγητά. Η Μαρούλα δεν πίστευε στα μάτια της, μα κατόρθωσε να ρωτήσῃ:

— Μανούλα, πὸς ἔγιναν ὅλ' αὐτά;

— Ο Χριστός, παιδάκι μου, ο Χριστός που ἀπὸψε ἀνσταίνεται μας τὰ ἔστειλε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μὴ ρωτᾷς περισσότερα. Η καλωσύνη εἶνε τὸ καλύτερο δώρο τοῦ Θεοῦ. Σῆκα τώρα, σε λίγο θὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες...

Τὸ κοριτσάκι σηκώθηκε ἀμέσως, μα τὴν ἴδια στιγμή θυμήθηκε τὸ κόκκινο αυγό. Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ γύρω της τρομαγμένη μὴπως εἶχε πέσει πούθενά κι' εἶχε σπάσει. Ἀλλὰ ἡ μανούλα της πού κατὰλαβε τί ζήτοῦσε, της εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι, Μαρούλα μου. Τὸ κόκκινο αυγό σου τὸ ἔχω βάλει στὰ εἰκονίσματα, στὰ πόδια της Παναγίας. Από κει μέσα δεν μπορεῖ να χαθῇ.

Εὐχαριστήμένη πιά ἡ Μαρούλα, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα τὰ πλούσια ρουχάκια της και βγήκε για νὰ πᾶνε σὴν ἐκκλησία. Ἐτοί, τὸ κόκκινο αυγό που ἔκλεινε μέσα του τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ, τοὺς προστατεύει και τοὺς εὐλογοῦσε σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ. Γιατί ἡ Μαρούλα ἀγαπούσε πάντα τοὺς φτωχοὺς και ἡ καλὴ της καρδιά σκορπούσε παντοῦ την καλωσύνη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο μικρός ο ποντικόυλης

Τὸ πειρηματάκι σας

Στὸ σκοτάδι μαστρορεύουν 5 ποντικοί, τί σκεπάζουν, τί πριόνια, τί μηχανή! Σὲ ντουλάπι νοικοκυρῇ βλήθηκαν νὰ κρατᾷς! (μποῦν κρᾷς! ο ένας, κρῖς! ο άλλος κόβουν και τρυποῦν.

Εἶνε νύχτα και στὸ σπιτί τὸρίξαν βα- (ρειά, ἔτεμπέλισαν ο γάτος δίπλα σὴν φωτιά. Μόνο ἡ φάκα στὸ ντουλάπι κάθεται ἐν- (τινὴ κι' ἀφουγκράζεται τὸν κλέφτη κι' ἄρε (ἀγρυπνεῖ.

Μὲ τὰ δόντια τους ἀνοίξαν τρύπα φο- (δερή, νάτους! μπαίνουν ἕνας ἕνας, βόσκουν (στὸ τυρί. Παξιμάδια ροκανίζουν, στὸ γλυκὸ βουτούν (κουβεντιάσουν, σουλατσάρουν, σιγοπερ- (πατοῦν.

Κι' ο μικρός ο Ποντικόυλης πού ὅλο (τριγυρνᾷ, μέσ' σὴν φάκα μπανοδοναίνει και τινε (κουνά. Φράπ! ἐκείνη τὸν γραπώνει και τὸν ἔ- (χει ἐκεῖ, για τοὺς πέντε ο Ποντικόυλης μπήκε (φουλκῇ.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΑΝΙΟΥ

Η τούρτα

Η ιστοριοῦλα σας

Ο Λάκης πρόκειται νὰ καθήσῃ για πρώτη φορά στὸ τραπέζι τὸν μεγάλων. Στὸ γεῦμα οἱ γονεῖς του ἔχουν προσκαλέσει μερικοὺς γνωστοὺς και πρέπει νὰχουν τὴν καλύτερη ἐντύπωση.

Η μητέρα τοῦ Λάκη τοῦ λέει τί πρέπει νὰ κάνῃ, τί ν' ἀποφύγῃ. Μὲ μιά λέξη πὸς νὰ φερθῇ στὸ τραπέζι.

— Νὰ μὴ ζητᾷς ἄλλο φαγητό, τοῦ λέει, ἀλλὰ νὰ περιμένῃς νὰ σε ρωτήσουν ἀν θέ- λης κι' ἄλλο.

Τὸ γεῦμα ἀρχίζει. Ο Λάκης εἶνε ἡσυ- χος και ὅλα πᾶνε καλὰ ὡς τὴν ὥρα που φτάνει στὸ τραπέζι μιά ὑπέροχη τούρτα.

Ο Λάκης της ρίχνει βλέμματα λαίμαργα και γεμάτα θαυμασμό. Τέλος μὴ μπορών- τας πιά νὰ κρατηθῇ, γυρίζει σὴν μητέρα του και της φωνάζει:

— Μαμά, μὴν ξεχάσῃς νὰ με ρωτήσῃς ἀν θέλω κι' ἄλλο γλυκό!

MIKY MAOYΣ

ΟΟΟ

Χιονόμωρ

Ο δάσκαλος: Ξέρεις, Γιαννάκη, νὰ μου πῇς γιατί ἡ θάλασσα εἶνε ἀλμυρή; Ο Γιαννάκης: Ξέρω!... Για νὰ μὴ βρωμήσουν τὰ ψάρια πούχει μέσα!...

Ο μικρός πρὸς τὸν ἐπισκέπτη: — Ο μπαμπᾶς μου εἶνε στὸ κρεβάτι κύριε, και δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ τίποτα σοβαρό. — Α, ὄχι. Η μαμά τοῦ μπαλῶνει τὸ παντελόνι!...

Μεταξύ πισιρίκων: — Γιατί ἀραγε τρέμουν τ' ἀστέρις; — Κουτός πού εἶσαι, καὺμένε! Καὶ σὺ, ἀν ἦσουν ἐκεῖ πάνω, θάτρεμες ἀπ' τὸ φόβο σου μὴ πέσεις!

— Εἶχα βάλει μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο ἕνα χιλιάρικο, και τώρα δὲν τὸ βρίσκω. — Τί κουτός πού εἶσαι! Κιττάξε στὸν πίνακα τὸν περιεχομένων, νὰ ἴδῃς σὲ ποιά σελίδα βρίσκεται!

ΟΟΟ

— Καλὰ πού ἔφερες μαζί σου τὸ Λάκη. Ο καὺμένος ο Τότης δὲν ἔφερε κι νὰ κάνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα...

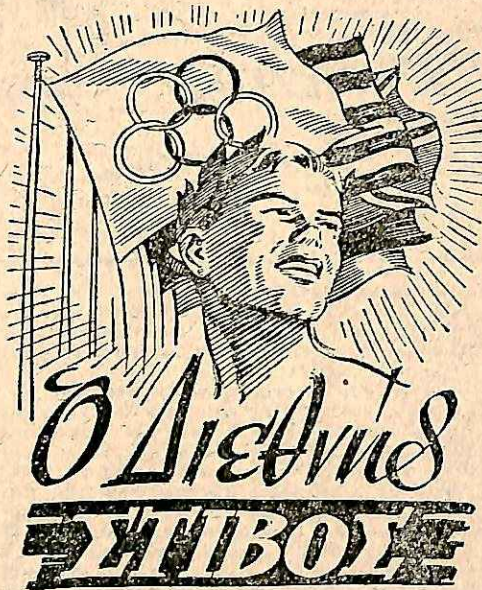
Οι άγωνες του Κυπέλλου 'Ανατολικής Μεσογείου πλησιάζουν! Αίγυπτος, Τουρκία, Ιταλία και Ελλάδα θα διεκδικήσουν με πείσμα τη νίκη. Φιλάθλοι απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος αγωνιούν να μάθουν αν οι Έλληνες είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν επάξια και μ' ελπίδες επιτυχίας τους αντιπάλους τους. Μερικοί που ή αισιοδοξία δεν τους λείπει, δραματίζονται νίκες. "Άλλοι πάλι με την αλχημεία των αριθμών και τα μέχρι σήμερα αποτελέσματα των ομάδων σε διεθνείς αγώνες, προβλέπουν επικράτηση της Ιταλικής ενδεκάδας. Ελάχιστοι, μετά το τιμητικό 0-1 της εθνικής Τουρκίας με την εθνική Αυστρίας, έχουν τη γνώμη πως οι Ιταλοί θα χάσουν από τους Τούρκους. "Ετσι το ενδιαφέρον του κόσμου γιγαντώνεται και όσοι έχουν μαντικές ικανότητες, δεν διστάζουν να δίνουν προγνώσεις.

"Εμείς θ' αποφύγουμε το σκόπελο και δεν θα προφητεύουμε τη νικήτρια ομάδα του Κυπέλλου 'Ανατολικής Μεσογείου. Είναι τόσα τα γυρίσματα και τα καπρίτσια της μπάλας και τόσες οι ατυχίες των ομάδων στους αγώνες, που πάντα καταντούν άχαρο το έργο των μάντεων στο ποδόσφαιρο. "Αντί λοιπόν να διαγράφουμε τις πιθανότητες επιτυχίας, ας δώσουμε για τους φιλάθλους άναγνώστες του «Θησαυρού» τη σημαντική δυναμικότητα των παικτών μας και τις ικανότητές τους για να διεκδικήσουν θέσι στην εθνική μας ομάδα.

★ "Απ' τους τερματοφύλακες, οι Πεντζαρόπουλος του Πανιωνίου, Δελαθίνιας της Α.Ε.Κ., Βελλιάδης του Π.Α.Ο. Κ. και Μανταλός της 'Εθνικής είναι οι άξιοι να υποστηρίξουν την τιμή του τέρματός μας. "Ο Μανταλός είναι αλLOURος, παίκτης μέλλοντος, άπειρος άκόμενη, αδύνατος στα χαμηλά σουτ. "Ο Βελλιάδης δυναμικός, πλασάρεται καλά, στερείται όμως πείρας διεθνών συναντήσεων. "Ο Δελαθίνιας, άριστος, εύκλιντος, πεπειραμένος, έπηρεάζεται από την εξέλιξη του αγώνος. Τό βάρος επομένως πέφτει στον Πεντζαρόπουλο, που είναι ψυχραιμώδης, ο παίκτης της αλτοθυσίας, ο τερματοφύλακας με την αντίληψη και τη γρήγορη κρίση.

Σταφυλίδης του Παναθηναϊκού, Μουράτης του 'Ολυμπιακού, Τζανετής της Α.Ε.Κ., Παράσχος του 'Ηρακλέους, Γούλιος της Α.Ε.Κ. και Σούλης της Προοδευτικής είναι οι άπισθοφύλακες. Παράσχος, Σούλης και Γούλιος αναπληρωματικοί. "Ο Τζανετής είναι ο τεχνίτης της θέσεως και ο άριστος τέχνης του παιγνιδιού του γνωστού με τον όρο «τρίτο μπάκ». "Ο Μουράτης είναι ο βράχος της άμυνας, ο σκληροτράχηλος αντίπαλος, ο άγωνιστής υπέρ βωμών και εστιών, ο ήρωας της Κωνσταντινουπόλεως. "Ο Σταφυλίδης είναι ο δυναμικός, ο άκαμπτος, ο όρμητικός, ο αγόριστος του Μουράτη συνδέλεφος. Οι δυο τους αποτελούν γερό σύνολο. Στερούνται των προσόντων ενός Κουράνη, άλλ' έχουν άλλες αξιέπαινες ικανότητες.

Μουρατίδης του Π.Α.Ο.Κ., Μινάρδος του 'Ολυμπιακού, Τζανετής της Α.Ε.Κ., Νικολόπουλος του Παναθηναϊκού,

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΜΑΔ στο κύπελλο 'Αν. Μεσογείου

Μάγειρας της Α.Ε.Κ. άπαρτίζουν ένα δυναμικό σύνολο μέσων. "Ο Μουρατίδης είναι μεγάλος τεχνίτης, ο θιρτουόζος παίκτης, ή σπονδυλική στήλη της 'Εθνικής, ένας άριστος «σέντερ-χάφ». Μονάχα ο Τζανετής μπορεί να τον αντικαταστήσει στη θέση αυτή. Κανείς άλλος. "Ο Μινάρδος με το Νικολόπουλο είναι οι πιο τεχνίτες, οι πιο σταθεροί, οι πιο ανακατασκευαστικοί. Με το Μουρατίδη ή το Τζανετή είναι ένα γερό σύνολο, επιθετικό με το Μουρατίδη, άμυντικό με το Τζανετή. "Ο Μάγειρας μπορεί να σταθεί άριστα ως χάφ. Είναι παίκτης με πείρα και μαχητικότητα. "Ο Παπαδάκης του Π.Α.Ο.Κ. είναι επίσης καλός.

"Η γραμμή των κυνηγών είναι το πιο άταιριαστο σύνολο που διαθέτουμε. "Άλλοι είναι νέοι, γρήγοροι, αλλά στερούνται πείρας και αποτελεσματικότητας. "Άλλοι είναι παλαιοί, κάπως άργοι, τεχνίτες όμως, όπαδοί άλλοι της αούστριακής και άλλοι της αγγλικής σχολής. "Ο Μαρρόπουλος της Α.Ε.Κ., υπέροχος βιρτουόζος της ποδοσφαιρικής τέχνης, ο Χατζησταυριδής του 'Ολυμπιακού, άπαράμιλλος τεχνίτης, ο Παπαντωνίου Ι. άσος του ντριπλ, ανήκουν στους άπαραιτήτους, που το παιγνίδι τους όμως δεν συμφωνεί με των άλλων. "Ο Φυλακτός, του Παναθηναϊκού, μοναδικός ως έξω άριστερά, ο Βασιλειάδης του 'Ολυμπιακού, άποτυχημένος ως

"Η 'Εθνική μας ομάδα κατά την έξορμησή της στη Θράκη και 'Αν. Μακεδονία με τον προπονητή της κ. Κ. Νεγρεπόντη και το διαιτητή κ. 'Ιωαννίδη.

σέντερ-φόρ, αλλά εξαίρετος ως έξω δεξιά, ο ταχύτατος Σκορδής του Πανιωνίου στην ίδια θέση είναι τα άκρα αντίθετα των τριών πρώτων. Ποιός θα κατώρθωνε να συνδέσει τα άνομοιγενή αυτά σύνολα; Μονάχα ένας επιτελικός νους, που θα συνδεύαζε την τέχνη με την όρμη, ένας γερός σέντερ-φόρ. Αυτός μας λείπει. Και όταν άπουσιάζει από την εθνική ομάδα το επιτελικό μυαλό, ο συνδετικός κρίκος, ο στρατηγός της επιθέσεως, γίνεται γρήγορα άνυληπητή ή έλλειψις άποτελεσματικότητας από την ομάδα. "Υπάρχει ο Τσολιάς του Πανιωνίου, αλλά δεν είναι πάντα σταθερός, έχει το ελάττωμα της διατακτικότητας, παρουσιάζει άδικαιολόγητες μειονεκτικότητες, ενώ είναι ένας αξιόλογος παίκτης με προσόντα. "Υπάρχει ο Πετσανάς του Παναθηναϊκού, άλλ' αυτός είναι ταχύς, όρμητικός, χωρίς όμως κρίση και εύκαμψία στη σκέψη. Είναι και ο Γιαλαμπίδης του 'Απόλλωνος, αλλά και αυτός δεν συγκεντρώνει προτερήματα παρά για όδηγός ομάδος συλλόγου α' κατηγορίας. Χρειάζεται λοιπόν έναν όδηγό της επιθέσεως! "Ο Έννος της Α.Ε.Κ. εύελικτος και όρμητικός, ο Πιλάτος, ο Βασιλείου του 'Αστέρος, ο Τσιοκάκης του Φωστήρος, και ο Κανάκης της Α.Ε.Κ. Καβάλλας θα δοκιμασθούν ως αναπληρωματικοί ή και ως τακτικοί παίκτες της 'Εθνικής. "Απ' όλους όμως τους κυνηγούς κανείς δεν έχει τα άπαραίτητα ήγετικά προσόντα ενός άσους του επιθετικού παιγνιδιού, ενός άποτελεσματικού «σέντερ-φόρ». Στην 'Ελλάδα δεν έχει φανή ακόμη. Μήπως πρέπει να κυττάσουμε και μεταξύ των όμογενών παικτών της Αιγύπτου; Οι κ.κ. Νικολαΐδης 'Απ., 'Ανδριανόπουλος Β. και Νεγρεπόντης Κ. έχουν το λόγο.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οι φωνές των πουλιών

Ξέρετε πόσα υλικά χρειάζονται για να γίνει μια φωλιά φάρων; "Ο 'Αμερικανός εντομολόγος Φερνέι είχε την ύπομνη να μετρήσει τα άκόλουθα υλικά στη φωλιά αυτού του πτηνού: 630 τρίχες άλογων, 1755 τρίχες άλλων ζώων, 195 γραμμάρια άγριας, 20 φύλλα διαφόρων φυτών και 35 γραμμάρια από μαλλί αρνιού.

"Η φωλιά, έξ άλλου, ενός μερμηγκιού με φτερά άπετελείτο από 2500 περίπου πτίλα φασιανού!

"Ενα άλλο πουλί που βρίσκεται σε μερικά νησιά του Ειρηνικού χτίζει τη φωλιά του με ίστους αραχνης και λεπτά άχυρα. Επίσης, ένα θαλασσοπούλι της 'Ιαπωνίας, φτιάχνει τη φωλιά του στην άκρη αποκρήμνου βράχου με άναριθμητά μικροσκοπικά όστρακα που τα κολλάει μεταξύ τους με μια είδική λάσπη.

Κατά το όκτορα Φέριελ όλα γενικά τα πουλιά εργάζονται πολλές βδομάδες και μήνες για να φτιάξουν τη φωλιά τους. Μαζεύουν πρώτα τα διάφορα υλικά ένα - ένα και κατόπιν αρχίζουν το χτίσιμο. "Ενα μόνον πουλί κάνει εξαίρεσι σ' αυτό τον κανόνα. Είναι το περίφημο «σαλαγκάν», που μοιάζει με το δικό μας χελιδόνι. Αυτό το πουλί φτιάχνει τη φωλιά του με το σάλιο του, που ξεραίνεται σιγά - σιγά, όταν έρχεται σ' έπαφή με τον άτμοσφαιρικό αέρα. Οι φωνές του «σαλαγκάν» θεωρούνται σαν έλεκτο έδεσμα από τους Κινέζους και τους 'Ινδούς.

Πέντε μυστικά της επιτυχίας

Το «φυλαχτό» του δικηγόρου κι' ή βραδεία άναπνοή

"Ανάμεσα στα προσόντα που πρέπει να έχει κανείς για να επιτύχει στη ζωή του, κατέχουν πρωτεύουσα θέση ή ψυχραιμία, ή αυτοπεποίθησις κι' ή άτοκυριαρχία, ένωμένες σ' ένα ένιαίο σύνολο. Πώς όμως μπορούμε να τις άποκτήσουμε; "Υπάρχουν γι' αυτό πέντε «μυστικά», προστά στον καθένα κι' άποτελεσματικότερα:

1) Σκέπτεσθε τους άλλους. "Όλοι μας άντιμετωπίζουμε στην καθημερινή ζωή μας καταστάσεις, που μας φέρνουν σε άμηχανία άν σκεπτόμεθα πολύ τον εαυτό μας. "Ας πάρουμε το παράδειγμα μιας νοικοκυράς, που τη βρίσκει ένας έπισκέπτης με μια παλιά ρόμπα του σπιτιού. Προσπαθεί να δικαιολογήσει γι' αυτό, λέγοντας και ξαναλέγοντας τα ίδια πράγματα, διαρβάνει μηχανικά τα μαλλιά της, σταυρώνει και ξεσταυρώνει τα πόδια της για να κρύψει τις πρόχειρες κάλτσες της... "Αν όμως μπορούσε να ξεσχίσει την εμφάνισή της και να σκεφθεί τον έπισκέπτη της, θάνοιωθε πολύ περισσότερη άνεσι.

"Ενας γνωστός 'Αμερικανός, παρ' όλα τα προσόντα του, σκάνταβε στο στάδιο του, γιατί έκνευριζόταν εύκολα κι' έχανε την ψυχραιμία του όταν υπερασπιζόταν τους πελάτες του στο δικαστήριο. Τέλος, αποφάσισε να βοηθήσει τον εαυτό του στο ν' άποκτήσει αυτοπεποίθησις και ψυχραιμία. Το πρώτο λοιπόν που έκανε, στο δικαστήριο, ήταν να συγκεντρώσει την προσοχή του στους άλλους. Μετρούσε π. χ. τις ρυτίδες του προσώπου του συνηγόρου του αντίδικου. "Η περιεργαζόταν τους λαίμοδες που φορούσαν οι ένορκοι (κι' έτσι τους κόλακε με συγχρόνως, γιατί έδειχνε προς ενδιαφερόταν γι' αυτούς). "Όταν έπρόκειτο ν' άγορεύσει, σκεπτόταν τον πελάτη του και διάφορους περίφημους δικηγόρους.

Το τρίτο αυτό «μυστικό» άπαιτεί κάποια έξασκησι, τα άποτελέσματα όμως άποζημιώνουν με το παραπάνω για το χρόνο που θα διαθέσει κανείς. 4) Μιλάτε άργά κι' άναπνέετε βαθεία. "Οι έξερεθισμένοι, οι θυμωμένοι, οι τρομαγμένοι άνθρωποι μιλούν βιαστικά κι' αναπνέουν ρηχά. "Αντίθετως, ή άργη όμιλία κι' ή βαδεία άναπνοή φέρνουν την ήρεμία, την ασφάλεια και την άτοκυριαρχία. "Όταν νοιώθετε να σας παρασύρουν βίαία συναισθήματα, άρχιστε ν' άναπνέετε μ' αυτό τον τρόπο, και θα όητε ότι θα καταπραυνόσθε.

5) Μιλάτε για τις στενοχώριες σας. Είναι μια ασφαλίστική δικλείς, που ελαφρώνει το πνεύμα και την ψυχή κι' έτσι δημιουργεί τις άπαραίτητες προϋποθέσεις για την ψυχραιμία και την άτοκυριαρχία. Φυσικά, πρέπει να διαλέγουμε γι' αυτές τις εκμυστηρεύσεις ένα πρόσωπο που να μας καταλαβαίνει.

Οι παντρεμένοι έχουν συνήθως μεγαλύτερη άτοκυριαρχία απ' τους άνυπαντρους, τους χήρους ή τους ζωντοχήρους. Κι' αυτό γιατί έχουν ένα σύμπροπο, στον οποίο μπορούν ν' άνοιξουν την καρδιά τους. Νά γιατί ό γάμος δεν πρέπει να στρεφίζεται άπλώς στη φυσική έλξη, αλλά στην άμοιβάτα κατανόηση και στην ψυχική προσαρμογή.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
και εις Θύκην, ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑΙ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

κούς λόγους που είχε μελετήσει προηγουμένως... Πάντως, ξεχάσατε τον εαυτό του, κι' αυτό του επέτρεπε να μένη ψυχραιμώδης και να λειτουργή ξεκάθαρα το μυαλό του.

2) 'Αγγίζετε ένα φυλαχτό. "Εκδόσεις μιας απ' τις μεγαλύτερες νεο-υορκέζικες εφημερίδες δεν είναι καθόλου προληπτικές. Κι' όμως, όταν πρόκειται για μια συνάντησι που πρόκειται ναχη μεγάλη επίδρασι στη δουλειά του, δεν ξεχνάει να βάλει μέσα στην τσέπη του το «φυλαχτό» του: Ένα χαρτάκι όπου έχει γράψει τις λέξεις: «Μείνε ψυχραιμώδης και χαμογέλα». "Ενώ κουβεντιάζει λοιπόν με το συν-ομιλητή του, το άγγίζει κρυφά κάπου - κάπου, κι' αυτή ή έπαφη τον βοηθεί να μείνη χαμογελάστος, να μνη έξερεθισθεί, και τελικά να κερδίσει την ύπο-θεσί του.

Καθένας λοιπόν μπορεί ναχη ένα τέτοιο «φυλαχτό», σαν ένα έμπιστο σύμβουλο που θα του ψιθυρίζει ενθαρρύνσεις.

Το «φυλαχτό» που χρησιμο-ποιεί ένας νεαρός δικηγόρος, είναι ένα συγχαρητήριο γράμμα κάποιου διασημού συνάδελφου του. Το έχει φωτογραφίσει, σε μικρό μέγεθος, έχει βάλει τη φωτογραφία σε μια θήκη από σπλητοφάν και την κρατάει μέσα στην τσέπη του, για να την άγγίξει και να ξεναθήσει την αυτοπεποίθησί του σε κάθε περι-πτώσι.

3) Σκέπτεσθε δυο φορές, προτού μιλή-σετε. "Εκείνος που παρα-σύρεται απ' το θυμό του και χάνει την ψυχραιμία του, λέει συχνά λόγια για τα όποια μετανοεί κατόπιν. "Ο φόβος, το μίσος, ή άγάπη, ο θυμός, ή έκπληξις καταστρέφουν πολλές φορές την άτοκυριαρχία και κάνουν τον άνθρωπο να γελοιο-ποιήται. Δεν διατρέχει όμως αυτό τον κίνδυνο, εκείνος που δεν άφήνει τη γλώσσα του να προτρέχει απ' τη σκέψη του.

Το τρίτο αυτό «μυστικό» άπαιτεί κάποια έξασκησι, τα άποτελέσματα όμως άποζημιώνουν με το παραπάνω για το χρόνο που θα διαθέσει κανείς.

4) Μιλάτε άργά κι' άναπνέετε βαθεία. "Οι έξερεθισμένοι, οι θυμωμένοι, οι τρομαγμένοι άνθρωποι μιλούν βιαστικά κι' αναπνέουν ρηχά. "Αντίθετως, ή άργη όμιλία κι' ή βαδεία άναπνοή φέρνουν την ήρεμία, την ασφάλεια και την άτοκυριαρχία. "Όταν νοιώθετε να σας παρασύρουν βίαία συναισθήματα, άρχιστε ν' άναπνέετε μ' αυτό τον τρόπο, και θα όητε ότι θα καταπραυνόσθε.

5) Μιλάτε για τις στενοχώριες σας. Είναι μια ασφαλίστική δικλείς, που ελαφρώνει το πνεύμα και την ψυχή κι' έτσι δημιουργεί τις άπαραίτητες προϋποθέσεις για την ψυχραιμία και την άτοκυριαρχία. Φυσικά, πρέπει να διαλέγουμε γι' αυτές τις εκμυστηρεύσεις ένα πρόσωπο που να μας καταλαβαίνει.

Οι παντρεμένοι έχουν συνήθως μεγαλύτερη άτοκυριαρχία απ' τους άνυπαντρους, τους χήρους ή τους ζωντοχήρους. Κι' αυτό γιατί έχουν ένα σύμπροπο, στον οποίο μπορούν ν' άνοιξουν την καρδιά τους. Νά γιατί ό γάμος δεν πρέπει να στρεφίζεται άπλώς στη φυσική έλξη, αλλά στην άμοιβάτα κατανόηση και στην ψυχική προσαρμογή.

Η 'Ιστορία των πνιγμένων

"Ο γέρο - θαλασσόλυκος άφισε το άδειανό ποτήρι του πάνω στο τραπέζι της ταβέρνας, γύρισε και μού χαμογέλασε, σαν να μου παλός του γνώριμος, κι' άρχισε να μού διηγείται - έτσι, χωρίς προοίμιο, σαν να συνέχιζε κάποια προηγούμενη όμιλία του:

—Ναί, κύριε, θα τους θυμάμαι ως που να πεθάνω... "Ηταν τόσο συγκινητικό να τους βλέπεις πεθαμένους, πλάι-πλάι! Αυτό έγινε μια νύχτα, κοντά στις ακτές της 'Ισπανίας. Τους έδιεκρινα, στο φώς του φεγγαριού, πολύ κοντά στο πλοίο... "Ηταν τόσο άμορφο ζευγάρι! "Εκείνη άκουπούσε τρυφερά το χέρι της στον ώμο του αγαπημένου της... "Ο θάνατος δεν τους είχε χωρίσει. Τό κύμα τους κυλούσε πλάι-πλάι.

"Ηταν κάτι φανταστικό, κάτι σαν όνειρο... "Επειτα το όραμα αυτό χάθηκε πίσω απ' το πλοίο. "Ενα σύννεφο σκέπασε το φεγγάρι και τη θαλάσσα... —Είπα στα καλά μεθυμέ- νος ο γέρο - Σκαρφέν, είπε κάποιος. "Αρχισε πάλι την ίστο- ρία των πνιγμένων!

Μά ο παλός θαλασσόλυκος, χωρίς να δώσει προσοχή, έξακολούθησε στο άτακτο μονόλο- γό του, βυθισμένος όλοτελα στις άναμνήσεις του:

—Πάνε έννια χρόνια από τότε... κι' όμως μού φαίνεται σαν ναταν χτες. "Ημουν τον

καιρό εκείνο ναύτης σε μία μεγάλη γολέτα. Μία νύχτα, μετά τη βάρδια μου, δεν μ' έπαίργε ύπνος. Ξανανέθηκα στο κατ- στρώμα κατά τα δημερώματα, κι' είδα τότε, μακριά πάνω στα κύματα, κάτι μαύρο που όλο και ζύγανε. Ξεχώρισα έπι- τέλους έναν άνθρωπο, γαντω- μένο σε μία μισοκαμένη σα- νίδα.

"Τον άνεβάσαμε στο πλοίο και τον συνεφέραμε με δυνατές έντρίβες. "Ηταν ένας 'Αγγλος, πολύ άσχημος... Μά φαινόταν τζέντλεμαν. "Ανέλαβα την πε- ριοποίησί του. Τη νύχτα, άρχισε να παραμιλάει και να λέη:

—"Η φωτιά!... "Η φωτιά!... Χάθηκε! Γλυτώστε με!...

"Ανοιξε ξαφνικά το μάτιό του, με κύτταξε σαν ήλιθιος και τραύλισε:

—"Πού είναι;... Πού είναι ή Μαργαρίτα, ό Στέφανος;... Μίλουσε λαχανιασμένα, σαν ναόλεσε έφιάλη:

—Τους χώρισε... "Αγαπού- σα τη Μαργαρίτα και μισούσε το Στέφανο... "Ησαν άρραβω- νιασμένοι. Μά, ενώ εκείνος έ- λειπε σε ταξίδι, μία γυναίκα πληρωμένη από μένα, παρου- σιάσθηκε στη Μαργαρίτα και της είπε πως ήταν παντρεμένη από ένα χρόνο με το Στέφα- νο... "Θριαμβεύσα μ' αυτό το ψέμμα. "Η Μαργαρίτα, άτελ- πισμένη, δέχθηκε να γίνει γυ- ναίκα μου και μ' άκολούθησε στην 'Ισπανία.

"Τρείς μήνες μετά το γάμο μας, συναντήσαμε μία μέρα τυχαίως στο δρόμο το Στέφα- νο... Μόλις πρόλαβα να τρα- βήξω τη Μαργαρίτα, ν' άπο- μακρυνθούμε γρήγορα, πριν έ- κείνος μας πλησιάση...

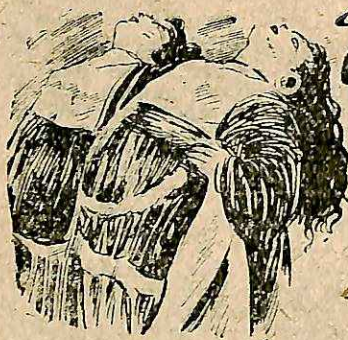
Στο σημείο αυτό της διηγή-

—Τραγουδάτε πολύ καιρό σ' αυτό το κέντρο;
—Δύο μήνες!
—Και... δεν έκλεισε ακόμα;

(Του 'Αρχέλαου)

Μία περίεργη
αρχαία έορτη

Ένας από τους πιο περίεργους χορούς που υπάρχουν στον κόσμο είναι ο χορός των μαλλιών. Διατηρείται ακόμη και σήμερα στην περιοχή του Σούφ, στην Αραβία, αλλά μόνο δυο φορές το χρόνο μπορεί να τον δε κανείς: στις αρχές της άνοιξης και του φθινοπώρου. Γιατί ο χορός των μαλλιών έχει ιερο χαρακτήρα και είναι η μόνη περίπτωση όπου οι νέες αυτές της περιοχής παρουσιάζονται μ' ακάλυπτο πρόσωπο.

Στις δύο αυτές εποχές άλλωστε γίνονται στο Σούφ «οί συμφωνίες γάμου», που παίρνουν ιερο και τελετουργικό χαρακτήρα.

Αλλ' ως έρθωμε στην τελετή του χορού των μαλλιών.

Την ώρισμένη ημέρα, ο «κούκιλ έλ έρς», ο τελετάρχης, όπως θα λέγαμε — διαλέγεται πάντα ανάμεσα στους ικανώτερους στη στιχηουργία — πηγαίνει σε μια πηγή και τη «δένει». Αυτό σημαίνει ότι έχει μέσα στη φαντασία του ένα σωρό στίχους με δύσκολες ρίμες. Κάθε χορεύτρια που πρόκειται να λάβη μέρος στην

Ο χορός των μαλλιών

τελετή είναι υποχρεωμένη να περάσει από κει και να δώσει στη στιγμή την απάντησή στο στίχο που θα της πη ο ποιητής. Αυτή η απάντησις πρέπει να είναι έμμετρη και να έχει την ίδια ρίμα. Είδεμ, δεν την αφήνουν να περάσει και γυρίζει στο στίχ της, ενώ το πλήθος που βρίσκεται ολόγυρα την αποδοκιμάζει με δυνατές κραυγές.

Οι χορεύτριες είναι συνήθως νέες, χήρες ή χωρισμένες. Στις παντρεμένες δεν επιτρέπεται να λάβουν μέρος στο χορό των μαλλιών.

Μόλις μία χορεύτρια περάσει την πηγή, την παίρνει μια γρηά, που είναι συνήθως συγγενής της και της δίνει τις τελευταίες συμβουλές για το χορό των μαλλιών.

Αυτός ο χορός γίνεται σε μια μεγάλη πλατεία. Ο «κούκιλ έλ έρς» κάθεται στη μέση. Ολόγυρά του, σχηματίζοντας κύκλο, στέκονται οι νέοι της φυλής, που επιθυμούν να παντρευτούν. Οι χήροι και οι χωρισμένοι φτιάχνουν ένα δεύτερο κύκλο και στέκονται ακίνητοι σαν γυάλματα.

Το σύνθημα της ενάρξεως της τελετής δίνει ο «κούκιλ έλ έρς» μ' έναν πρωτότυπο τρόπο: Βγάζει τα σανδάλια του και τα χτυπάει πάνω στην άμμο. Ο ι νεοί ολόγυρα τον μιμούνται αμέσως και αρχίζουν να τραγουδούν ένα γρήγορο σκοπό, συνοδευόμενοι τον με χτυπήματα των σανδάλιων τους πάνω στην άμμο.

Στο διάστημα αυτό οι

χορεύτριες — παραλ α ν ο υ ν στην πλατεία. Φορούν όλες πολυτελέστατα φορέματα, είναι στολισμένες με βαρύτιμα κοσμήματα κι έχουν κατεδασμένα τα μαλλιά τους από πίσω προς τα μπρος, έτσι που να σκεπάζεται ολόκληρο το πρόσωπό τους.

Επειτα σταματούν απέναντι στο χορό των νέων. Ένας — ένας απ' αυτούς σηκώνεται τότε από τη θέση του και πηγαίνει κοντά στον «κούκιλ έλ έρς». Όσο μένει σ' αυτή τη θέση γίνεται αυτός ο τελετάρχης. Αρχίζει τότε ένα τραγούδι, που πολλές φορές το αυτοσχεδιάζει εκείνη τη στιγμή. Οι άλλοι τον συνοδεύουν, χτυπώντας τα σανδάλια τους.

Την ίδια στιγμή αρχίζει ο χορός των μαλλιών. Οι χορεύτριες τινάζουν απότομα το κεφάλι τους και προσπαθούν ν' ακολουθήσουν με τα μαλλιά τους το ρυθμό του τραγουδιού.

Μην φανταστείτε πως αυτές οι κινήσεις είναι τυχαίες. Οι νέες του Σούφ, που έχουν διδαχθεί από τις μητέρες και τις μεγαλύτερες τους, έχουν καταπληκτική τέχνη σ' αυτό το χορό. Τα μαλλιά τους φτιάχνουν τα πιο περίεργα σχήματα. Τα βλέπεις να ξετυλίγονται στον αέρα σαν κορδέλλες κι άλλοτε σαν φείδια ή σαν γλώσσες φωτιάς...

Κάθε χορεύτρια αυτοσχεδιάζει και είναι σπάνιο να δεις δυο χορεύτριες να χορεύουν με τον ίδιο τρόπο. Ο νεος που τραγουδάει αλλάζει κάθε τόσο το σκοπό και βρίσκει χίλια δυο τεχνάσματα για να τις μεπιδέψη.

Όπως είναι εύλογο, οι κινήσεις των μαλλιών ξεσκεπάζουν τα πρόσωπα των χορευτριών. Στο τέλος του χορού, ο νέος που τραγουδάει διευθύνεται σε μια απ' αυτές και αδειάζει ένα μπουκαλάκι με έκλεκτο άρωμα πάνω στα μαλλιά της. Αυτό σημαίνει πως την διάλεξε για γυναίκα του. Μπορεί, όμως, να μην κάνει καμιά έκλογη και να πάη να ξανακαθήσει στη θέση του.

Επειτα έρχεται η σειρά ενός άλλου, κατόπιν ενός τρίτου κτλ. ώσπου να τελειώσουν όλοι.

Οι χήροι και οι χωρισμένοι δεν τραγουδούν, ούτε μιλούν. Στο τέλος του χορού, όμως, κάνουν κι' αυτοί την έκλογή τους.

Ο χορός των μαλλιών είναι εξαιρετικά κουραστικός για το κεφάλι και δεν είναι σπάνιο το θέαμα χορευτριών που ζαλίζονται και σωριάζονται αναίσθητες κάτω. Αναφέρονται ακόμα περιπτώσεις χορευτριών, που έπαθαν διασάλευσι του έγκεφάλου, εξ αιτίας των βιαίων κινήσεων, που ήταν υποχρεωμένες να κάνουν, για να παρακολουθούσαν το ρυθμό του τραγουδιού.

Στο τέλος της τελετής, ο «κούκιλ έλ έρς» συγκεντρώνει γύρω του τα ζευγάρια που σχηματίστηκαν και το πλήθος ολόγυρα τα έπαινε. Οι χορεύτριες αντίθετα, που έμειναν μόνες, τρέχουν να ξεφανισθούν, για ν' αποσύρουν τις αποδοκιμασίες του πλήθους.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Λέξεις προς όλες τις κατευθύνσεις

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1. ΜΩΛΟΣ. 2. ΧΗΡΟΣ. 3. ΜΕΛΟΣ. 4. ΛΕΡΟΣ. 5. ΤΥΡΟΣ. 6. ΚΟΡΑΣ. 7. ΧΩΡΙΣ. 8. ΜΕΡΙΣ. 9. ΚΕΡΙΑ. 10. ΠΑΛΙΝ. 11. ΠΟΡΟΣ. 12. ΒΕΡΟΣ. 13. ΧΑΡΙΣ. 14. ΠΑΣΑΣ. 15. ΒΑΔΗΝ. 16. ΦΑΝΟΣ. 17. ΛΕΙΟΝ. 18. ΠΕΡΟΥ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1. ΜΕΙΟΝ. 2. ΧΩΡΟΣ. 3. ΜΗΛΟΝ. 4. ΛΕΡΟΥ. 5. ΤΕΛΟΣ. 6. ΚΥΡΟΣ. 7. ΧΟΡΟΣ. 8. ΜΠΡΟΣ. 9. ΚΕΡΑΣ. 10. ΠΕΡΙΕ. 11. ΠΑΡΙΣ. 12. ΒΟΛΙΣ. 13. ΧΕΡΙΑ. 14. ΠΑΡΟΝ. 15. ΒΑΡΟΣ. 16. ΦΑΣΙΣ. 17. ΛΑΔΑΣ. 18. ΠΕΝΗΣ.

Τα τραίνα

Το πρώτο τραίνο έχει ταχύτητα Χ και το δεύτερο Χ + 10. Όταν το δεύτερο τρέξει επί 4 ώρες (240 λεπτά) και το πρώτο επί 4 ώρ. 48' (288 λεπτά), έχουν διανύσει το ίδιο διάστημα: Συνεπώς, έχουμε την εξίσωση: $288 \times X = 240 (X + 10)$. Κι' απ' αυτήν βρίσκουμε ότι η ταχύτης Χ του ενός τραίνου είναι 50 χιλιόμετρα την ώρα, του δε άλλου είναι 60.

Τα κολλημένα ποτήρια

Αρκεί να ρίξετε λίγο πάγο μέσα στο εσωτερικό ποτήρι και να χυσετε ζεστό νερό έξω απ' το εξωτερικό. Έτσι, διαστέλλεται το εξωτερικό, συστέλλεται το εσωτερικό κι' αποχωρίζονται μεταξύ τους.

Διαιρέσεις με ψηφία

Δεν είναι δύσκολο να βρείτε ότι τα ψηφία Β. Δ. Ζ και Θ αντιπροσωπεύουν τους αριθμούς 2, 4, 6 και 8. Συνεπώς, το Γ θα ήταν 3 και το Η 7.

Μαχητική εικών χωρίς εικών
Το καπέλλο (Μαρί ΚΑ, ΠΕΛΟπίδα)
Τι το κοινό;

1. Είναι μάχες του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. 2. Βρίσκονται στη Νότιο Αμερική. 3. Είναι όλοι Σκανδιναβοί.

Όλα τα σπέρ

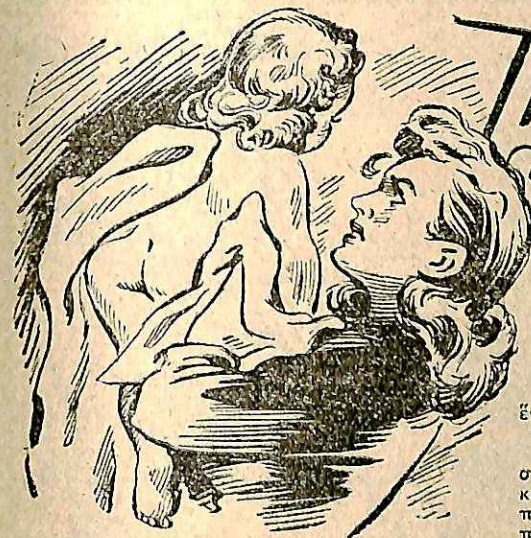
Τα σπέρ στα οποία επιδίδεται ο κύριος με το σμόκιν είναι: 1. Σκι. 2. Έλκυθρο. 3. Ίππασία. 4. Βενζινακός. 5. Πατινάς. 6. Ποδήλατο. 7. Μοτοσυκλέτα. 8. Αυτοκίνητο και 9. Μπόμπ-σλάι (είδος έλκυθρου για τρία ή τέσσερα άτομα που αποτελεί επίσημο αγώνισμα).

Η λύσις του 220ου σταυρολέξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΣΑΠΙΑ — ΕΝΑΣ — ΟΛΑ. 2. ΠΛΑΚΕ — ΠΑΝΤΑ — ΑΣΑΝ. 3. ΑΡΑΙ — ΑΙΤΙΟΚΡΑΤΙΑ. 4. ΣΕΡ — ΜΑΣ — ΜΟΡΙΟΝ. 5. ΙΟΣ — ΤΕΛΗ — ΗΗ — ΑΝΑ. 6. ΟΣΣΑ — ΑΝ. 7. ΟΣΑ — ΜΙΑ — ΔΕΣ. 8. ΝΙΚΑΙ — ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. 9. ΤΟΤΟΣ — ΚΗΤΟΣ — ΦΑΝΟΣ. 10. ΙΣΟΠΕΔΩΣΙΣ — ΑΝΑΜΑ. 11. ΣΑΣ — ΑΜΑ — ΣΟΥ. 12. ΟΝ — ΧΑΠΙ. 13. ΡΕΝ — ΟΣ — ΛΕΓΩ. 14. ΑΝΟΣΤΑ — ΑΛΟ — ΡΣΤ. 15. ΠΕΡΙΣΧΟΜΕΝΑ — ΜΩΜΟΣ. 16. ΙΑΜΑ — ΤΥΠΟΙ — ΑΤΟΠΑ. 17. ΑΙΑ — ΣΑΣΑ — ΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΣΠΑ — ΟΝΤΙ — ΑΡΑΠΙΑ. 2. ΑΛΩΣ — ΟΣΙΟΣ — ΕΝΕΑΙ. 3. ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ — ΝΟΡΜΑ. 4. ΙΚΑΡΟΣ — ΑΟΠ — ΣΙΑ. 5. ΛΕΙ — ΣΑ — ΙΣΣΣ — ΟΤΕ. 6. ΔΑ — ΣΑΧΤ. 7. ΤΑΜ — ΚΩΣ — ΟΥΣ. 8. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ — ΛΑΜΠΑ. 9. ΝΑΤΑΛ — ΑΙΤΙΑ — ΕΛΕΟΣ. 10. ΑΝΙΣΗ — ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ. 11. ΣΤΟ — ΔΑΣ — ΑΝΠ. 12. ΑΚΜΗ — ΕΙ. 14. ΡΟΗ — ΣΟΦΑ — ΧΑ — ΜΑΤ. 14. ΔΑΡ — ΣΑΝ — ΑΤΡΩΤΑ. 15. ΟΣΤΙΑ — ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ. 16. ΛΑΪΟΝ — ΝΟΜΟΙ — ΤΟΠΙ. 17. ΑΝΑΝΑΣ — Η — ΣΑΥ — ΣΑΣ.

Αναστάσιμες χαρές

— Γιατί κλαίς, μικρούλα μου; ρώτησε ένας ψηλός και καλοντυμένος κύριος, με λιακαμένο πρόσωπο, ένα κοριτσάκι ως δέκα χρονών που καθόταν στα σκαλοπάτια ενός κλειστού μαγαζιού, κοντά στη στάση του τράμ, στο τέρμα Αμπελοκήπων.

Το κοριτσάκι κρατούσε στα μελανισμένα χέρια του, από το τσουχτερό κρύο του ανοιξιάτικου βροχερού απομεσημεριού, ένα δεματάκι τυλιγμένο σ' εφημερίδα.

Ο άγνωστος κύριος έσκυψε τρυφερά πάνω του. Το κοριτσάκι τον κύτταξε φοβισμένα.

— Γιατί κλαίς; Ξαναρώτησε. Τι έχεις; — Τίποτα, κύριε... τραύλισε η μικρή και τα γαλανά ματάκια της, στεγνώθηκαν στα δικά του που της χαμογέλουσαν με καλωσύνη. Δεν έχω τίποτα... Έχασα το δρόμο μου και δεν ξέρω να πάω στη μαμά μου... είπε η μικρή κλαίοντας και πάλι.

Ο κύριος ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται από συμπόνοια. Κάθισε κι' αυτός δίπλα στο κοριτσάκι κι' άρχισε να το ρωτάει μ' ενδιαφέρον:

— Που είναι η μαμά σου; — Στο νοσοκομείο, κύριε... το λένε «Σωτηρία»...

— Γιατί δεν πιάς με το μπαμπά σου; — Δεν έχω μπαμπά... δεν έχω κανένα... Μόνο τη μαμά μου... που είναι άρρωστη...

— Που μένεις; — Με τη νονά μου... μα δεν το ξέρει πώς έχω έφυγα κρυφά για να πάω στη μαμά μου... Ξέρετε... ήθελα να της πω αυτό το κόκκινο αυγό που έχει μέσα πολλές καραμέλλες... όλες... σαν κόκκινα αυγουλάκια... θα χαρή πολύ η μαμά μου και θα γίνει καλά...

Ο κύριος, χωρίς να διακόψει τη μικρούλα που προσπαθούσε να πη τον καύμό της, πήρε στα χέρια του, το δεματάκι της και το ξετύλιξε. Ήταν ένα παλιό κατακόκκινο ατλαζένιο αυγό.

— Ποιος σου τόδωσε; τη ρώτησε με συγκίνηση.

— Κανείς... Είναι της μαμάς... Το είχε πάντα κρυμμένο σ' ένα συρτάρι και κάθε Πάσχα το γέμιζε με αυγουλάκια καραμέλλες και μου τόνιζε να παίζω... Ύστερα πάλι... το έκοβε για να μην το χάσω...

— Και τώρα θέλεις να της το πιάς να παίξει κι' εκείνη;

Η μικρούλα κούνησε το κεφαλάκι της, σφίγγοντας τα χειλάκια της για να μην κλάψη.

— Θα σε πάω εγώ στη μαμά σου... Έλα... μην κλαίς τώρα, γιατί θα τη στενοχωρήσεις άμα δη τα ματάκια σου βουρκώσουν... Πας σε λένε;

— Πετρούλα.

— Έλα, λοιπόν, Πετρούλα... Πάμε να

Πονεμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

δώσης το δώρο σου στη μαμά σου.

Την πήρε από το χέρι και μπήκαν πρώτα σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Αγόρασε ένα τσουρέκι, στολισμένο με κόκκινο αυγό, μερικά κόκκινα αυγά, κι' από ένα μαγαζάκι της γειτονιάς δυο λευκά κεράια, με χρωματιστές κορδελλίτσες. Από μια κοπέλα που περνούσε πήρε ένα μπουκατάκι μενεζέδες. Έπειτα μπήκαν σ' ένα ταξί.

Σ' όλο το δρόμο ως που να φτάσουν στο Σανατόριο δε μίλησαν καθόλου. Ο κύριος που συνόδευε την Πετρούλα είχε αποτραβηχτεί στη γωνία του αυτοκινήτου προσπαθώντας να ξεδιανύει τις σκέψεις του. Η καρδιά του σφίγγόταν και τα μηλίγγια του βούζιαν. Έτσι, καθώς το αυτοκίνητο συνέχιζε το δρόμο του, οι λογιμοί του τον ξανάφεραν δυο χρόνια πίσω σ' ένα παραθαλάσσιο σπιτάκι της Κέρκυρας.

Με τη φαντασία του ξαναβλέπει τώρα τη γυναίκα του μ' ένα κοριτσάκι όχτω χρονών κι' ο νους του τον φέρνει απότομα στην άλλη γυναίκα, σ' εκείνη που τον σαγήνευσε και τον έκανε να παρατήσει άσπλαχνα την οικογένειά του, για την περιπέτεια μιας καινούργιας αγάπης.

Ναί, ο Πίπης Περάνης ήταν ένας από τους λίγους έπιστημονες της Κέρκυρας, με πολλά εισοδήματα και με στραμένη δουλειά στην κοινή κλινική που τότε δέχονταν τους άρρωστους του. Δυο χρόνια τώρα τον έχει χάσει το σπίτι του, αλλά κι' αυτός έχασε τα πάντα: τη γυναίκα του, το παιδί του, αλλά και τη γυναίκα εκείνη που του κατέστρεψε τη ζωή.

Ήταν Μελέτη Πέμπτη και κει που σκεπτόταν πως άλλη μια χρονιά θα περνούσε το Πάσχα μονάχος κι' έρημος, εκεί που περπατούσε αψηχημένος, άσκητος, είδε το κοριτσάκι να κλαίει. Σπαρτάρησε η καρδιά του: Γιατί ξαφνικά θυμήθηκε την Άν-

— Καί σεις... κλαίτε;... Λυπόσαστε τη μαμά μου που είναι άρρωστη;

Ο Πίπης χαμογέλασε. Αφήνει τα πράγματα που κρατά στο κρεβάτι της άρρωστης. Έπειτα, γυρίζοντας στη μικρή, της λέει με το ίδιο πάντα μεγαλοχολό χαμόγελο:

— Η μαμά σου, χρυσό μου, θα γίνει γρήγορα καλά... Μου το είπε ο γιατρός... Θα γίνει καλά, γιατί σ' αγαπάει. Ένοια σου θα γυρίσετε ξανά στο σπίτι σας... Ξέρετε;... Έχω κι' εγώ ένα κοριτσάκι... είναι σαν και σενα. Θα με περιμένει να του πω τη λαμπάδα του για την Αναστάσι, μια λαμπάδα λευκή με κορδελλίτσες, σαν τη δική σου. Γι' αυτό κλαίω, μικρούλα μου...

Ο Πίπης Περάνης εύχθηκε στη χλωμή μητέρα «καλό Πάσχα» και υποσχέθηκε να πάη το κοριτσάκι της στο σπίτι της νονάς του.

Έφυγαν. Έφυγαν γρήγορα, πάλι με ταξί, γιατί ο Πέφνης βιάζονταν να κλείση μια θέση για την Πάτρα, κι' από κει να πάη, στην Κέρκυρα.

Βιαζότανε να προφτάση. Να ξαναδώσει την Αναστάσιμη χαρά στη γυναίκα του, στο θλιμμένο από χρόνια σπιτάκι του!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Γιατί δεν έκανε παιδιά

Τα ελληνικά δικαστήρια εξέδωκαν πρό ημερών μια περίεργη απόφαση διαζυγίου. Επρόκειτο για έναν Ιταλό, που είχε παντρευτεί το 1937 μια Όλλανδη. Από το γάμο τους δεν αποχτήσαν παιδιά. Ο σύζυγος, δυσανεκτικός στον γάμο, κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας τη διάλυσι του γάμου του. Οι πρώτες πέντε αιτήσεις του απερρίφθησαν. Αλλά, τελευταία, το ανώτατο δικαστήριο της Χάγης έδικαίωσε τον Ιταλό. Στην απόφασή του αναφέρονται τα εξής: «Σκοπός του γάμου και ήθικη δικαιοσύνη του είναι η δημιουργία απογόνων. Το δημόσιο αίσθημα δεν μπορεί, λοιπόν, να θιγεί από τη διάλυσι ενός στειρού γάμου».

Η έν λόγω απόφασις είναι πρωτοφανής στα δικαστικά χρονικά.

ΕΔΙ

Όσοι ξέρουν...

πίνουν μόνον

ΟΥΖΟ

Π. Πιθοπούλου
Σοφοκλέους 68 τηλ. 51106

ΠΡΩΤΗ χρονιά που θα περνούσε φωχικό Πάσχα ο Μωρίς. Δύσκολα χρόνια!...
Ήταν Μεγάλη Παρασκευή κι' ούτε τα έξοδα της ημέρας δεν είχε βγάλει ακόμα.

Την ώρα εκείνη ήρθε και στάθηκε πλάι στο δικό του αυτοκίνητο ένας άλλος φουκαράς σωφέρ και τόν ρώτησε πώς πάνε οι δουλειές.

— Κεσάτια, φίλε μου, απάντησε ο Μωρίς. Κι' έχω κι' άρρωστο στο σπίτι.

— Ποιος δεν μπορεί;
— Η γυναίκα μου. Ότι είχα και δεν είχα τδωσα στα φάρμακα. Άν δεν δουλέψω δεν θα ψανίσω για το Πάσχα και δεν συλλογιέμαι άλλον από τα παιδιά...

Εκείνη τη στιγμή είχε τελειώσει η ακολουθία της Μεγάλης Παρασκευής κι' ο δρόμος γέμισε κόσμο.

Ο μπάμπας Μωρίς στάθηκε τυχερός. Σε λίγο ξεκίνησε με κάτι επιβάτες. Έτσι βγήκαν με το παραπάνω τα έξοδα. Έπειτα ανήσυχος έτρεξε να προλάβει το γιατρό στο σπίτι του.

Το Πάσχα τον Φτωχόν

Πασχαλινό διήγημα

Μόλις έφτασε ρώτησε το μεγαλύτερο κοριτσάκι του:

— Τι είπε ο γιατρός;
— Είπε μέσα πατέρα, και περιμένει να σου μιλήσει.

Ο Μωρίς μπήκε στο δωμάτιο, με θάρρος.

— Δεν θα σου κρύψω τίποτε μπάμπας Μωρίς, του είπε ο γιατρός. Η γυναίκα σου θέλει έξοχη και υπερσυστισμό.

Ο Μωρίς άκουσε την καταδίκη κι' έσκυψε το κεφάλι σκεπτικός.

Ο γιατρός έφυγε κι' ο φτωχός σωφέρ καθόταν ακόμα στην ίδια θέσι άμυλητος. Μαύρο Πάσχα! Σάν να μην έφτανε η φτώχεια, ήρθε τώρα κι' η αρρώστεια.

Ξαφνικά τα δυο μικρά του παιδιά που έπαιζαν ξέγνοιαστα με το αυτοκίνητο του πατέρα τους, μπήκαν μέσα στην κάμαρα, φωνάζοντας:

— Πατέρα!... Πατέρα!... Κύττα τι βρήκαμε μέσα στ' αυτοκίνητο!...

Ο μπάμπας Μωρίς άρπαξε από τα χέρια των παιδιών του ένα πορτοφόλι γεμάτο χρήματα. Ήταν μια στίβα από χαρτονομίσματα, δόκλιχη περιουσία...

Να πώς θα γινόταν η γυναίκα του καλά, να πώς θα την πήγαινε στην έξοχη να της κάνει υπερσυστισμό.

Η φαντασία του φούντωσε κι' δραματίσθηκε ένα χαρούμενο Πάσχα. Θ' αγόραζε σοκολατένια αυγά, γλυκά, ρουχαλάκια των παιδιών του. Να που ο καλός Θεός τον είχε λυτρήσει. Δεν αφήνει κανέναν να χαθεί. Μά και που λογάριάζε δλ' αυτά, μια σκέψη τον έκανε να τιαχτεί.

— Ο Θεός; μουρμούρισε. Ο Θεός

λοιπόν θέλει να γίνω κλέφτης!

Έπιασε το κεφάλι του, στηρίχτηκε στην πόρτα για να μην πέση και φώναξε στο μεγάλο του γιο:

— Ζάκ, τρέξε στο αστυνομικό τμήμα και δώσε αυτό το πορτοφόλι. Πες ότι το βρήκα μέσα στο ταξί. Θάνε ένας

— Χριστός Άνέστη, αγάπη μου!... φώναξε στη γυναίκα του ο Μωρίς...

κυρίου που τον πήγα στην οδό Ριβολί 16. Τρέξε, και το νού σου μην το χάσης!...

Ο Μωρίς έπεσε σε μία καρέκλα. Δεν είχε τη δύναμη να πάη να δη την άρρωστη. Όλα τα όνειρα που είχε κάνει γι' αυτήν είχαν γκρεμιστεί σε μια στιγμή.

Πέρασε μια νύχτα τραγική. Ένας επιβάτης τον ξύπνησε. Είχε δη πώς τον είχε αρπάξει η γυναίκα του απ' το λαιμό και του φώναζε:

— Κακούργε, τί σουάνα και μ' αφήνεις να πεθάνω;

Κόντευε μεσημέρι, όταν ο Μωρίς αποφάσισε να ξεκινήσει για την πιάτσα.

Σε λίγο μπήκε μέσα το αγόρι του, που είχε τελειώσει το πλύσιμο του αυτοκινήτου, συνοδεύοντας έναν κύριο.

— Σεις είσθε ο σωφέρ που με πήγατε χθές στην οδό Ριβολί; ρώτησε ο άπισκός.

Ο Μωρίς ψιθύρισε άμέσως ασυστημένα:

— Μήπως ζητάτε το πορτοφόλι σας;... Το παρέδωσα άμέσως στο τμήμα.

— Ναί, καλέ μου άνθρωπε, το πήρα άθικτο. Μά ήρθα να σ' ευχαριστήσω για το καλό που μουάκανες και να σου πω ότι μ' έσωσες από την αυτοκτονία, γιατί τα χρήματα αυτά δεν ήταν δικά μου. Άνήκουν στο νοσοκομείο που διευθύνω και έπρεπε σήμερα να τα παραδώσω. Μ' έσωσες. Τι μπορώ να κάνω για σένα;

Ο Μωρίς τα είχε χαμένα. Μέσες άκρες κατάλαβε απ' όσα του είπε ο ξένος κύριος. Το μόνο που συγκράτησε στο μυαλό του ήταν η λέξις «νοσοκομείο».

— Είστε γιατρός, κύριε; ρώτησε.

— Όχι, καλέ μου άνθρωπε. Άλλά, γιατί ρωτάς;

— Γιατί έχω τη γυναίκα μου άρρωστη βαρειά κι' ο γιατρός μου είπε πώς για να σωθί πρέπει να την πάω έξοχη και να της κάνω υπερσυστισμό...

Ο ξένος δεν είπε λέξι, μόνο έβγαλε απ' το πορτοφόλι του μερικά χαρτονομίσματα και τα έδωσε στο Μωρίς.

— Δικά μου δλ' αυτά; ρώτησε εκείνος έκπληκτος.

— Δικά σου κι' η γυναίκα σου θα γίνη καλά. Το απόγευμα θάρη το φορέο να την πάμε στο νοσοκομείο, όπου θάχ η τι της χρειάζεται. Θα την μεταφέρουμε μάλιστα με το δικό σου αυτοκίνητο.

Ο Μωρίς άρπαξε τα χέρια του ξένου κυρίου κι' άρχισε να τα φιλά σαν τρελλός.

Την ίδια στιγμή σήμαιναν χαρούμενα οι καμπάνες την πρώτη Άνάστασι, ενώ ο φτωχός σωφέρ κάνοντας το σταυρό του, ψιθύρισε:

— Μεγάλο το όνομα σου, Κύριε!... Δεν αφήνεις κανέναν να χαθεί σ' αυτόν τον κόσμο!...

Μπήκε ύστερα στην κάμαρα όπου βρισκόταν η γυναίκα του, την άγκάλιασε τρυφερά και την φίλησε, ξεφωνίζοντας χαρούμενος:

— Χριστός Άνέστη, αγάπη μου!... Θα γίνης καλά. Χριστός Άνέστη!...

ZAN KERY

Πώς στέλιζαν τις καμπάνες

Παλαιότερα, σε πολλά μέρη της Ευρώπης, το Πάσχα ήταν επίσης μεγάλη γιορτή και για τις καμπάνες των εκκλησιών, που, την ημέρα αυτή, τις στέλιζαν με χρυσόφανα υφάσματα και λουλούδια. Παρόμοια «άμφια» για τις καμπάνες σώζονται ακόμη στην Παναγία των Παρισίων και τη μητρόπολη της Κολωνίας.

Προφυλάξτε Τ' ΑΥΤΙΑ ΣΑΣ!

Οι κίνδυνοι της μολύνσεως
απ' το νερό

Όχετε προσέξει βεβαίως τί κάνουν τα άλογα, όταν συμβή να στέκονται στη βροχή. Κατεβάζουν και διπλώνουν τ' αυτιά τους, για να μην εισχωρήσει ούτε μια σταγόνα νερού στο εσωτερικό τους. Γιατί το ενστικτο τ' απρόχνη να λάβουν μια προφύλαξι, για την οποία αδιαφορούν οι περισσότεροι άνθρωποι.

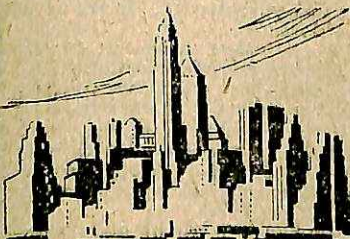
Πραγματικά, είναι επικίνδυνο το να εισχωρή νερό μέσα στ' αυτί. Η φύσις το αποφεύγει με κάθε τρόπο, στα πλάσματα της που περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους, στο ύγρο στοιχείο. Οι φώκες, οι φάλαινες κι' άλλα θαλάσσια ζώα έχουν αποτελεσματικά μέσα που εμποδίζουν το νερό να μπη στ' αυτιά τους. Άλλά το ανθρώπινο σώμα υστερεί απ' αυτής της απόψεως, γιατί ο άνθρωπος είναι ζώον χερσαίον.

Άκόμη και το πλύσιμο των αυτιών του, που του έχει επιβάλει ο πολιτισμός, ξεφεύγει κάπως απ' το πρόγραμμα της Φύσεως. Φυσιολογικά, η κίτρινη έκκρισις των αυτιών συσπειρώνεται σε μικρά βολαράκια, που ξεραίνονται, ξεκολλούν και πέφτουν έξω την ώρα του ύπνου. Μ' αυτό τον τρόπο, τ' αυτιά καθαρίζονται μόνο τους.

Αν όμως βρέχεται συχνά με νερό ή κίτρινη έκκρισις, σχηματίζει μια πηχτή μάζα, που συγκεντρώνεται και βουλώνει σιγά - σιγά τον ακουστικό πόρο, έτσι που χρειάζεται πολλές φορές να επέμβη ο γιατρός, για να τον ξεβουλώσει και ν' αποκαταστήσει την ελαττωμένη άκοη.

Με την **TWA**
δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ
8 πτήσεις εβδομ. 31 ώραι

Ταχεία τετρακίνητηρία αεροπλάνων, με πεπειραμένα Αμερικανικά πληρώματα. Δωρεάν γεύματα, πρόθυμος εξυπηρέτησις κατά την πτήσιν.

ΕΛΒΕΤΙΑΝ

5 πτήσεις εβδομαδ. 6.15 ώραι

ΙΤΑΛΙΑΝ

8. πτήσεις εβδομαδ. 3.10 ώραι

Αντιπροκρίσεις με όλες τας μεγάλας πόλεις του κόσμου. Πληρωμαί και εξασφάλις θέσεων: **Θέσινος 4, Τηλ. 20-661 26-125** και εις όλα τα γραφεία Ταξιδίων.

TWA

TRANS WORLD AIRLINE
Η.Π.Α., ΕΥΡΩΠΗ, ΑΦΡΙΚΗ, ΑΣΙΑ

Μ' αυτό δεν έννοούμε ότι δεν πρέπει να πλένουμε κανείς τ' αυτιά του. Άλλά το πλύσιμο πρέπει να περιορίζεται μόνο στο εξωτερικό μέρος τους και να συνοδεύεται από σκούπισμα της εισόδου του ακουστικού πόρου μ' ένα στεγνό βαμβακάκι (κι' αυτό ακόμη το σκούπισμα απαιτεί προσοχή, γιατί πολλές φορές προκαλεί μικρά ξεγδαρμάτα, μολύνσεις και σπειρακία).

Ένας άλλος τρόπος εισόδου νερού στ' αυτιά είναι με το κολύμπι και τις βουτιές (ιδιαίως εκείνες που γίνονται από ψηλά). Αξίζει ν' ασχοληθούμε ιδιαίτέρως μ' αυτόν, εφόσον πλησιάζει η εποχή των θαλασσιών λουτρών.

Είναι, βεβαίως, άριστο σπορ το κολύμπι. Όταν όμως δεν φροντίσει ο κολυμβητής να προφύλαξη τ' αυτιά του, διατρέχει σοβαρό κίνδυνο ή άκοη του, κάποτε δε κι' η ζωή του! Μπαίνοντας με όρμη το νερό στον ακουστικό πόρο, χτυπάει πάνω στη λεπτή μεμβράνη του τυμπάνου, που φράζει την εσωτερική άκοη του. Στους περισσότερους λοιπόν ανθρώπους, ο επανειλημμένος αυτός μηχανικός έρεθισμός προκαλεί σιγα - σιγα μια χρόνια βλάβη του ευαίσθητου τυμπάνου. Έτσι εξηγείται γιατί οι πιο πολλοί επαγγελματίαι κολυμβηταί γίνονται βαρηκοοί.

Άλλά ο κίνδυνος δεν είναι μόνον αυτός. Συνήθως, το νερό του μπάνιου δεν είναι τελείως καθαρό — εκτός αν πρόκειται για ποτάμια που δεν έχουν μολυνθί από κατοικημένα κέντρα, ή για θάλασσα όπου δεν εκβάλλουν ύπονομοι. Τα μικρόβια του λοιπόν βρίσκουν ευνοϊκό έδαφος αναπτύξεως στο ήδη ερεθισμένο τυμπανο. Καί, με τη συνεργασία άλλων μικροβίων που υπάρχουν πάντοτε φυσιολογικά μέσα στ' αυτί, επωφελεύονται απ' το γεγονός ότι η προστατευτική κίτρινη έκκρισις έχει μισοδιαλυθί απ' το νερό, και προκαλούν τοπικές μολύνσεις.

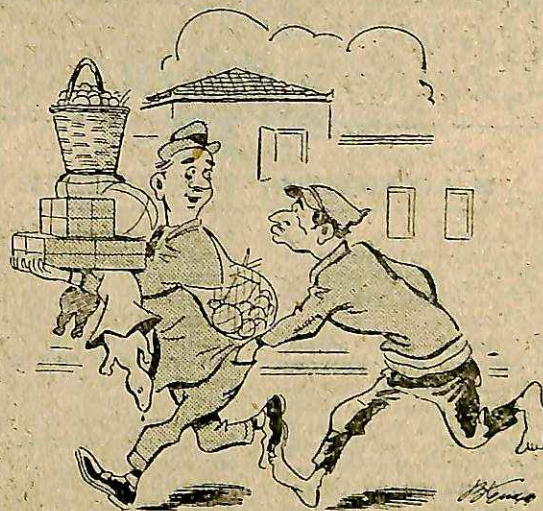
Αρχίζουμε τότε να πανούμε — κι' ο πόνος του αυτιού είναι ένας απ' τους πιο άφορητους, έτσι που τον νοιώθουμε στο εσωτερικό του κεφαλιού. Προσπαθούμε να βγάλουμε το νερό μέσα απ' τ' αυτί μας, γερνοντας και κουνώντας καταλλήλως το κεφάλι μας. Είναι όμως πια άργά, γιατί έχει φέρε τα δυσάρεστα αποτελέσματά του.

Τον λόγον έχει τότε ο γιατρός. Εύτυχώς, υπάρχει ένα φάρμακο, που χρησιμοποιείται σε έσταλάξεις μέσα στ' αυτί κι' εξαφανίζει τον πόνο.

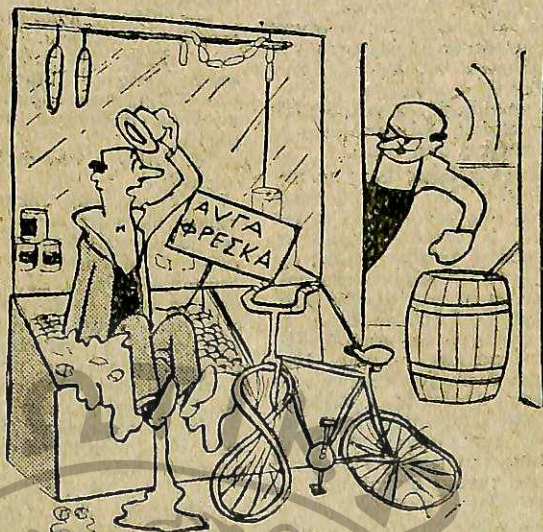
Στις περισσότερες περιπτώσεις, ο οργανισμός κατανικά τη μόλυνσι και τα πράγματα τελειώνουν ως εκεί. Κάποτε όμως, σχηματίζεται πύον πίσω απ' το τυμπανον, που πρέπει πια να το τρυπήσει ο γιατρός για να καθαρίσει το εσωτερικό του αυτιού.

Άκόμη σοβαρότερη επιπλοκή είναι η μαστοειδίτις. Το μαστοειδές όστον, το κόκκαλο δηλαδή που βρίσκεται στο βάθος του αυτιού, είναι γεμάτο από μικρές κοιλότητες, όπου μπορεί να εισχωρήσει το πύον. Έπειδή όμως δεν μπορεί πια να βγί από κεί, αρχίζει να διαλύη το κόκκαλο, κι' ο άρρωστος έχει δυσάτους πόνους, πυρετό και πρήξιμο. Άν παραμελήσει την κατάστασι αυτή, μπορεί να κινδυνέψη ακόμη κι' η ζωή του.

Για να προφυλασσωνται λοιπόν απ' αυτούς τους κινδύνους, οι κολυμβηταί πρέπει να βουλώνουν τ' αυτιά τους. Υπάρχουν ειδικά πάματα γι' αυτό το σκοπό. Άκόμη καλύτερο όμως είναι ένα βαμβακάκι, αλειμμένο καλά με βαζελίνη και σφιγμένο μέσα στον ακουστικό πόρο. Το δυσάρεστο είναι ότι, με το στεγνό αυτό βουλήμα, ο κολυμβητής δεν άκουει πια καθόλου, και γι' αυτό εκνευρίζεται πολλές φορές και πετάει το βαμβάκι.

— Άδικα ψάχνεις για πορτοφόλι, λεβέντη μου! Δεν βλέπεις πώς έρχομαι απ' την Άγορά; (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Καλό Πάσχα!...

— Και για να βεβαιωθούμε πώς δεν κρύβετε τίποτα επάνω σας, θα σας ψάξωμε ο καθένας με τη σειρά του!...

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

Οι τρεις άντρες, πολιορκημένοι μέσα στο μικρό κινεζικό ναό, δεν θα μπορούσαν ν' ανθίσουν για πολλή ώρα ακόμα...

Οι σωροί από πέτρες, που έφραζαν την μισοκατεστραμμένη πόρτα, εμπόδιζαν τις κόκκινες λάμπες του δειλινού να φωτίσουν το έσωτερικό της παγάδας. Τα μάτια των πολιορκημένων δεν κατόρθωναν να διακρίνουν ανάμεσα απ' τις ραγισμένες τών τοίχων, παρά μονάχα τα νερά του ποταμού που κυλούσαν σε απόσταση μερικώς μέτρων.

Πίσω απ' τα ύψωματα της όχθης ήταν κρυμμένοι οι Κινέζοι επαναστάτες. Ο Μάξουελ κι' ο Μπήρου, ένας μηχανικός κι' ένας δικηγόρος, στέκονταν ακίνητοι σε μια γωνιά του ναού. Στην επάνωτη γωνία, ο τρίτος πολιορκημένος, ο νεαρός Ιεραπόστολος Σάμουελ, έμενε βυθισμένος στη σκέψη.

Ξαφνικά όμως ένας πυροβολισμός που ακούστηκε κοντά του τον έκανε να τινάξει, ν' ανοίξει τα μάτια του και ν' αναζητήσει το όπλο του. Κρατώντας το μάτι του σε μια σχισμή του τοίχου, ο Σάμουελ διέκρινε στο φως του φεγγαριού, λίγα μέτρα απ' το ναό, ένα μαύρον όγκο ξαπλωμένο στο έδαφος. Πρόσεξε καλύτερα και κατάλαβε πως ήταν το σώμα ενός μικρού Κινέζου ηλικίας έξη - έφτα χρονών και σε τέτοια στάση που έδειχνε ότι δε ζούσε πιά.

Ποιος είχε σκοτώσει το δυστυχισμένο παιδί; Δίχως άλλο ο Μάξουελ κι' ο Μπήρου, με τον πυροβολισμό που τον είχε ξυπνήσει. Μά ο Ιεραπόστολος δεν πρόφτασε να το εξακριβώσει. Στόν άπεναντι μικρό λόφο είχε ύψωθι μια μεγάλη λευκή σημαία και μια ομάδα Κινέζων προχωρούσε προς την παγίδα.

— Θάρχωνται να πάρουν το πτώμα, συλλογίστηκε ο Σάμουελ. Θάταν παιδί κάποιου σημαίνοντος ανθρώπου, γιατί αλλιώς δε θα δειχναν τέτοιο ενδιαφέρον.

Στο μεταξύ η ομάδα των Κινέζων είχε φτάσει μπροστά στην πόρτα της παγάδας. 'Ανάμεσα σ' όλους ξεχώριζε ένας ψηλός γέρος, ντυμένος απέρριπτα. Είχε τα χέρια τεταμένα εμπρός και κρατούσε το πτώμα του παιδιού.

— Είμαι ο Τσίγκ - Φού, είπε στους τρεις Εύρω-

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
'Ανευ οδοντικής έγγυώσεως
Μενάνδρου 75
Τηλ. 55-368

παίους, μιλώντας τέλεια τ' αγγλικά. Πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη γιατί οι στρατιώτες μου σας έπετε-θησαν και σας πολιορκήσαν. Τιμώρησα τους ένοχους, όταν έφτασα με τους αξιωματικούς μου και το στρατό μου.

Σώπασε μια στιγμή και ύστερα εξακολούθησε με ύφος αίσθητο:

— Σκοτώσατε όμως το παιδί μου που το είχα μαζί μου και που με την τολμηρή ηλικία του προχώρησε προς την παγίδα δίχως να φαντάζεται ποιά τύχη το περιμένε. Ποιος από σας πυροβόλησε;

— Όχι, έγω! φώναξε ο Μάξουελ.

— Ούτε κι' έγω, διαμαρτυρήθηκε ο Μπήρου.

— Σεις τότε;... ρώτησε ο γέρος το Σάμουελ.

— Όχι, κοιμόμουν, απάντησε απάραχος ο Σάμουελ.

Ο Τσίγκ - Φού απόμεινε σιωπηλός.

— Ο φονιάς πρέπει να τιμωρηθεί, είπε τέλος, ενώ τα μάτια του έλαμπαν τρομερά. Οι άλλοι δυο θα είναι ύστερα ελεύθεροι. Δίνω προθεσμία στον ένοχο μιάς ώρας για ν' αποφασίση να δολογήση το έγκλημά του. Είθευ ή το κανόνια μου θα βομβαρδίσουν την παγίδα και θα πεθάνετε και οι τρεις.

Χαιρέτισε σοβαρά κι' έφυγε ακολουθούμενος απ' τη συνοδεία του.

Οι τρεις άντρες κυττάχτηκαν τρομαγμένοι. 'Ήσαν σαν τὰ φριχτά μαρτύρια που έφειρσκει η σκληρή κινεζική φαντασία.

— Έχω μια ιδέα, είπε ο Μάξουελ, βγάζοντας άργα απ' την τσέπη του μια τράπουλα. Έφθον ο ένοχος δε θέλει να δολογήση προτείνω ν' αφήσουμε την τύχη ν' αποφασίση! Θα παίξουμε χαρτιά κι' όποιος πάρη πρώτος έναν άσσο κι' ένα δέκαρι μαζί, θα παρουσιάση στον Τσίγκ - Φού για να σωθούν οι άλλοι! Δέχεστε;

Ο Μπήρου κι' ο Σάμουελ έγνεψαν καταφατικά.

Ξαφνικά ο Σάμουελ πήρε έναν άσσο. Χλώμιασε άμέσως κι' έσφιξε τα δόντια του. 'Ήταν άθωος!

Ο Μάξουελ, που ήταν πονηρός, κατάλαβε την ταρχή του κι' αποφάσισε να επωφεληθή. Προσπάθησε να συγκινήση τον Ιεραπόστολο.

— Αν πεθάνω, είπε άργα, η γυναίκα μου και τα παιδιά μου θα μείνουν στο δρόμο. 'Αν ήμουν μόνος, δίχως οικογένεια, δε θα μ' ένοιαζε καθόλου για την τύχη μου.

Ο Μάξουελ δεν είχε παι-

διά. 'Η γυναίκα του είχε πάρει διαζύγιο, γιατί δεν μπορούσε να υποφέρει το βίαιο κι' εγωιστικό χαρακτήρα του. 'Αλλά με το ψέμα του, έλπιζε να προκαλέση τη συγκίνησι του Σάμουελ. Ο Μπήρου τον κατάλαβε και τον μιμήθηκε κι' αυτός.

— Έγω είμαι ανύπαντρος, είπε. Έχω όμως τη γρηνή μπερτα μου, που δεν έχει άλλο στήριγμα από μένα. 'Αν ή μοίρα με καταδικάση, φοβάμαι πως θα πεθάνη κι' αυτή η δυστυχισμένη.

Κι' έσκυψε το κεφάλι του με προσποιητή θλίψη. Στην πραγματικότητα, η μητέρα του είχε πεθάνει εδώ και δέκα χρόνια.

Ο Σάμουελ συγκινήθηκε βαθιά απ' τα λόγια των συντρόφων του. 'Ήταν νέος, δυνατός, άθωος. 'Αγαπούσε τη ζωή. Μά η πίστις του τον έσπρωχνε στη θυσία. Έτσι πήρε την απόφασί του. Διέλεξε κρυφά ένα δέκαρι απ' την τράπουλα και τόκρυψε.

Κι' όταν ο Μάξουελ του έδωσε ένα χαρτί, το αντικατέστησε με το μοιραίο δέκαρι.

— 'Ασως και δέκα, φώναξε.

Έσφιξε τα χέρια των συντρόφων του, και βγήκε απ' την παγίδα δίχως να κυττάξη πίσω του.

Λίγη ώρα αργότερα βρισκόταν μπροστά στον Τσίγκ - Φού.

— Σεις λοιπόν σκοτώσατε το παιδί μου; τον ρώτησε ήρεμα ο γέρος.

Ο Σάμουελ δεν απάντησε.

— Εκείνος που το σκότωσε, πρόσθεσε άργα ο Κινέζος, είναι ένας δειλός. Σεις δε μοιάζετε με δειλό.

— Ένας δειλός δε θ' άφηνε μόνο του την παγίδα για να βαδίση προς το μαρτύριο. Μπορείτε να μου όρκισθήτε ότι σκοτώσατε πράγματι το παιδί μου;

Διάβασε στα μάτια του άμλητου Σάμουελ τη μάχη που γινόταν μέσα στην ψυχή του κι' εξακολούθησε με γλυκύτητα:

— Δεν απαντάω; Είμαι βέβαιος ότι ο φονιάς του παιδιού μου έμεινε στην παγίδα. Είπατε ελεύθερος. Δυο άντρες μου θα σας συνοδεύουν ως το Ζαγκατού.

Ο Σάμουελ άπλωσε το χέρι του ζητώντας κάποιο στήριγμα. 'Η ανέλπιστη εύτυχία τον είχε χαλάρει. Κατάλαβε όμως ότι ο Τσίγκ - Φού έδωσε κάποια σύντομη διαταγή στον Κινέζο υπέρτερο του που βγήκε άμέσως τρέχοντας απ' τη σκηνή.

— Τι θα κάνετε; ρώτησε ο Σάμουελ μόλις συνήλθε λίγο.

— Εκδικούμαι το θάνατο του παιδιού μου κι' άπενέμα δικαιοσύνη, είπε άργα και σοβαρά ο Τσίγκ-Φού.

Και πριν ακόμα τελειώση τη φράση του αντίχισε μέσ' στη σιωπή μια κανονιά. Μία λάμψη έσκιζε το πηχτό σκοτάδι της νύχτας. Και η μικρή παγίδα με τους δειλούς συντρόφους του Σάμουελ έπεσε σε συντριμνία!

ΤΖΩΝ ΚΕΡΣΕΥ.

Ανατολικό Χιούμορ

Το φλουρί

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας, σαν να μη τούφτανε η γκρίνια που τραβούσε από τη γυναίκα του, τη Φατίμη, έκανε τη θλακεία να πάρη και δεύτερη γυναίκα, μία στουμπούλη και μαυρομάτα Τουρκάλα, την Έμινε.

Στην αρχή έπλεε μέσα σε ώκεανό εύτυχίας. Δεν ήταν μικρό πράγμα να χης δυο γυναίκες και να μπορείς να τα καταφέρνεις με δαύτες έτσι που η γαλήνη να βασίλευη στο σπίτι.

Ο Χότζας δόξαζε τον 'Αλλά απ' το βάθος της καρδιάς του, καπνίζοντας το τσιμπούκι του και χαιδεύοντας τα γένεϊα του.

Μά η εύτυχία του δεν βάσταξε για πολύν καιρό. Αλλοίμονο! 'Υστερα από κάμποσους μήνες, το σπίτι του βούιζε νύχτα - μέρα από τη γκρίνια και ο κακομοίρης ο Χότζας πλήρωνε τα σπασμένα.

Τι χίιδνες έτρεφε μέσα στον κόρφο του;

Καυγάδιζαν και ξεφώνιζαν σαν τις κρίσες οι δυο γυναίκες για ψύλλου πήδημα.

Η πιο σοβαρή άφορη των καυγάδων τους ήταν η αγάπη του Χότζα.

— Σ' έμένα έδωσε την καρδιά του ο Ναστραδίν! ξεφώνιζε η Φατίμη.

— Όχι, έμένα αγαπάει πιο πολύ! έλεγε η γλωσσού η Έμινε.

Ο καυμένος ο Χότζας κόντευε να τρελλαθή. Και για να βρη την ήσυχία του έκανε την προσευχή του στον 'Αλλάχ και τον παρακάλεσε να του στείλ η μια σφή πονηριά, για να δάλη τέλος στους καυγάδες.

Ο 'Αλλάχ τον λυπήθηκε κι' άμέσως έκανε το θαύμα του. Στο μυαλό του Ναστραδίν φύτρωσε μία παμπόνηρη σκέψη: Πήρε καθέμία από τις δυο γυναίκες του 'Ιδιαιτέρως, τους χάρισε από ένα φλουρί και τους έλιπε:

— Πρόσεξε να μη το δείξεις της αλ-ληνής και βρώ το μπλεά μου. Το φλουρί αυτό δείχνει την έκτιμση που σου έχω.

Μά αντί με την πονηριά αυτή, να βρη την ήσυχία του ο Χότζας, τα πράγματα πήγαν στο χειρότερο.

— Ένα βράδυ γυρίζοντας σπίτι του, βρήκε τις δυο γυναίκες του άρπαγμένες ν' αλληλοδερνόνται.

— Τι έχετε τέλος πάντων και δεν ήσυχάζεστε; τους φώναξε θυμωμένος.

— Νά, αυτή λέει πως την αγαπάς πιο πολύ από μένα! του απάντησε η Φατίμη. Πες μας μια για πάντα, ποιά από τις δυο έχεις στην καρδιά σου;

— Εκείνη που έχει το φλουρί, απάντησε ο Χότζας χαμογελώντας πονηρά. Και το θαύμα έγινε.

Από την ημέρα αυτή οι δυο γυναίκες δεν ξαναστακώθηκαν. Γιατί, κάθε μία χωριστά ήταν σίγουρη πως αυτή λατρεύει ο Χότζας... μία και της είχε δώσει το φλουρί.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τευχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθυνσεως του εφσηρου

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεναλάου 9. 'Αθήναι.

ΣΥΝΑΓΩΜΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ: Έτησια 120 000
Εξάμηνος 60 000
Τρίμηνος 30 000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ: Έτησια 6 24
Εξάμηνος 3 12
Τρίμηνος 1 36

Ευδόμητοι άντρες και γυναίκες, ιδιαιτέρως οι άντρες, να δώσουν το ποσό της συνδρομής τους στην εφημερίδα αυτήν, προς τήν κ. Γ. Γ. Παπαγεωργίου.

Η υπόσχεσις ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Παράξενο διήγημα

Η ζωή είχε πιά δυνατή από το θάνατο...

Μπροστά στο νεκρό του Ντανιέλ Ντερέμ, του συζύγου της, η Μισελίνα είχε όρκισθή πως δεν θα ξαναπαντρευόταν ποτέ πιά και πως θα μένε αιώνια πιστή στη μνήμη του.

Είχαν παντρευτή πριν από ένα χρόνο, έπειτα από ένα μεγάλο αίσθημα. Μά ξαφνικά, ο Ντανιέλ άρρώσθηκε. Μία βρογχοπνευμονία βαρυτάτης μορφής. Έπειτα από δυο μέρες ήταν νεκρός. Λίγη ώρα προτού ξεψυχήσει, φώναξε τη γυναίκα του.

— Αγαπημένη μου Μισελίνα, της έιπε, σε λίγο δεν θα υπάρχω πιά... Τό αίσθάνομαι, το ξέρω... 'Υποσχέσου μου πως θα ξαναφτιάξεις τη ζωή σου... Τό θέλω, το απαιτώ... Πρέπει να είσαι εύτυχισμένη... 'Η σκέψις μου θα σε παρακολουθή πάντα.

Καμμία απάντησις δεν βγήκε από τα χείλη της νεαρής γυναίκας. 'Αλλά, σιωπηλά, κρυφά, όρκισθηκε πως θα μένε πάντα πιστή στη μνήμη του. Νά εινε εύτυχισμένη! Πώς ήταν δυνατό! 'Από τη στιγμή που θα πέθανε ο Ντανιέλ δεν υπήρχε πιά εύτυχία γι' αυτή!

— Σ' αγαπώ, Μισελίνα! ξαναείπε ο έτοιμοθάνατος.

Έπειτα έπεσε σε κωματώδη κατάσταση και, λίγη ώρα αργότερα, ο θάνατος έκλεισε τα μάτια του.

Είχαν περάσει δυο χρόνια.

Στην αρχή, η Μισελίνα βυθίστηκε στη λύπη της. Μά, με τον καιρό, η ζωή ξαναπήρε τα δικαιώματά της. Μία μέρα, η νεαρή γυναίκα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει για έναν άλλον άντρα. Και, σε λίγο, έγινε σύζυγος του Ζαν - Λουί Φώρ.

Έτσι, η εύχη του Ντανιέλ είχε πραγματοποιηθή. 'Η Μισελίνα είχε ξαναφτιάξει τη ζωή της. Κι' ήταν εύτυχισμένη...

Οι δυο σύζυγοι πήγαν να περάσουν το μήνα του μέλιτος σ' ένα χωριό του 'Ιούρα. Μία μέρα, τέλος, έφυγαν για το Παρίσι.

Θά έκαναν το ταξίδι της έπιστροφής με μικρούς σταθμούς. Ο Ζαν - Λουί θα οδηγούσε μόνος το αυτοκίνητό του και θα μπορούσαν να σταματούν όπου τους άρεσε και να ξεκινούν όποτε ήθελαν. Έτσι, θα μακραιναν όσο μπορούσαν περισσότερο αυτή τη θελκτική εύχρηστη του να είνε μόνι οι τους, ο ένας πλάι στον άλλον. Γιατί ήθεραν πώς, μόλις γυρίζαν στο Παρίσι, η ζωή θα τους τύλιγε στο άνήσυχο ρεύμα της.

Είχαν περάσει τώρα το Σαιν - Κλων και προχωρούσαν προς το Κόρ ντε λα Νέζ. Χιονίζει. Ξαφνικά η μηχανή του αυτοκινήτου σταμάτησε να λειτουργή.

Αυτή η βλάβη τους καθυστέρησε περισσότερο από τρεις ώρες. Όταν κατάβηκαν, τέλος, να συνεχίσουν το δρόμο τους είχε νυχτώσει πιά. Τό πρώτο χωριουδάκι βρισκόταν σε απόσταση δυο περίπου ώρών κι' έπρεπε να φτάσουν με κάθε θυσία εκεί για να περάσουν τη νύχτα τους. Γιατί το χ'όνι είχε δυναμώσει πολύ κι' είχε τυλίξει μέσα σ' ένα όλολευκο σεντόνι την έξοχη. Ο Ζαν - Λουί οδηγούσε με μεγάλο κόπο. Μ' όλο το δυνατό φως που έριχναν οι φάροι του αυτοκινήτου, δεν μπορούσε να διακρίνη σε απόσταση μεγαλύτερη από τέσσερα - πέντε μέτρα.

Σε μία στιγμή, ένα αυτόκνητο φάνηκε μπροστά τους. Προχωρούσε κι' αυτό πάνω στον ίδιο δρόμο.

Ο Ζαν - Λουί και η Μισελίνα

κυττάχτηκαν με έκπληξη. 'Από πού είχε βγή αυτό το αυτόκνητο; Δεν τους είχε ξεπεράσει, βέβαια, γιατί τότε θα το είχαν ίδη από πριν.

— Περιέργο! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του ο Ζαν - Λουί. Θάλεγε πως αυτό το αυτόκνητο είνε γέννημα του σκότους.

Η Μισελίνα έτρεμε όλόκληρη κι' είχε στριμωχθή κοντά στον άντρα της.

— Φοβάμαι, έιπε.

— Μά τί είνε εκείνο που σε φοβίζει; ρώτησε ο Ζαν - Λουί. Αυτό το αυτόκνητο μάς δείχνει το δρόμο και έτσι προχωρούμε ασφαλέστερα.

— Δεν πρόσεξε, λοιπόν, τον άριθμό του; Διάβασε: 2013PK2... Είνε το αυτόκνητο του Ντανιέλ!

— Και τί το παράδοξο βρίσκεις σ' αυτό; ρώτησε ο άντρας της. Μετά το θάνατο του Ντανιέλ το αυτόκνητο του πουλήθηκε σε άλλον...

— Ζαν - Λουί, φοβάμαι...

Ο δρόμος τώρα προχωρούσε κατά μήκος του Ροδανού. Πλησιάζαν στη γέφυρα του Κόρ ντε λα Νέζ. Τό 2013PK2 προχωρούσε πάντα.

— Μόλις περάσαμε τη γέφυρα θα προσπαθήσω να το ξεπεράσω.

— 'Αλλά, εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένας τρομερός κρότος και το 2013PK2 έξαφανίστηκε από μπροστά τους. Ο Ζαν - Λουί πάτησε άμέσως το πόδιό του και το αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα.

— Ήταν καιρός. Ένα μεγάλο μέρος από τη γέφυρα του Κόρ ντε λα Νέζ είχε καταστραφή. Τό έδαφος ό-λόγυρα είχε πάθει καθίζηση κι' ο δρόμος τελείωνε σ' ένα βράθρο.

— Ένα λεπτό ακόμη και θα κατακυλούσαμε μέσα στο βράθρο, έιπε ο Ζαν - Λουί.

— Ποιος ξέρει αν κείνοι που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό δεν ζουν ακόμη; έιπε ο Ζαν - Λουί. Πρέπει να κάμω με κάτι γι' αυτούς...

Κι' άρχισε να φωνάζει. 'Αλλά δεν πήρε καμμία απάντησι.

— Ο δρόμος για το Κόρ ντε λα Νέζ είχε κλειστός, έιπε ο άντρας της Μισελίνας. Πρέπει να γυρίσω στο Σαιν - Κλων.

Τί διαδρομή γεμάτη αγωνία! Κατά τη ζημερώματα της άλλης μέρας ξαναγύρισαν στο ίδιο μέρος, συνοδευόμενοι από ένα δεύτερο αυτόκνητο. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ο αστυνομός του Σαιν - Κλων, ένας γιάτρος και δυο - τρεις αστυνομικοί.

— 'Αλλά δεν υπήρχε ίχνος αυτοκινήτου πουθενά.

Ο αστυνομός κύτταξε το Ζαν - Λουί και τη Μισελίνα με κοροϊδευτικό ύφος.

— Μήπως ο τρόμος σας έκαμε να ίδητε αυτό το αυτοκίνητο;

— Όχι, απάντησε η νεαρή γυναίκα. 'Ήταν μία Σίμκα. Διάβασα καλά τον άριθμό της: 2013PK2.

— Έκαμαν τότε μία μεγάλη στροφή και πέρασαν από μία άλλη γέφυρα το Ροδανό. Όταν έφθασαν στο Κόρ ντε λα Νέζ, ο αστυνομός τηλεγράφησε άμέσως στο Παρίσι. 'Η απάντησε έφθασε έπειτα από λίγη ώρα και ανέφερε τα εξής: 'Μετά το θάνατο του ιδιοκτήτη της Ντανιέλ Ντερέμ, η Σίμκα 2013PK2 πουλήθηκε στα έργαστάσια Λούρκας που την διέλυαν ακόμη άσυμπληρώτως.

— Μ' άλλα λόγια, συμπεράνε ο αστυνομός, η Σίμκα 2013PK2 δεν υπάρχει παρά στη φαντασία σας.

Ο Ζαν - Λουί γύρισε προς το μέρος της Μισελίνας.

— Δεν υπάρχει ίσως, έιπε σιγά, αλλά κείνο που ξέρω είνε ότι αυτό το αυτόκνητο μάς έσωσε τη ζωή.

— Η νεαρή γυναίκα σήκωσε τα μάτια της στον ούρανο.

— Εύχαριστώ, Ντανιέλ, ψιθύρισε. Ο νεκρός ηρώσε την υπόσχεσί του και άγρυπνούσε πάντα για την εύτυχία της.

Πιτυρίαισις του προσώπου

Σήμερα θα μιλήσωμε περί μιάς συχνά παρουσιαζόμενης δερματικής παθήσεως: της ξηράς καλοουμένης στρογγυλής πιτυρίαισις. Η πάθησις αυτή έκλαμ-βάνεται πολλάκις υπό πολλών και ίδιων όταν βρίσκεται στην άρχη της εκδηλώσεως της, ως λειχήν ή έκζεμα, και ως εκ τούτου εφαρμόζονται για την θεραπεία της έμπε-ρικά και πρακτικά μέσα και μέλλιστα καλλυντικά!!! Α-λοιφές, με τις όποιες η κατάσταση πλέον του άσθενούς — καθώς θα δοθε παρακάτω — επιδεινούνται και η πάθησις επεκτείνεται επικινδύνως σ' όλο το πρόσωπο και σε διά-φορα άλλα μέρη του σώματος, για τούτο έκριναν σκόπι-μον να την περιλάβω στα προς έκτακτικον θέματα.

Η δερματική αυτή πάθησις όφειλεται σε παθογόνο μικροοργανισμό: τον στρεπτόκοκκο, ο όποιος μετ' άλλων πυογόνων κόκκων και ποικίλων μικροοργανισμών (σταφυλό-κοκκοι κ.τ.λ.) εύρίσκεται εν άφθονία επί του ανθρώπινου δερμάτος υπό ασπροφυκτικήν μορφήν και εκδηλούται άμέ-σως και ένεργώς στην πρώτη βλάβη τούτου ως π. χ. άμυ-χή, έκζεμα, άκμή, κνησώδης δερματοπάθεια, 'άναφυλα-ξία, έρεθισμός του προσώπου εκ βαφής τριχών, εξ ήλιο-καύματος, έρεθιστικών μακιγιάζ, άρωμάτων, σάπωνων, κολωνίας κ.τ.λ. Μία εκ των πολλών περιπτώσεων που δη-μιουργεί ο στρεπτόκοκκος επί του δερμάτος άνευ πυογό-νου επεξεργασίας άπλως και μόνον διά της εμφανίσεως άφθονού και λεπτής πιτυρίαισεως, είνε και η έμρα καλού-μένη στρογγυλή πιτυρίαισις του προσώπου.

Συμπτώματα: Η πάθησις αυτή παρουσιάζεται επί άτομων έχοντων δέρμα ευπαθές και επί μικρών ακόμα παιδιών, στα όποια μεταδίδεται μεταξυ των κατά τάς συ-ναναστροφάς στα σχολεία κατά τρόπον μάλιστα επιδημι-κόν. Η νόσος προσβάλλει συνηθέστατα το πρόσωπο και ίδιως τας παρειάς, το μέτωπον, τον πάγονα, τα περίε του στόματος, τον τράχηλον, τον αυχένα και τας χείρας, στα- νιώτερον δε τα άλλα μέρη του σώματος. Κατ' άρχάς έμ-φανίζεται υπό μορφήν άραιών και μικρών πλάκων, ποικί- λου μεγέθους από δροακίως έως ταλήθρον, που παρουσιά- ζουν στην επιφάνειαν των μιά άλευρώδη όψη εκ της προ- καλουμένης λεπτότάτης και πιτυρίαισεως άπολείψεως. Αυτή άκριβώς η κατάστασις έξασπεί τους πάγοντας ότι πρό- κείται περί λειχήνων, και ίδιως τις γυναίκες, οι όποιες άρχίζουν άμέσως τις δοκιμές με διάφορας κρέμες που τους υποδεικνύει η κάθε φίλη η κι' ο έμπορος της ακόμα της συνοικίας των. 'Ολοι ρωτούνται για τα θεραπευτικά μέσα και τελευταίος ο γιάτρος από των όποιων ύστερα περι- μένουμε το άμεσον θαύμα!! 'Εν τώ μεταξύ έχουν χρη- σιμοποιηθή για θεραπεία (κι' αυτά έχουν διαπιστωθή εκ- πείρας) η στάχτι του τριαντάφυ, γάλα η στάχτι με σάλι, έπάλειψι με πετιμέζι, με βαζελίνη ή με λάδι, όποτε μέ- νουν και άνεύρηπλα σημάδια, και από τις πιο άνευτημέ- νες τα καλλυντικά. Οι περισσότερες γυναίκες, δυστυχώς, νομίζουν ότι τα πάντα θεραπεύονται στα δέρμα άρκει μόνο να χρησιμοποιήση μία καλή καλλυντική κρέμα. Δεν μπο- ρούν να ένοιώσουν και γι' αυτό μάχεται ο γιάτρος για να τις πείση, ότι τα καλλυντικά χρησιμοποιούνται μόνο επί ογίους επιδερμίδος. Όταν υπάρχει μία πάθησις του προ- σώπου λ. χ. άκμή, δερματίτις, έκζεμα, ιμπίμικρία, άνο- φυλαξία ή ολασδήποτε άλλος έρεθισμός, πρέπει ν' απο- θεραπευθή πριν επαναληφθή η χρήςις των καλλυντικών.

Ολαδήποτε δερματική πάθησις με την χρήςιν και του ά- νωτέρου έστω καλλυντικού επιδεινούνται και επεκτείνονται. 'Υπάρχουν πολλές που για να θεραπεύσων την θολακτινί- δα του προσώπου, τις άκμές και άλλες παθήσεις τούτου χρη- σιμοποιούν επί μακρόν καλλυντικές κρέμες ή πηγάινον στον δερματολόγο για να τους αναγορή μια άγνη κρέμα με την όποιαν νομίζουν ότι ταχέως ή αποθεραπεύθουν.

Έαν λοιπόν η άρχική έλαφρά μορφή της παθήσεως, της όποιας τα συμπτώματα είδομεν άνωτέρω, παραμεινή, τότε η πάθησις έξαπλώεται σ' όλο το πρόσωπο, που πα- ρουσιάζει έρυθρότητα, έλαφρό πρήξιμο και είνε γεμάτο από πιτυρίαις λεπτά και ραγμές, από τις όποιες αναδύεται ένιοτε και έλαφρό άχνον υγρό σαν ιδρώς. 'Ο άσθενής αισθάνεται γενική κακουχία, έλαφρό πυρετό και βασανί- ζεται από συνεχή κι' έννευριστική φαγούρα. Η πάθησις παραμεινόμενη γίνεται χρόνια.

Θεράπεια: 'Αναλόγως των συμπτωμάτων και της επεκτασεως της θα σάς κανονή την θεραπείαν ο δερμα- τολόγος γιάτρος σας. Πάντως τα πρώτα μέτρα που πρέ- πει να πάη κανείς είνε η διακοπή της χρήσεως ολουσδήποτε καλλυντικού ή άλλων έρεθιστικών υγρών ή σάπωνων και αυτό άκόμη του ύδατος. 'Η χρήςις του νερού σ' αυτές ίδιως τις περιπτώσεις είνε πολύ έρεθιστική και πρέπει ν' αποφεύγεται. Επίσης η παρατεταμένη έπιβράσις των ή- λιακών ακτίνων (ήλιοκαύμα) και έν γένει η ύληλη θερ- μοκρασία ή οι άπτόμενοι μεταλλάφες ταύτης επιδεινώνουν την πάθησιν. Έλαφρές γλιόρες κομψοτέρες με βορικοϋχο νερό είνε άρκετά συντελεστικές. Μερικοί άνακουφίζον- καλύτερα και είνε περισσότερο άνεκτές οι κομψοτέρες με χαμομήλι. Χορταροδιατηπτική, φιμωλόγη από τα σαστά: τα θαλασσινά, τα καρκενιματά, τα χοιρινά, τους κινάδες έν γένει και τα ολιγονεματούχα ποτά. 'Η πρόσδος της 'Επι- στήμης, εύτυχώς, άνεκλόφως τα τελευταία έτη άποτελε- σματικά όπλα: τις σουλφαμειδες και ίδιως την πενικιλίνη, που εφαρμόζονται όπου όπως και όταν πρέπει και ίδιως εναντίον των εκ του στρεπτόκοκκου, προκαλουμένων σο- βαρών δερματοπαθειών και γενικής λοιμώξεως, έπιταχύ- νουν σημαντικώτατα την ίασην.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
'Ιατρός Δερματολόγος

Θηοφωτός

Ευχαρίστας Χριστός Ανέστη!